Digitized by the Internet Archive
in 2023 with funding from
University of Toronto

https://archive.org/details/srkaruapuram00unse

ஸ்ரீ

ராமஜெயம்

காருடபுராணமென்றுவழங்கும்

ஸ்ரீ கருடபுராணம்.

இதில் நூதனபடங்கள்சேர்த்தது

Printed at Sunthara

VELASUM

Press.

1895

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜயம்.

ஸ்ரீமந்நிகமாந்த குரவேநம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீகருடபுராண சாரசங்கிரகம்.

அகிலமங்களகுண சொரூபனாகிய ஸ்ரீ சர்வேசன் கருடபகவானுக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய இப்புராணம், பின்னர்ச் சூதமா முனிவரால் நைமிசாரணிய வாசிகளுக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஸ்ரீ கருடபகவான் கேட்டமையால் ஸ்ரீ கருடபுராணமென்னும் பெயராயிற்று. ஜீவனிறக்கும் விதத்தையும், இறந்தவுடனே வாயுசரீரம் பெற்று யமதூதர்களோடு யமலோகஞ் சார்ந்து, கணப்பொழுதில் மீண்டு. சவத்தின் அருகேவந்து, இடும்பை யடைதலையும், கிருத்தியம் செய்யவேண்டிய விதத்தையும், பத்துநாட் பிண்டங்களால் ஜீவன் சரீரம் பெறுதலையும், பதின்மூன்றாநாள் யமதூதர் பிண்டசரீரம் பெற்ற ஜீவனைப் பாசத்தால் பிணித்து நாளொன்றுக்கு இருநூற்று நாற்பத்தேழு காதவழிதூரம் ஓராண்டுவரையிலும் நடத்திச் செல்லுதலையும், பூலோகத்துக்கும் யமபுரிக்கும் இடையிலுள்ள எண்பத்துநான்காயிர காதவழியில் அசிபத்திரவனம் அதாவது சூரிபோன்ற இலைகளுடையவனமும், உருக்கிவிட்ட செம்புபோலக் காந்தும்இடமும் அதிகஉஷ்ணமும். குளிருமுள்ளஇடங்களும் இருளுள்ளஇடமும், சிலாவருடமுடையஇடமும்! இருத்தலையும்சீயாலும் இரத்தத்தாலும் நிறைந்து பாவிகளுக்கும் அப்பாவிகளை ஊறுசெய்யப் பலவகைச் ஜந்துக்களுக்கும் ஸ்தானமாய் வைதரணிநதி கிடத்தலையும், யாமியம், சௌரி, கந்தருவநகரம், குரூரம் கிரௌஞ்சம், விசித்திரம், பக்வாபதம், துக்கம், நாநாக்கிரந்தம், சுதப்தம், சீதாப்ரம் என்ற பட்டணங்களில் யமதூதர் கட்டளையால் ஜீவன் சிறிது பொழுது தங்கி மாசிக பிண்டங்களையுண்ணுதலையும், மேற்சொன்னவற்றில் விசித்திரம்என்ற நகரம்சார்ந்து ஊனஷாண்மாசிக பிண்டத்தையுண்டு, ஏழாமாசிக பிண்டத்தை

யுண்ணுங்காலை சில பிசாசங்கள்வந்து அப்பிண்டத்தைக் கவர்ந்
துகொள்ளுதலையும், ஜீவன் யமபுரிக்கருகில் சாரலும், பிண்ட
சரீரம் நீங்கி அங்குஷ்டப் பிரமாணமாய் ஒருவன்னிமரத்தில் சற்
றுதங்கிக் கருமத்தாலாகிய சரீரம் பெற்று யமன் முன்பு போத
லையும், யமபுரியின் தன்மையையும் யமனுடைய அரண்மனையும்
யமன் வீற்றிருக்கின்ற மண்டபமும், சித்ரகுப்பன் அரண்மனை
யும் மகாரோகங்களின் மிருகங்களும், நரகங்களின்பெயரும், ஆகி
யஇவற்றின் டெற்றிமையையும், பாபம் செய்த ஜீவர் உலக்கை
யால் மொத்துண்டும், ஆயுதங்களால் சிதைக்கப்பட்டும், சுரிகை
யால் சீவப்பட்டும் செக்கால் அரைக்கப்பட்டும், நெருப்பில் வாட்
டப்பட்டும் செப்பினுல் செய்யப்பட்டுத் தப்தமாயிருக்கின்ற ஆ
ண்பாவை பெண்பாவைக ளோடு சேர்க்கப்பட்டும், கரும்பைப்
போல ஆலையில் கொடுக்கப்பட்டும் நரகங்களில் தள்ளி அழுத்த
ப்பட்டும் துன்பப்படுதலாயும் இன்ன பாவஞ்செய்தவன் இன்ன
சன்ம மடைகின்றனன் என்பதையும் இன்னபாவம் செய்தவன்
நரகமநுபவித்து இன்ன குறிப்போடு பிறப்பான் என்பதையும்
இன்னதீவினையால் கொடிதாகிய பிரேதசன்மம்வரும் என்பதை
யும் நித்திய சிராத்தமும் வருடசிராத்தமும் செய்யவேண்டிய வி
தியையும் கருமம் செய்யாவிடின் மரித்தஜீவன் துன்பப்பட்டு பி
ரேதசன்ம மடைந்து குலநாசஞ் செய்தலையும் கருமம் செய்யப்ப
ட்டால் ஜீவன் இனிதாய்ச்சென்று இன்புற்றுச் சுவர்க்கவாசம்
செய்து குலத்தோரை ஆசீர்வதித்தலையும், நல்வினைசெய்த ஜீவ
ன்உத்தம உலகு அடைதலையும் ஜீவன் நல்லுலகடைய ஏதுவா
கிய பூதானம் சொர்ன்னதானம் கோதானம் பருத்தித்தானம் சய்
யாதானம் இரும்புத்தானம் திலதானம் தீபதானம் உப்புத்தா
னம் கடதானம் பததானம் விருஷோற்சர்க்கம் நாராயணபலிமு
தலியனவை செய்யவேண்டிய விதியையும், பிறத்தலுக்கும்இறத்த
லுக்கும் ஆசௌசமுள்ள விதத்தையும், துன்மரணம் அடைந்
தவனுக்கு இன்னகாலத்தில் இவ்விதகருமம் செய்யவேண்டும் எ
ன்பதையும் சந்நியாசமும், பிராயோபவேசமும், சக்கமனமும், ஆ
கிய இவற்றின்மேன்மையையும் பின்னும் ஜீவனுக்கு உறுதியா
யவற்றையும் வீடுபேற்றிற்கு நிமித்தமாயவற்றையும், இப்புரா
ணம் புகலாநின்றது.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமமயம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

கவித்தலம் கல்விச்சாலை தமிழ்ப்புலவர்

மு. வை. ஐயாத்துரை ஐயரவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பூமகளும்புவிமகளும்புகழ்மகளுமகலாதபுணர்ச்சிநோக்கி
நாமகளுநோற்றவரினனிபுரியப்பெற்றதுரைசாமிநாமன்
தூமகளுநறுந்துளவத்தொடையலுஞ்சேரகலத்தான்றாபவன்பன்
பாமகளுங்களிசிறப்பப்பைந்தமிழிற்காருடத்தைப்பகர்ந்தான்பாரீர்.

உலகளிக்குந்திருமார்பனுவந்துவணப்புள்ளரசுக்குரைத்தநூலை
பலகலையுநன்குணர்ந்தசவுனகாதியர்கேட்பப்பகர்ந்தான்சூதன்
அலகில்புகழ்க்கவித்தலத்திலவதரித்ததுரைசாமியருளிற்றக்தான்
நிலவலயத்தோருவப்பக்கருடபுராணந்தமிழினிகழ்த்திமன்றே.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

சென்னைச் சருவகலாசாலைத் தமிழ்த்தலைமைப்புலவர்

கோமளபுரம்

இராசகோபாலபிள்ளையவர்கள்செய்த

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

போன்றரிதழிப்புரிசடையோன்புண்டரிகவானவன்முதல்
அன்றாதிமூலமலராமேயிவனென்றறையுண்மை
இந்நானிலமீமிசையாருமினிதினுணர்ந்துய்வானிபமுன்
பன்றவழைப்பவந்தவன்கண்படைகொள்வதுவண்கவித்தலமே.

கன்னற்கமுகவேலிநனிகதழும்பண்ணைக்கருமேதி
உன்னக்குழவிமுலைவழித்தாஒழுகுதீம்பாலொண்டுவேலை
நன்னர்க்கதிர்வெண்டரளமெனநாகுநன்குதெருளாமே
முன்னிமருண்மாலின்னவளமொய்க்குநாடுகவித்தலமே.

இறந்துபாடுபிறங்கைதயெனுமிடர்வெம்பவத்தினுலையாமே
சிறந்துபாடுதிருமறையாற்சிவனைவ்விரிஞ்சிதேவரெலாம்
துறந்துபாடுதூயர்பலர்துவன்றிவழிபாடியற்றியுளம்
மறந்துபாடுபடாதேத்துவளமாநாடொண்கவித்தலமே.

இந்தத்தொன்மாணகர்க்கேந்தலினியகருணையன்புடைமை
உந்தற்கறியவாய்மைபொறையுணர்வாதியநற்குணனெருங்கு
வந்துற்றொருமானிடப்படிவம்வாய்ந்தாங்கமைந்தபெருந்தகையான்
சிந்தைத்தூயனெனலென்னேசெயலுந்தூயன்றெரிக்கினம்மா

இறதிவேலைத்தனிமுதல்வாயினிதுபுக்குக்கியிடை
அறுதியாகவோர்புடையினடங்கிமற்றுமுமிழமைபத்
துறுதிமேயவ்வெச்சில்படுமும்பர்ச்சிறிதும்பேணுமே
பெறிதின்யேறிஃதெனத்திருமாற்பேணிப்பராய்வாழ்பேரியல்பான்.

பொய்மைதிளைக்கும்புறச்சமயப்பொருவெம்முரட்கார்மதக்களிறு
வெம்மைதணந்துவீறழுங்கியிரியல்போகவெருண்டடர்த்து
மெய்மைதெரித்தவிறற்சியமுக்கோர்பகவர்வேந்தென்னும்
எம்மையுடையானுணையின்கிழியையவொழுகும்பெற்றியான்.

தேனுதருமரிவடாதுவனாதிருவேங்கடமென்சிலம்பூடு
சனுதபுகழ்மைநிறுவியுயர்தமிழ்மாப்புணரிவாய்மடுத்தோன்
பினுதுமின்பென்றுறுபொருளைப்பெட்பிற்கரப்போர்முகங்கவிழ
மனுதுமனுதென்றிரவலர்க்குவாய்ந்துபுரவுசெயும்வள்ளல்.

என்னுஞ்சிமாந்துரைசாமியேந்தலிருநீர்நிலவரைப்பில்
மன்னுமுயிர்சென்மருமைக்குவகுக்குங்கருமமற்றில்லை
இன்னபுரிகமன்றவெனவியம்புகருடபுராணமுறை
தென்னன்சொல்லிற்செய்தளித்தான்றெளிசொல்வசனந்தெரியாக்கே.

(*)

ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு. கெருடபகவான்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீமதேவேதாந்தகுரவேநம:

ஸ்ரீகருடபுராணவசனம்.

முதலாம் அத்தியாயம்.

(*)

நூன்முகம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

திருவடிகள்.

கைம்மழுமூவிலையெஃகங் கதிர்நிலாச்செஞ்சடைகார்க்களன்கரந்து
மைம்மலிகார்க்குழலியஞ்சனாதேவிமணிவயிறுவந்தோன்றல்
செம்மலிமுப்புரமெரித்தசெயலெற்றென்றும்பருமேசெப்பிவாழ்த்த
விம்முநகரிலங்கையிற்பல்புரமெரித்தவிறலோன்றாள்விரும்பிவாழ்வாம்.

பெரியதிருவடிகள்.

வரியதிருவடிபுனையும் விழியுடையவிந்தையினி வயிறுவந்து
சரியதிருவடிவுடைய மறைமுதலியிவரும்வா கனமதாயோன்
உரியதிருவடியவன்று என்சணைவன்கீர்த்தியென உரைத்தேனெஞ்சே
பெரியதிருவடியையினிப் பேணுதியேற்பிறவாத பேறுற்றாயே.

ஸ்ரீமத் வேதாந்தாசாரியர்.

திருமான்மெய்ப்பாணேனோர் திறனிலாவுயிர்களெனச்செய்யவேதம்
ஒருவாமனுனைசெயவு மஃதுணைராதிமுதைபர்செய் குறுவாதந்துய்
பெருவாதமுன்படுமா றியற்றிவயம்பெறுசங்கள் பிரானெனுப்பில்லாக்
கருமாதவன்சமயன் கழுமவருதூப்புலம்மாற் கருதிவாழ்வாம்.

ஸ்ரீமத் பாஷியகாரர்.

முதுமறைநெறியோடு முரணியகன்மொய்ச்சமய முரணீத்தேக
மதுவிரிபைந்துழாயலங்கன்மணிவண்ணன்சமயநெறி மலிந்திட்டோங்க
எதுபொருளுமுணாருஞ் செம்பொருளையினிதினுணர்ந் துய்யயாணர்ப்
புதுவெயில்சூழ்மணிமாடப் பூதபுரிபுங்கவன்றாள் போற்றிசெய்வாம்.

ஸ்ரீமத் பராங்குசர்.

விண்ணவர்க்குஞ்செவியூற நாலூறவிரிதமிழ்மா மறைவிரித்து
மண்ணவர்க்குவகுத்தவம்மான் மலிபொருநற்றிருக்குருகூர்வந்தவள்ளல்
எண்ணவற்குந்தந்துபிறப்பெண்ணனைத்துமிழுக்குறவா னிமையோர்க்கு
ந்நீக்,கண்ணவற்குமெட்டாதகதிபெறயாமவன்கழல்கள் கருதிவாழ்வாம்

ஸ்ரீமத் தெய்வநாயகியார்.

நையாதநான்மறைக ளவிற்றுமொருசெழுமுதனன் னிறத்துவைகி
மெய்யாயதவம்புரிந்தோர்விதுவணிவோன்விரிமலரோன் விண்ணோராகப்
பெய்யாதுபுரிந்தவரைப்புரந்தளிக்குங்கடைக்கணருள்பொழிந்துபுன்கண்
செய்யாளையயிந்திர புரத்திலமர்செய்யாளைச் சிந்தித்துய்வாம்.

ஸ்ரீமத் தெய்வநாயகப் பெருமான்.

நயந்தரிக்கும்படைக்குமளிக்குந்தொழில்பூணற்குணக்குக் கடலாய்நல்கு
வியந்தரிக்கு முக்கணெண்க ணாயிரங்களுடையார்க்கும் விபுதர்க்குந்தன்
சயந்தரிக்குந்திகிரிசிரம் பொரிக்குமயிந்திரபுரத்துத் தலத்தின்மேய
வயந்தரிக்குந்தெய்வநா யகப்பெருமான்மாணடிமை வழுத்தல்செய்வாம்

பெரியார் அ[illegible]யல்.

வாணிலாமுறுவற் சிறுநுதற்பெருந்தோண் ம[illegible]
பேணினேனதனை பிழையெனக்கருதி பேதையேன்பிறவ[illegible]
ஏணிலெனிருந்தே னெண்ணினேனெண்ணி யிளையவர்கலவியின்றிறத்தை
நாணினேன்வந்துன் றிருவடியடைந்தேன் நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்.

ஏதம்வந்தணுகா வண்ணநாமெண்ணி யெழுமினோதொழுது மென்றிமையோர், நாதன்வந்திறைஞ்சு நைமிசாரணியத் தெந்தையைச் சிந்தையுள்வைத்துக், காதலேமிகுந்த கலியன்வாயொலிசெய் மாலைதான்கற்றுவல்லார்கள், ஓதநீர்வைய மாண்டுவெண் குடைக்கீ ழும்பரு மாகுவர் தாமே.

நூல் வரலாறு.

திருவுரையும் திருமார்பனுகிய திருமாலினது உந்தியில் தோன்றிய நான்கு முகக்கடவுள் படைத்தஇடம் அகன்ற இப்புவியின் கண்ணே தவம்புரிவதற்குத் தகுந்த தானமாய் புராணங்களென்னும் பைங்கூழ்விளையும் நல்ல செய்ந்நிலனாய், அடவிகளுக்கெல்லாம் அரசெனற்பாலதாய், விளங்காநின்ற * நைமிசாரணியத்தில். வசிக்கின்றவர்களும், வேதவேதாந்தங்களை ஹுபந்திரிபற உணர்ந்தவர்களும், பிரம ருத்திரேந்திராதி தேவர்களை நேரானவர்களும், சொரூபத் தியானம் செய்கின்ற வர்களும், ஸ்ரீ அரிகதா சங்கீர்த்தன சீலர்களும் ஆகிய சௌனகாதி மகருஷிகளைச் சேவிக்க விரும்பிப் புராணம் புகல்வோரில் தலைமை பெற்றவராகிய சூதமாமுனிவர் அந்நைமிச வனம்வந்து அச்சௌனகாதி அருந்தவர்களைக் கண்டு தண்டஞ் சமர்ப்பித்து, அம்மாமுனிவர்கள் உவந்து ஈந்த ஆசனத்தில் விநயத்தோடுவீற்றிருந்தனர்.

பின்னர் ஆங்கிருந்த ருஷிகளெல்லாரும் சூதபுராணிகரைப்பார்த்து அஞ்சலிசெய்து சூதமாமுனிவரே! தேவரீர் முகமாய் வைணவ சைவ புராணங்களைக் கேட்டு மிகக் களித்தோம். பிரம்மனைக் குறித்தவை இராசத புராணமாகலாலும் சிவனைக்குறித்தவை தாமத புராண மாகலாலும். முதற்கடவுளைக் குறித்தவை சாத்துவிக புராணமாகலாலும். அவ்விஷ்ணு புராணமே தத்துவம் சொல்லு மாகலாலும் விஷ்ணுபுராணம் ஒன்றனை இன்னும் கேட்க விரும்புகின்றோம். தேவரீரோ பகவதமிசராகிய வேதவியாசபகவானுடைய மாணாக்கராயினீர், அல்லதூஉம் அப்பகவான் யாவற்றையும் ஓதுவித்தருளத் தெளிந்தீராயினீர். நீர் அறியாதது ஒன்றும் இலது. தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களைக் கொடுப்பதாகிய ஒரு சாத்துவிக புராணத்தை எங்கட்குச் சொல்லும்படி கருணைக்கோ ரில்லமாய் எழுந்தருளியிராநின்ற தேவரீரைப் பிரார்த்திக்கின்றோம். ஓ சூதமாமுனிவரே! உலகில் ஜீவர்களுக்குச் சனனமும் மரணமும் எக்கா

* நைமிசாரணியம்-நூற்றெட்டுத் திருப்பதியில் ஒன்று.

(1 - வது) படம்.

மகாவிஷ்ணு. கெருடாள்வார். சௌனகாதிமகாரிஷிகள். சூதமாமுனிவர்.

ரணத்தால் உண்டாகின்றன? எந்தச்செய்கையால் நரகம்சுவர்க்கமும் வருகின்றன! எக்காரணத்தால் தீராப்பிணிவரும்? எப்போது * பிரேதஜன்மம்வரும்? எதனுல் அச்சன்மம் நீங்கும்? எதனுல் முத்திகிடைக்கும் இவற்றை யெல்லாம் எங்கட்குத் தெளிவுறச் சாற்றவேண்டுமென்று வேண்டினர்.

உடனே சூதமாமுனிவர் வியாசபகவானுடைய சீர்பாதங்களைத் திருவுளத்தில் தியானித்து உச்சிமேல் கரங்குவித்துச் சர்வசகத்காரணனாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தொழுது சௌனகாதி முனிவர்களைநோக்கி அந்தணர்களே! யாவற்றையும் முற்றும் உணர்ந்த நீர் நன்குவினவினீர். உங்களுடைய வினாவிற்கு விடையாக ஒரு நல்லகதை சொல்லுகின்றேன். மனத்தை ஒருவழிபடுத்திக் கேட்பீராக. ஓ மகாரிஷியே! அயனரனாதிதேவர்கட்கும் தேவனும் சர்வாந்தர்யாமியும் சிருஷ்டி ஸ்திதிசங்காரங்களை லீலையாகச்செய்கின்றவனும், புருஷோத்தமனும், பரமபதவாசியும் ஆகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனை முன்னொரு காலத்தில் கருடபகவான் பணிந்து நீர் இப்போது வினவியதுபோலவே உலக நன்மையின் பொருட்டு வினவி விடைபெற்றனன் அவற்றைச் சொல்லுகின்றேன் கேண்மின். அக் கருடபகவான் பரமனை நோக்கி ஏ ஜகந்நாதா! பரந்தாமா! எள்ளினுள் எண்ணெய் போல எங்கும் நிறைந்தவனே! அயனரனிந்திரரும் இன்னதன்மையனென்று அறியாத ஸ்ரீஹரியே! ஜீவர் உலகில்யாது காரணத்தால் பிறந்து இறந்து சுவர்க்க நரகங்களை அடைகின்றனர்? எந்தப்பாபத்தால் பிரேதசன்மம் அடைந்தது எந்தப் புண்ணியத்தால் அது நீங்குகின்றனர்' எக்கருமத்தால் நிரதிசய இன்ப வீடாகிய நினது உலகை எய்துவர்? முன்செய்த பாவங்களை மரணகாலத்தில் எதனுல் நீக்கி நல்லுலகுபெறுவர். பாபங்களெல்லாம் எக்கருமத்தால் நிவர்த்தியாகும்? ஓ பரந்தாமனே! மரிக்குங்காலத்தில் யாவரை நினைத்தால் நற்கதிகிடைக்கும். இவற்றையெல்லாம் அடியேனுக்குச் சாற்றியருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, பிரபுவும், நாரத்தில் அயனம் செய்கின்றவனும், சாரசமூகம் கொள்கின்றவனும், எல்லாருடைய மனத்திலும்

* பிரேதசன்மம் பூதப்பிரேதபைசாசாதி சன்மங்களிலொன்று,

உறைந்து யாவற்றையும் பார்க்கின்றவனும், சகல செயல்களுக்கும் காரணமாகியவனும் ஆகிய அவ்வரிபகவான் கருணைபுரிந்து கருடனைப் பார்த்து மகா பராக்கிரமசாலியாகிய கருடா! நன்கு கேட்டனை. நீ கேட்டவையெல்லாம் உலகில் இரகசியமாயுள்ளன. அவற்றைக் கூறுகின்றும் கேண்மோ. பலநாள் வாழ்ந்தாலும் ஒருநாளில் இறப்பது சத்தியம் என்பதை ஒரு சேதனனும் நினைக்கின்றான் இலன். பிறத்தலுற்ற பின்பு இறத்தல் உண்மை என்று நினைக்கின்றவன் கோடியில் ஒருவன் உளனோ? இலனோ? உயிர்கவரும் கூற்றுவன் ஒருவனுளன். இறுதிக்காலத்தில் அவன்கையில் அகப்படவே வேண்டும் என்று அடுத்தடுத்து நினைத்துத் திடுக்கிடுகின்றவன் யாவனோ அவன் ஒருவனே யின்றுபோயிற்று நாளைபோயிற்று என்று வாணாள் வீணாளாய்க் கழிக்கின்றதே, நமன்வந்து விடுவனே. ஐயோ என் செய்வோம் என்று அஞ்சி நல்லறம் செய்வான். ஒருவன் தனக்கு உரியகருமங்களைச் செய்வானேல் அக்கருமங்களே அவனைக் காப்பாற்றும். இன்னமரபில் பிறந்தவனுக்கு இன்னகருமங்கள் தாம் உளவென்று வேதசாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. கலுழனே! அவற்றையுணர்ந்து தான் பிறந்தகுலத்திற்கு ஏற்பனவாகிய கருமங்களைத் தவிர்ந்து மேலினும் கீழிலும் செல்லாமல் உரிய கருமங்களையே யாவன் புரிகின்றானோ அவனே எவ்விடத்திலும் மேன்மை பெறுவன்.

பிரமக்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர் என்று நான்கு வருணத்தார் உளர். அவர்களில் பிராமணருக்குத் தானம் கொடுத்தலும், வாங்கலும், யாகம்செய்தலும், செய்ய உரியவர்கட்குச் செய்வித்தலும், வேதமோதலும், ஓத உரியவர்களுக்கு ஓதுவித்தலும் ஆகிய ஆறுகருமங்கள் உளவாம், க்ஷத்திரியருக்கும் வைசியருக்கும் தானம்கொடுத்தலும், யாகம்செய்தலும், வேதம் ஓதலும் ஆகிய மூன்றுகருமங்கள் உரியவாம். சூத்திரருக்கு முதல்வருணத்தோர் ஏவும் தொழில்களைப் பணிந்துசெய்தலே உரியதாகும். ஓ கருடா! அவரவர் மரபிற் குறிய ஒழுக்கத்தில் நிற்றலே அவரவருக்குப்பெரியதவமாகும். அத்தவத்தில்வழாது ஒழுகுவார் யாவரோ அவரே போகமும் யோகமும் ஒருங்கெய்தி நெடுநாள் வாழ்ந்து இறுதியில் நல்லுலகடைவர். ஆகை

யால் யாவரும் தத்தமக் குரிய ஒழுக்கத்தில் நிற்பதுவே சிறப்பாகும். யாவராயினும் எப்பொருளையும் விழையலாகாது எத்தன்மைத்தாய மாதவத்தையும் அந்த இச்சை கெடுத்துவிடும் அவாவை யொழித்தவரே பேரறிஞராகுவர் என்றருளிப் பின்னும் அருளிச் செய்கிறனன்.

முதலாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

சூத மகாமுனிவர் நைமிசாரணிய வாசிகளே! பின்னர் வாசுதேவன் பறவைக் கரசே! உலகில் எண்பத்துநாலு லட்சம் யோனிப்பேதங்களுண்டு. அவை அண்டசம், உற்பிசம், சராயுசம், சுவேதசம் என்ற நான்குபிரகாரமாயுள. அந்த நான்கு வகுப்பில் முட்டையினின்று இருபத்தொறு லட்சம் பறவை முதலியவைகளும், பூமியினின்று இருபத்தொறுலட்சம் மரம் முதலியவைகளும், கருப்பப்பையினின்று இருபத்தொறு லட்சம் மனிதர்முதலானவர்களும், வேர்வையினின்றுமிருபத்தொரு லட்சம் கொசுகு முதலியவைகளுந் தோன்றுவனவாகும். கலுழனே! ஜன்மங்களில் மானிடஜன்மம் கிடைப்பது அரிதினும் அரிது. அச்சன்மமே புண்ணியசன்மமாகும். ஒரு பொருளைப் பார்க்கக்கண்ணும், கேட்கச் செவியும், இனிமையை யுணர நாவும், நாற்றமறிய நாசியும், காமவின்பத்துக்கு மெய்யும், நன்மைதிமைகளைப் பகுத்துணர உணர்வுமுளவாயின படியால், மானிடசன்மமே சிறப்புடையதாகும். அம்மானிட சன்மத்தில் பிராமணர் க்ஷத்திரியர் வைசியர் சூத்திரர் என்று நான்கு சாதியாருளர் ஆடையொலிக்கும் வண்ணரும் தோல்தைப்போரும் நாட்டியமாடுவோரும் ஓடம்விடுவோரும் கம்மாளரும் * நுளையரும் வேடரும் ஆகிய இவர்கள் சூத்திரசாதியாரினும் தாழ்ந்த

* நுளையர் - நெய்தனிலமாக்கள்.

சாதியாராவார். உணவும் உறக்கமும் அச்சமும் புணர்ப்புமாகிய வினைகள் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் இயற்கையா யுள்ளன வாகும். ஞானமாத்திரம் எல்லா வுயிர்களுக்கும் பொதுவன்று. சிலதேசங்களில் மானிடர் ஒரேகா லுடையவராயும், இரண்டு கால்க ளுடையவராயும், அநேககால்க ளுடையவராயும் இருக்கின்றனர். கிருஷ்ணசாரமென்ற மான் எந்தப்பூமியி லிருக்கின்றதோ அப்பூமியே புண்ணியபூமியாகும். அப்பூமியில் தேவர்களையும், மகருஷிகளையும், பிதிரர்களையும், பூசிப்போருக்கு அதிக நன்மையுண்டாகும். அப்புண்ணிய பூமியில் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் எப்போதும் சந்நிதிகொண் டிருக்கின்றார்கள்.

கலுழனே! பூதப்பிரேத பைசாசாதியுள் தேகம் பெற்ற சீவர் சிரேஷ்டர், அச்சீவருள் பசுபட்சி சன்மமடைந்து சிறிது அறிவினுல் சீவிப்பார் சிரேஷ்டர். அவருள் மனிதர் சிரேஷ்டர் அம்மானிடருள் பிராமணர் மிகச் சிரேஷ்டர், அப்பிராமணருள் வேதசாஸ்திர முணர்ந்தவர் சிரேஷ்டர், அவருள் அப்படியோ இப்படியோவென் றையப்படாது உபசார வழக்கை நீக்கி வேதார்த்தங்களை உள்ளபடி உணர்ந்தவர் சிரேஷ்டர். உணர்ந்த வழியிலேயே நிற்பவர் உணர்ந்தவரினும் சிரேஷ்டர். அவருள் பிரம்மஞான மடைந்தவரே மிகச் சிரேஷ்டராவர். ஓ கருளா! அநேககோடி சன்மங்களாலே பெறப்படுவனவாகிய சுவர்க்க மோட்சங்களை அடைவதற்கு மானிட சன்மமே காரணமாகியது அச்சன்மத்தை அடைந்தும் நல்வினைசெய்து நல்லுலகுபெறுமல் நரகம்புகத் தீவினையே புரிந்து அச்சன்மத்தை வியர்த்தமாக்குவோரே உலகில் பலருளர் புண்ணியத்தா லடைந்த அம்மானிடசன்மத்தால் பேறுபெருதோர் தமக்குத்தாமே வஞ்சனை புரிவோராவர். மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொருளாசையாகிய இவற்றிலேயே தலைப்பட்டுத் தன்மங்களை யறியாது உழல்பவன் யாவனே அவன் மிருகங்களோ டொப்பாவனேயன்றி நன்மக்களோடு சேரான். அவனினுங் கீழ்மகன் ஒருவனுமிலன் ஆசைப் பெருக்கத்தினுலே பிணிக்கப்பட்ட மனமுடையான் இவ்வளவு அவ்வளவென்பது இல்லாமல் யாவும் நிரம்பக் கிடைத்தாலும்

இன்னும் வேண்டும் வேண்டுமென்றே அலைவானே யல்லாமல் கிடைத்தமட்டில் சாலுமென்று திர்ப்தியடையான் நூறுபொன் பெற்றானேல் அவன் திருப்தி யடையாது ஆயிரம் பொன்னை யிச்சிக்கின்றான் ஆயிரம்பொன் னடைந்தவன் லட்சம்பொன்னை யிச்சிக்கின்றான், லட்சம்பொன்னடைந்தவன் கோடிப்பொன்னை விரும்புகிறான். கோடிப்பொன்னையடைந்தவன் ஒருதேசத்தை விரும்புகிறான். தேசயடைந்து அரசனாயினவன் புவிமுழுதுக்குஞ் சக்கரவர்த்தியாகவிரும்புகின்றான் சக்கரவர்த்தி தேவனாக விழைகின்றான். தேவர்களோ இந்திரனாக விரும்புகின்றார்கள். அவ்விதம் இச்சைமேல்மேல் பெருகுமேயன்றி ஒருவர்க்கும் அது ஒழியாது. அந்த இச்சையை யொழிக்காதவன் கண்டவரையெல்லாங்கரங்குவித்து இரந்து அவர்களால்இகழப்பட்டு நரகத்துக்கேஆளாவன். கொடுங்கேயொவும்ஒருங்கெப்துவதற்கு அவாவேகாரணமென்று அதனை வேரறுத்த மகான்கள் யாவராலும் போற்றப்பட்டு அந்தியகாலத்தில் சுவர்க்கலோகம் சார்வார்கள். புலன் சென்றவழி மனத்தை விடாது அடக்கிச் சுதந்தரனாய் யாவன் இருக்கிறானோ அவனே எல்லாநலங்களுக்கும் உரியனாவன் சுதந்தரமில்லோன் பாலியபருவத்தில் தந்தை தாயரது சொற்கேட்பான் யௌவன பருவத்தில் மோக்ஷஸ்ரீக்கு மூதேவியாகிய தன் தேவியினது கட்டளையிடுதலைப்பணிந்து தலைமேற்கொள்வன். வார்த்தகிய பருவத்தில் புத்திரபௌத்திரர் சினந்து கிழப்பிணமே! வாய்புதைத்து வெறுமனேகிடப்பாயென்று அதட்டிச்சொல்லு மொழியைக்கேட்டுப் பொருமிக்கிடப்பன். ஆதலால் கற்றுணர்ந்த ஞானமில்லான் பெண்களைப்போலவே என்றுஞ் சுதந்தரமில்லாதவனே யாவன்.

கலுழனே! கலைமான் புல்லாங் குழலின் இசையைக்கேட்டு இருப்பிடம்விட்டுப் பேராது இருந்து வேடனாற் பிடிக்கப்படுதலால் அக்கலைமான் காதால் கெடுவதாகும், யானை புணர்ச்சியை விழைந்து பெண் யானையைத் தொடர்ந்து சென்று யானைப்பாகர்கள் தோண்டியகுழியில் விழுதலால் அவ்யானை பரிச இன்பத்தால் கெடுவதாகும் விட்டிற் பூச்சி விளக்கைக்கண்டு நல்ல

கனியென்றுநினைத்துவிழ்ந்து அவ்விளக்கில் சாகின்றமையால்; அப்பூச்சி கண்ணால்கெடுவதாகும், வண்டு உண்ணக்கருதி இருவில் தேனைச்சேர்த்து அதிலிருக்கும்போது நறுந்தேன் கொள்பவன் தியால் கொளுத்துகின்றமையால் அவ்வண்டு நாவால் கெடுவதாகும். மீன் தூண்டிலின் முனையில்கோத்த இறைச்சியின் நாற்றத்தை விரும்பி உயிர்நீப்பதால் அம்மீன் நாசியால் கெடுவதாகும் ஓ கருளனே! அங்கனம் ஓர் இந்திரியத் தாலேயே அவைகள் நாசமடையுமேல் பஞ்சேந்திரிய வாஞ்சைகளையுமுண்டைய மனிதன் அருங்கேடுற ஐயமுளதோ. இல்வாழ்க்கையில் சுக துக்கங்களில் எது மிகுதியாயினும், பெண்டு பிள்ளைகளாகிய வன்கயிற்றால் கட்டுண்ட மனிதன் என்றும் நற்கதியடையான். பாலியனாயினும், யுவாவாயினும், விருத்தனாயினும் நாள் கழிதலை எண்ணும் மிருத்தியு ஒருவன் உளனென் றுணர்ந்து நடப்பானிலன். உலகில் பிறந்துபிறந்தே இறக்கின்றான். கேளா தேவந்து பிறப்பது போலவே பெண்டு பிள்ளை மனைகளைவிட்டு யாவரும் பார்த்திருக்க சொல்லாமலே போகின்றான், தாய் தந்தையர் பெண்டு பிள்ளைகள் ஒருவருந்துணையின்றித் தானொருவனாகவே எப்படிவந்தானோ அப்படி அவன்மாத்திரம் ஒரு தனியேபோகின்றான். ஒருவன் மரித்தவுடனே அவன் தேகத்தைக் காஷ்டம்போலப் புவியில் கிடத்தி உறவின ரெல்லாரும் ஆ! ஆ வென்று அறற்றுகின்றனர். அவரழுகின்றமையால் இறந்தவனடையும் பயன் யாதுளது? பொய்ப்பத்திரமெழுதுதல் பொய்க் கரிகூறுதல் வழிபறித்தல் கொலைபுரிதல் முதலிய தீத்தொழில்களைப்புரிந்து ஒருவன் பொருள்சம்பாதிக்க அப்பொருளை அவனைச்சார்ந்த எல்லாரும் அனுபவிப்பார், பொய்போலை யெழுதுதல் முதலிய அத்தீவினைகளைச் செய்தலால்வரும் கொடியபாபத்தில் அப்பொருளை யனுபவிக்கிறவர்களுக்கும் பங்குண்டோவெனில் ஒருசிறிதும் அவர்களுக்கில்லை, அப்பாபச்செயலைச்செய்து பிறர்பொருளைக் கவர்ந்தவன் யாவனோ அவனொருவனே பாவம் முழுதுக்கும்பாத்தியனாகித் தீவாய்நரகமெய்துவன், அங்ஙனம் தீத்தொழில்புரிந்து ஈட்டியபொருள்இறந்தபின் அவனோடுசெல்லுமோவென்றால் ஒரு சிறிதுஞ்செல்லாமல் அவனைவிட்டு மனைக்கண்ணே யிருப்பதாகும் உறவினர்முதலியோரோ சவத்தோடு

மயானம்வரையிலே சென்று உடனே மீளுவர். இறக்குமுன்னமே அவன்செய்த பாப புண்ணியங்களே அவனுடன் செல்வனவாகும், எந்தப்பொருளானது எமக்குத் தொண்டனாகிய ஒருபிராமணன்கையில் கொடுக்கப்படவில்லையோ அப்பொருள் உடையவனது பொருளன்று. உலோபனிடத்திலிருப்பதாகிய பெரும்பொருள். ஐயோநாம் பிராமணர்கையில் கொடுக்கப்படவில்லையே, திருவிழாமுதலிய யாத்திரைகளிலும் செலவு செய்யப்படவில்லையே, புழுமலக்கூடாகிய தேகம் அநித்தியமாயிற்றே! நம்மையுடையான் அதனை யறிவானில்லனே, அவனிறந்தபின்பு நம்மை யாவன் கவர்ந்துகொள்வனோ! ஒருங்குகவர்ந்து அவன்எந்த விலைமகள்கையில் கொடுப்பானோவென்று கதறுவனவாகும். பூர்வசன்மத்தில் தானதர்மங்கள்செய்தவனே மறுசன்மத்தில்மகாபாக்கியவானாகின்றமையால் அச்சன்மத்திலும் அப்படியே செய்தால் மறுசன்மத்தில் அதிக தனவானாவான்? யாவன் அத்தான தருமங்களைப் பத்திசிரத்தையோடு செய்கின்றானோ அவனே தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களைப் பெறுவன். பத்திசிரத்தையின்றி அவற்றைச்செய்தவன் செய்யாதவனேயாவன், தர்மதானங்களைச் செய்கின்றமையாலே எண்ணியவற்றையெல்லாம் எண்ணியபடிப்பெறலாகும். அரும்பெறலாகிய மோக்ஷமுங்கிடைக்கும் பத்தியோடுசெய்யுந்தருமம் தினையினுஞ் சிறிதாயினும் மலையினும்பெரிதாகும். ஒருபொருளுமில்லாத ருஷிகளெல்லாம் தம்மனச்செய்கையாலேயே விதிசிவேந்திராதியருக்கும் அரியசிரதிசய இன்பவீடாகிய எம்முலகுபெறுகின்றனர் ஆதலால் மனத்தூய்மையும் பத்தியும் இல்லாமல் தானம்தருமம் தவம்முதலியவற்றைச் செய்தால் அவைசிறிதும் பயன்தாரா, முத்திசாதனங்களாகிய பத்தியேனும் பிரபத்தியேனும் செய்தலும், பத்தியோடுதருமதானங்களைச்செய்தலுமே உத்தமமாம் என்றோதியருளினன்.

இரண்டாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் யாமுனிவர்களே! பின்னர்ப் பெரியதிருவடி ஸ்ரீமந் நாராயணனைத்தொழுது ஏ நாதா; மனிதர்களுக்கு மகாகொடியதாகிய பிரேதசன்மம் எதனால் வாராமல் ஒழியும் அதனை அருளிச்செய வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தலும், சர்வாந்திரியாமியாகிய பகவான் ஓ கருடா! மனிதர் இறந்தவுடனே செய்யவேண்டிய கருமங்களைச் சிறிது நவில்கின்றோம். கேண்மோ, பிரேதசன்மத்தை நிவர்த்திக்க விரும்பிய யாவரும்இறக்குமுன்னமே தமது கரத்தாலே விருஷோத்சர்க்கம் செய்தல்வேண்டும்ஸ்ரீ சூத்திரராயினும் தவிராது அதனைச் செய்தல்வேண்டும். ஐந்து வயதுக்கு மேற்பட்ட வயதுடையாரில் ஆண், பெண், யார்மரித்தாலும் அவருக்குப்பிரேதசன்மம் வாராமையின்பொருட்டுக் கருமம்செய்கின்றவன். விருஷோத்சர்க்கம் செய்தல்வேண்டும் பிரேதசன்மம் அடையாமைக்கு விருஷோத்சர்க்கம் செய்யவேண்டியதன்றி வேறொன்றுமிலது. உயிரோடிருக்குங் காலையாயினும் இறந்தபின்பாயினும் யாவனுக்கு விருஷோத்சர்க்கம் செய்யப்பட்டதோ அவனுக்குப்பிரேதசன்மம்வாராது இந்தவிருஷோத்சர்க்கம் செய்யாமலே வேறு எவ்விததானம் கொடுத்தாலும் விரதங்கள்செய்தாலும், யாகம் இயற்றினாலும் அப்பிரேத சன்மம் பிடியாமல் ஒழியாது என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினன்.

பெரியதிருவடி சர்வேசனை வணங்கி ஓ தேவதேவனே ? விருஷோத்சர்க்கம் இறக்காத முன்னர் எக்காலத்தில் செய்யவேண்டியது! இறந்த பின்னர் எச்சமயத்தில் செய்யவேண்டியது! அதற்கு இன்னும் பலன்யாது, அவற்றைக் கூறியருள வேண்டுமென அயனரனுதியர்க்கு அரியனும், நம்போலிய அடியாருக்கு எளியனும் ஆகிய கருணையங்கடவுள். கலுழனே, இறந்தவனைக்குறித்து விருஷோத்சர்க்கம் செய்யாமல் சிராத்தமுதலிய யாவும் செய்தாலும் சிறிதும் அவனுக்குப்பயனில்லை. மரித்தபதினொன்றாநாள்எவனுக்கு, விருஷோத்சர்க்கம் செய்யப்படவில்லையோ

அவனுக்குப் பிரேதசன்மம் உறுதியாகும் விருஷோச்சநம்செய்யப்பட்டால் இறந்தவன் பிரேதசன்மம் அடையாது பெரியோர்கள்சேரும் உலோகம்சேர்வன், முத்திக்ஷேத்திரங்களில் மாய்ந்தவன் எமனால் பிடிக்கப்படாமல் நல்லுலகு சேர்வன் விருஷோச்சநம் யாவனுக்குச் செய்யப்பட்டதோ, அவனும் அவ்வுலகுசேர்வன். புத்திரனாயினும், மனைவியாயினும், பெண்வயிற்றுப் பிள்ளையாயினும், பெண்ணாயினும், விருஷோச்சநம்செய்யலாம். புத்திரன் இருப்பானாகில் வேறுயாரும்செய்யலாகாது என்றருளினன். வேதவுருவனாகிய பறவைக்கரசன். ஓ வாசுதேவா! புத்திரன்முதலிய ஒருவரும் இல்லாதவனும், இல்லாதவளும், இறப்பின் அவர்களுக்கு உத்தரகிரியை யாவர்செய்யவேண்டியது, அருளுகவெனலும், எம்பெருமான் ஓ கருடா. பிள்ளையில்லாதவன்நரகமன்றி நல்லுலகடையான், ஆதலின் எவ்வித அரிதாகிய கருமம்செய்தேனும் ஆண்மகவு பெறுதல்வேண்டும். ஒருவன் தனக்குநல்வினை ஒன்றும் செய்துகொள்ளாமல் இறந்தாலும் அப்படி மரித்தவனுக்கு அவனுடைய புத்திரர் கிருத்தியம்செய்யாவிட்டாலும், அவன் இராப்பகல்பசிதாகத்தோடு ஐயோ!ஐயோ! என்று இறைந்து உலகெங்கும்நெடுங்காலம்அலைந்து பின்பு புழுமுதலியசன்மமெடுத்து மீண்டுமனிதருள் கடையோன்வயிற்றில் பிறந்து பிறந்து மரிப்பன். ஆதலால் ரோகத்தால் பிடிக்கப்படுவதற்கு முன்னரும், வயோதிகம் வருவதற்கு முன்னரும், செயலொடுங்குதற்கு முன்னரும், ஆயுசு குறைவதற்குமுன்னரும், தெரிந்தவன்தான் அந்தியகாலத்தில் நல்லுலகுஅடைய வேண்டியதற்கு நல்வினைகளைச் செய்யக்கடவன் அப்படிச்செய்யாமல் பின்னிட்டுச்செய்வோமென்று ஆலோசிப்பது தீப்பற்றி இல்லம்எரியுங்காலை அதனை அறிவிப்பதற்குக் கூபம்தோண்ட எத்தனிப்பதை ஒப்பாகுமென் றருளினன்,

மூன்றும் அத்தியாயம்-முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

—— (*) ——

நான்காம் அத்தியாயம்.

சூதர், அருந்தவர்களே, வேதவுருவனாகிய கருடன் சர்வ
லோகநாதனை வணங்கி, ஏ பரந்தாமா, தானதருமங்களை ஒருவன்
மனத் தூய்மையோடு தன்கையாலே செய்யின். பயன்யாது, அ
வனுக்காக அவன்புத்திரன் முதலியோர் செய்யின்பலன்என்னை,
செய்யும் முறை பிறழ்ந்து செய்யின் பலன் என்னை, இவற்றை
மொழிந்தருளுக எனலும், பாப்பணைப் பரமன் கலுழனே, மன
த்தூய்மை யில்லாமலும் உறுதியில்லாமலும் செய்யப்படும்நூறு
கோதானங்கட்கு எவ்வளவு பலனுளதோ அவ்வளவு பலன் சித்
தபரி சுத்தத்தோடு சாஸ்திரத்தில் விதித்தவண்ணம் ஒரு கோ
தானஞ்செய்யின் அதற் குளதாகும் ஒருவன் மரித்தபின்பு அ
வனைக்குறித்துச் செய்யும் லட்சம் கோதானங்கட்கு எவ்வளவு
பலனோ அவ்வளவு பலன் அவன் இறக்குங்காலத்தில் ஆயிர
ங்கோதானம் செய்யின் உளதாகும் கலுழனே அங்ஙனமாகலா
ல் மரண காலத்திலேயே கோதானம்முதலிய யாவற்றும் செய்த
ல்மிகநன்றென்று தெளிக நல்லதானமும் நல்லபாத்திரமும்நல்ல
க்ஷேத்திரமும் கொடுப்போனுடைய தூயமனமும் ஒருங்குறின்
ஒன்றுகோடியாகும், கற்றுணர்ந்த பெரியோர்களிடத்தில் கொடு
க்கப்படும் தானம் நாள்தோறும்விருத்தியடையும், வாங்குவோர்
உத்தமரானால் கொடுப்போனுக்கு அதிகபுண்ணியமுளது விஷ
த்தைப்போக்கும் மந்திரமும், குளிரைப்போக்கும் அக்கினியும்
தம்சத்தியினின்று குறைவுபடாத வாறுபோலத் தானம் வாங்
கும் அவ்வுத்தமரும், அவருடைய நற்கருமத்தால் குற்றமில ரா
வர். உத்தமபலனை யடையவேண்டுமென்று விரும்புவோன்
கோதான முதலியவற்றை வேதசாஸ்திரங்களையுணர்ந்த உத்தம
பிராமணனுக்குக்கொடுத்தல்வேண்டும். அவ்வேதசாஸ்திரங்களை
ஓதாமலும். ஒழுக்கத்தில்நில்லாமலும் பிராமணன்என்றபெயரை
மாத்திரம் உடையவனுக்குக் கொடுத்தல் அக் கோதானமே
கொடுத்தவனுக்கு நரகம் கொடுக்கும் அன்றியும் தகுதியில்
லான் வாங்குவானேல் அவன் இருபத்தொரு தலைமுறையுள்ள

வர்களோடு நிரயம் புகுவன். ஒரு கோவை ஒருவனுக்கே கொடுத்தல்வேண்டும். எக்காலத்திலும் ஓராவினைப் பலருக்குக்கொடுக்கலாகாது. அப்படிக் கொடுத்துத் தானம்வாங்கினோர் விற்றுத் தொகையைப் பங்குசெய்துக் கொண்டாலும், ஒருவர் ஒருமாதம், மற்றொருவர் ஒருமாதம் அநுபவித்துக்கொள்ளுகிறதென்று விதித்துக்கொண்டாலும் தானங்கொடுத்தவன் அவனுடைய ஏழுதலைமுறையோடு நெடுங்காலம் நரகவாசஞ்செய்வன். சாதுக்கள் கரத்தில் பொருள்முதலிய வற்றைப்பத்தி சிரத்தையோடு கொடுப்போன் அச்சன்மத்திலேயோ ¦ மறுசன்மத்திலேயோ பயனை ஐயமின்றி அடைதலால் அவை பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டிய பொருளேயென்று நினைக்கத்தக்கது, அதிகதனமுடையோன் இறந்தபின்னர் அவனுடையமக்கள் அப்பனுக்கென்று பத்திசிரத்தையோடு செய்யும் கிருத்தியங்களால் அவன் அடையும் நல்லுலகினும் மேலாகிய உலகைப் புத்திரனில்லாதவனும் தரித்திரனும் சொற்ப தருமத்தை ஆர்த்தியோடுதமதுகரத்தால் செய்வாராகில் ஐயமின்றி யடைவர்.

கருடா! அயலூருக்குப் போவோன் கட்டமுது கையிற் கொண்டு செல்வானேல் வழியில்வருத்தமின்றி இனிதாய்ச் செல்வானல்லனோ? அங்ஙனம் உயிரோடிருக்குங்கால் அன்னதான முதலியவற்றைத் தனதுகையால் செய்தவன் இறந்து செல்லும்போது பசிதாகத்தால் வருந்தாது நல்லுலகடைவன். கையில் கட்டமுது இன்றி வழிச்செல்வோன் பசிதாகத்தால் வருந்துவது போலத் தானதருமங்களைத் தானே செய்யாதவன் இறந்துசெல்லும்போது அதிகமும் துன்பப்படுவன், புண்ணியக்ஷேத்திரத்தில் செய்த நல்வினை நெய்யினால் அங்கி ஓங்குதல்போல வளர்வதாகும். புண்ணியக்ஷேத்திர மல்லாத எவ்விடத்திலேனும்புண்யகால மல்லாத எக்காலத்திலேனும் விருஷோச்சநம் செய்து நற்சீலனல்லாப் பார்ப்பானுக்குத் தானம் கொடுப்பினும் அவ்விருஷோச்சநத்தின் மகிமையால் உத்தம க்ஷேத்திரத்தில் உத்தமகாலத்தில் உத்தம பிராமணனுக்குக் கொடுப்பின் எப்பலனோ அப்பலன் தவிராது கைகூடும் மானிடன் நற்கதியடைவதற்கு முதற்காரணம் விருஷோச்சநமேயென்றுணர்க. கருடனே

தேகம் அநித்தியமாதலால் நல்வினைகளை நாளைச் செய்வோமெ
ன்று நினையாமல் நாளும் ஒல்லும் வகையாலே செய்தல்வேண்
டும், புத்திரனுடையோன் தன்கையால் ஒருகருமமுஞ் செய்
யாமல் இறப்பானேல் நற்கதியடையான். புத்திரனில்லாதவன்
நல்வினைகளைச்செய்து மரித்தானேல் நற்கதியை அடைவன்.
மகம் இயற்றுதலினும், கோதானமுதலிய மகாதானம் செய்தலி
னும், விருஷோச்சநம் செய்தல் மிக உத்தமமாம். கார்த்திகை
மாதத்தின் பௌர்ணமியிலாயினும் உத்தராயணத்தில சுக்கில
பட்சத்திலாயினும், கிருஷ்ணபட்சத்திலாயினும், துவாதசியி
லாயினும், மற்றெந்தப் புண்ணிய தினத்திலாயினும், தூயமனத்
தோடு உத்தமக்ஷேத்திரத்தில் நல்ல நட்சத்திரத்தில் நல்ல இல
க்கினம் வேதசாஸ்திரங்களை யுணர்ந்து ஒழுக்கமுடைய தெய்
வப்பிராமணர்களை வருவித்தழைத்து ஜபம், ஓமம் முதலியவை
செய்து தன்னைப் பரிசுத்தனாக்கிக்கொண்டு, நவக்கிரக பூசை
செய்து மாதுர் தேவதைகளை அருச்சித்துப் பூர்ணாவுதிசெய்து
மகாவிஷ்ணுவைக்குறித்துச் சிராத்தம்செய்து மந்திரங்களால் இட
பக்கன்றை மஞ்சனமாட்டி வஸ்திரம் சந்தனம் புஷ்பம் ஆபர
ணம் ஆகிய இவற்றால் அலங்கரித்து நான்கு ஆன்கன்றுகளோடு
அக்காளைக்கன்றை அக்கினியை வலம்வரச்செய்து வடக்குநோ
க்கி நின்று அவ்விடபக்கன்றைப் பார்த்து, தருமமே யிடபமா
யினை? பிரமனாலே ஆதியிலே படைக்கப்பட்டனை என்றுசொல்
லி இறந்தவனுக்குச் செய்யின் அவனைக்குறித்தும், செய்பவன்
தனக்கேசெய்து கொள்வானாயின் தன்னைக்குறித்தும், அதன்
வாலில் புனல்விடுத்து அந்நீரைக்கரத்தாலேந்திச் சிரசில் புரோ
க்ஷித்துக்கொண்டு ஆன் கன்றுகளோடு அவ்விடபக் கன்றைவிடு
தல்வேண்டும்.

கலுழனே ! விருஷோச்சநம் இறந்தவனைக் குறித்துச்செய்
யப்பட்டதாகில், உடனே ஏகோதிஷ்ட சிராத்தம் புரிதல்வே
ண்டும், இறவாதிருப்போன் தனக்குத்தானே செய்துகொள்
வானேல் தனக்கு அநுகுணமானவற்றைப் பிராமணர்களுக்கு
ஈதல்வேண்டும். விருஷோச்சநம் செய்யாவிடின் பிரேதசன்மம்
பற்றொழியாதாதலால் அவ்விருஷோச்சநம் செய்யாமலே மற்
றநல்வினைகளைத்தானே தனக்குச் செய்துகொள்ளினும் மரித்த

பின்பு புத்திரர் முதலியோர் பலநல்வினைகளை மாத்திரஞ் செய்யி
னும் அவைகளால் பயனில்லையென்றுணர்க மரித்த பதினொன்றா
நாளிலேனும் பன்னிரண்டாநாளிலேனும், ஷோடச சிராத்தஞ்
சபிண்டிகரணத்திற்கு முன்னமேசெய்து சத்பிராமணர்களை
எழுந்தருளச்செய்து ததியாராதனஞ் செய்து பலதானங்கொ
டுத்தல்வேண்டும். பருத்தியின் மேல்செம்பின் வட்டிலில் சாள
க்கிராமம்வைத்து வஸ்திர முதலிய வற்றால் அலங்காரமும், ஆ
ராதனமும் செய்து, சத்பிராமணனுக்குக் கொடுத்தல்வேண்
டும். வைதரணி என்னு நதியை இனிது கடக்கும்பொருட்டுக்
கரும்பினால் ஓடஞ்செய்து, பட்டினூலால் அதனைச்சுற்றி நெய்வார்
த்த வெண்கலப் பாத்திரத்தை அதனுள்வைத்து, ஸ்ரீமந்நாரா
யணனை அர்ச்சித்து, அவ்வோடத்தைப் பிராமணனுக்குத்தான
ங்கொடுத்தல் வேண்டும். கலுழனே! எள்ளும் இரும்பும் பொ
ன்னும் பருத்தியும் உப்பும் சப்த தானியங்களும் தவிராது பிரா
மணருக்குக் கொடுத்தல்வேண்டும் செய்வோன் எளியவனாயின்
அவற்றில் ஒன்று கொடுப்பினும் அமைவதாகும். சக்தியையநு
சரித்துப் பொருள்கொடுத்துத் திலதானமும், சய்யாதானமும்,
செய்தல்வேண்டும். இவ்விரண்டுதானங்களுக்கும் தட்சிணைமிகு
தியாய்க்கொடுத்தலால் பிராமணரை உகந்தருளச்செய்தல்வேண்
டும். சய்யாதானம் வாங்கும் பிராமணனை அச்சேக்கையி லிருக்
கச்செய்து தானம்செய்தல் மிகவிசேடமாம் புத்திரனில்லாமல்
மரித்தவனுக்குப் பௌத்திரன் முதலியோர் யாரேனும் இவ்வி
தம் செய்யின் நற்கதியுளதாகும். தன்சக்தியை யநுசரித்து நித்
தியதானம் செய்கின்றவன் யாவனோ? அவன் இறுதியில் நற்கதி
யடைவான். சரீரம் திடமாயிருக்குங்காலத்தில் திருவேணி யாத்
திரையும், கங்காயாத்திரையும் செய்தல்வேண்டும். தாய்தந்தை
யர் இறந்தபின்பு ஆண்டுகள்தோறும் அவர்களுக்குச் சிராத்தம்
புரிதல்வேண்டும், மாதா பிதா குருக்களுக்குத்தன்னால் இயன்ற
புண்ணியம்செய்து கொடுத்தல்வேண்டும். கலுழனே! மரித்த
வரைக்குறித்துக் கிருத்தியம் செய்யும்போது பிராமணர்களு
க்கு யாவன் பூரிகொடுக்கின்றானோ அவன் வேண்டிய நல்லவை
யாவும் பெறுவான். அவன் பிரேதசன்மம் அடையான், சங்கியா

கிகள் யோகிகள் முதலியோர்கள் எந்தலோக மடைவார்களோ அப்புண்ணியலோகம் அவன்கையதாகும் மரித்தபின்பு செய்ய வேண்டிய வற்றை ஒருவாராய் விளக்கு நவின்றேம் என்றருளினன்.

நான்காம் அத்தியாயம்-முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளேசரணம்.

——✻✻✻✻✻✻✻✻——

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

——✻✻✻✻——

ஸ்ரீவியாசர் மாணாக்கர் நைமிசாரணிய வாசிகளைநோக்கி ஓ குணமாண்டோரே! கருடபகவான் திருமகள் கேள்வனைப்பணிந்து சர்வலோக சரண்யரே! யமலோகம் எவ்வளவு தூரத்திலிராநின்றது? அதன் தன்மையாது? அவற்றைப் புகன்றருள வேண்டுமெனலும், நங்கருணையங்கடல் கலுழனே! கேட்டி மனுஷலோகத்திற்கும், யமபுரிக்கும் இடையில் எண்பத்தாறாயிர காதவழியுளது அப்புவியில்வாழ்கின்ற கூற்றுவன் சிவகாலமுடிந்த சிவனைப்பிடித்து வருமாறு யாரும் அஞ்சத்தக்க உருவமுடையவர்களும், கனலையும் காயும் சினமுடையவர்களும், பாசம் முசலம் உடையவர்களும், காரெனக்கருத்த ஆடைதரித்தவர்களும், ஆகிய மூன்று தூதர்களை யாண்டும் ஏவுகின்றான். அம்மூவரும்சென்று ஆயுசுமுடிந்த சிவனைப்பிடித்து, காற்றுருவமாகியதேகத்தில் அடைந்துகொண்டுபோய் யமபுரிக்குநாயகனாகிய காலனுக்கு முன்னேநிறுத்தி ஓதருமராஜரே! தாம்கட்டளையிட்டாங்கு வாணாளற்றவனைத் தமதுசந்நிதிமுன்னர்க் கொண்டுவந்தோம். இனி யாங்கள் செய்யவேண்டியது என்னே? கட்டளையிடுவீராயின் பணிந்துசெய்கின்றேமென்பர். மகிடவாகனன் அத்தூதரைப்பார்த்து ஓகிங்கரரே! நன்று, அச்சிவனை மீண்டுங்கொண்டுபோய் அவன்மனையின்மாட்டே விடுத்துப் பன்னிரண்டுநாள்கழித்துபின்னர்க் கிரமமாய் அவனைநமக்குமுன் கொண்டுவருக என்பன் தூதர் அதனைக்கேட்டு நொடிக்குமுன்னரே அச்சிவனைக்

சித்திரகுப்தன். எமதர்மராஜன். எமகிங்கரர்கள்.

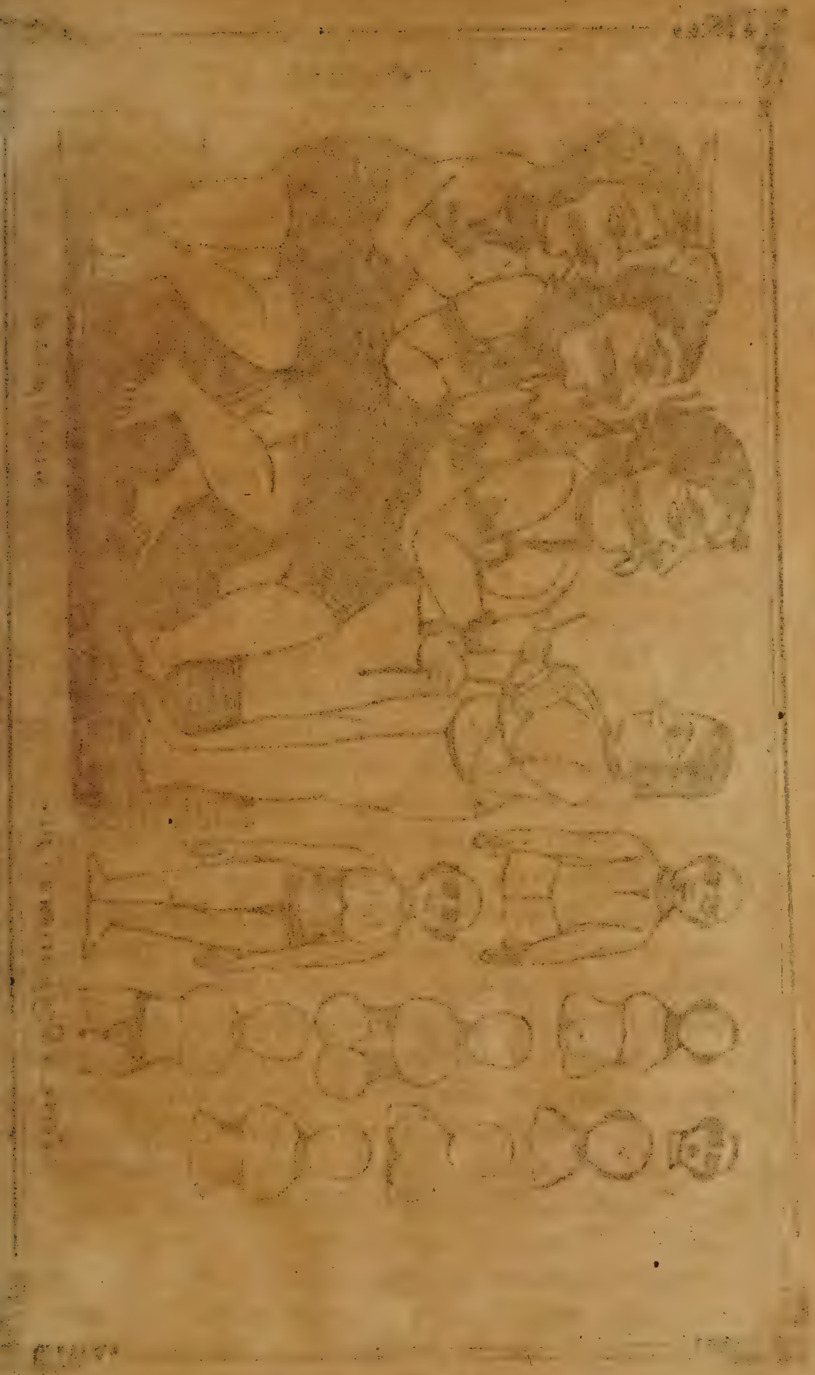

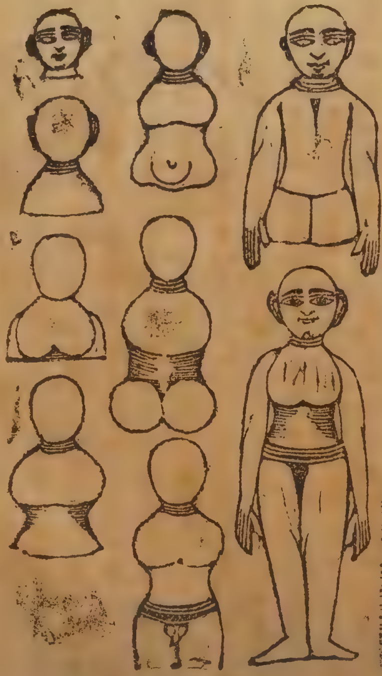

பிண்டக்கிருதியானசரீரம்.

எமதூதர்கள்.

கொண்டு எண்பத்தாறாயிர காதவழி கடந்துவந்து சேருவர் இறந்தவுடனே சீவன் யமபுரிசென்று மீண்டு வருகின்றமையால் சரீரத்தை உடனே தகனஞ்செய்யாமல் சிறிதுபொழுது சுழிந்த பின்னரே செய்தல்வேண்டும் யமதூதர்கள் அடைந்த வாயு தேகமுடைய அச்சீவன் சிதைக்குப் பத்து முழத்துக்கு மேலே நின்று தீப்பற்றிக் கொழுந்துவிட்டெறிகின்ற தனது மெய்யைப் பார்த்து ஐயோ? ஐயோ? என்று ஓலமிடுவன். அச்சீவன்புண் ணியஞ்செய்தவனாயின் இவ்வுடல் சுழிந்ததே நன்றென் றுவப் பன். கலுழனே! தலைவேகுங்காறும் சீவனுக்கு அச்சரீரத்தில் ஆசையொழியாது சிரசு முதலிய தேகமெல்லாம் வெந்து சாம்ப லாயினவுடனே சீவனுக்குப் பிண்டத்தால் தேகமுண்டாகும் புத்திரன் முதல்நாளில்போடும் பிண்டத்தால் சிரசும்: இரண் டாநாட் பிண்டத்தால் கழுத்துந் தோளும், மூன்றாநாட் பிண் டத்தால் மார்பும், நான்காநாட் பிண்டத்தால் வயிறும்; ஐந்தா நாட் பிண்டத்தால் உந்தியும், ஆறுநாட் பிண்டத்தால் பிட்ட மும், ஏழாநாட் பிண்டத்தால் குகியமும், எட்டாநாட் பிண்டத் தால் தொடையும், ஒன்பதாநாட் பிண்டத்தால் காலுமுண்டா கிப், பத்தாநாட் பிண்டத்தால் சரீரமுழுதும் பூரணமாகும். சீவன் இறக்குமுன்னமே மனைவி மக்களோடு வாழ்ந்த மனைக் கண்வந்து உள்ளே செல்லாமலே பசிதாகத்தால் ஆ? ஆ? என்று கதறி போவோர் வருவோர்களைப் பார்த்துக்கொண்டு, அவ்வீட் டின் வாயிலிலே நிற்பான். பின்பு அச்சீவன் பதினொன்றாநாளி லும் பன்னிரண்டாநாளிலும் புத்திரனால் பிராமணமுகமாய்க் கொடுக்கப்படுவனவற்றை யுண்டு, பதின்மூன்றாநாள் யமபடர் கள் பாசத்தால்பிணித்திழுக்க வீட்டைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு கதறியவண்ணமே யமலோகம் சாரவருவன் கருடனே! அக் கிங்கரர்களோடு நாளொன்றுக்கு இருநூற்று நாற்பத்தேழு காதவழி இரவிலும் பகலிலும் நடப்பன். அவன் செல்லும்நெறியில் ஈர்வாள்போன்ற இலைகளை யுடைய தாகை யால் அசிபத்திர வனமென்று நாமமுள்ள ஓர் கானகம் இருக் கின்றது. ஓ கருடா! மரங்கள் நெருங்கிய வனத்திற் செல்வது யார்க்கும் அரிதாகுமன்றோ? சூரியிலைகளாகிய வனத்தில் எங் ஙனஞ் செல்வது? அல்லதூஉம் அக்காட்டினூடு நடக்குங்கால்

பசி தாகத்தாலும் மிகவருந்துவன் மார்க்கத்தில் சீவன் படுந் துன்பை யாவர்சொல்லவல்லார்? அஃது நிற்க வைவஸ்வத பட்டணம் உயர்ந்த மாளிகைகளால் நெருங்கியதாயும், யார்க்கும் அச்சந்தரும் கோரரூபமுடைய அநேக பிராணிகளுக்கு இருப்பிடமானதாயும், துக்கத்தையே கொடுப்பதாயு மிருக்கின்றது. பாபஞ்செய்தோர் அநேகர் அவணிருந்து அண்டமுகடுகிழிய எப்போதும் ஆ? ஆ? வென்று ஓலமிடுகின்றனர். வெப்பத்தால் உளதாகிய பேய்த்தேர் புனலுளதுபோலக் காட்டும் பருக ஒரு சிறுதிவலையுங் கிடைக்காது மேகங்களெல்லாம் அருந்த அருகமற்ற இரத்தம்முதலிய வற்றையே பெய்யாநிற்கும். இறந்தசீவன் பதின்மூன்றாநாள் புறப்பட்டு யமபுரிக்குச் செல்கின்றானென்று மேலேபுகன்றோமே குரங்கைக் கயிற்றாற்கட்டி ஈர்த்துச்செல்வதுபோலக் கிங்கரர் பத்தாநாட் பிண்டத்தால் தேகம் பெற்ற சீவனைப் பாசத்தாற்பிணித்து இழுத்துக்கொண்டு செல்லுங்கால் அச்சீவன் தனது புத்திரனை நினைத்து ஐயோ அருமை மகனே! கஷ்டப்படுகின்றேனே என்செய்கோ? என்செய்கோ? சர்வேசன் ஒருவனுளன் நல்வினை தீவினையுள சுவர்க்கநரகமுள அவற்றிற்குச்செல்ல நன்னெறி தீநெறியுள என்று இதஞ்சொன்னவர்களோடு ஸ்ரீயப்பதியென்றும் ஒருவ னுளனோ? மற்றவையு முளவோ? பிராந்தியால் பிதற்றுகின்றீர் என்று வன்கண்மை பேசிச் சாதுக்களையேசி பரிகாசம் புரிந்தேனே அவற்றின்பலனை இப்போது அநுபவிக்கின்றேன். மலைபொருமத்தி யானையால் கிங்கரர் இரக்கமின்றிப் புடைக்கின்றனரே. அந்தோ பெரியோர்களுக்கு ஓர் உதவியுஞ் செய்தேனல்லேன். யாகமுதலிய செய்தேனல்லேன். செய்வோர்க்கு உதவினே னல்லேன். தீர்த்தயாத்திரை செய்தேனல்லேன். செய்வோரைப் புகழ்ந்தேனல்லேன். மாதவம் புரிந்தேனல்லேன். புரிவோரைப் போற்றினேனல்லேன். நீரில்லா இடனில் தண்ணீர்ப்பந்தல் உண்டாக்கினேனல்லேன். ஒரு குளந்தோண்டினேனல்லேன். ஒருகிணறு கட்டினேனல்லேன். கோக்கள் மேய்வதற்குப் பசும்புல் வளரப் பயிரிடாமல் பூமியை வைத்திருந்தே னல்லேன். இயன்ற மட்டில் நித்தியதானஞ் செய்தேனல்லேன். வேதசாஸ்திரங்களைக்

(4) வது, படம், அசிபத்திரவனம்.

கற்றே னல்லேன். கற்போர்க்குக் கல்விச்சாலை உண்டாக்கினே னல்லேன். ஸ்ரீமத் ராமாயணபாரத பாகவதங்களைக் கையாலெழுதியேனும், எழுதச்செய்தேனும், விலைக்குவாங்கியேனும் படிக்கவிரும்புவோர்க்குக் கொடுத்தேனல்லேன். அவற்றைப் படனஞ்செய்தேனல்லேன். ஒரு பெரியவர் முகமாய்க் கேட்டேனல்லேன். படிக்கவைத்துச் சர்வசனங்களையும் கேட்பித்தேனல்லேன். ஸ்ரீ அரிதினமாகிய ஏகாதசியில் உபவாச மிருந்தேனல்லேன். இன்னன நல்வினை ஒன்றையும் கனவிலும் நினைத்தேனல்லேன். தீவினைகளிலோ ஒன்றும் ஒழியாமல் யாவுஞ் செய்தேனே. இப்போது என்செய்வேன் என்றழுது செல்வன் என்று பின்னும் அருளுகின்றனன்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும் அத்தியாயம்.

சூதர் சௌனகாதி ருஷிகளைக் கண்ணுற்றுத் திருமாலடியார்களே! பின்னர்ச் சர்வேசன் பட்சி ராஜனே! யமதூதர்களால் கட்டுண்டு உதையுண்டு செல்லும் சேதநன் மனைவிமக்களோடு வாழ்ந்த இன்பை நினைத்து துன்புற்றுப் பசிதாகத்தால் வருந்தி மெலிந்து தீனசுரத்தோடு ஐயோ? நம்முடைய மனைவிமக்கள் எங்கே? உற்றோர் மற்றோர் எங்கே? ஏவலாளர் எங்கே? எல்லாரும் நம்மைத் தனியே விட்டனரே. பொய்யோலையெழுதுதல் முதலிய தீத்தொழில்புரிந்து * கவர்ந்த பொருள் இப்போது நமதுகையி லிருக்கின்றதோ? அப்பொருளை அநுபவிக்கிற நம்முடைய மனைவி மக்கள் சுற்றத்தாரில் யாரேனும் ஒருவர் தனியேவந்த நம்மோடு வந்தனரா? நம்மைத்தனியே விடுத்து அவர்கள் மனைக்கணிருந்து சுகமனுபவிக்க யாம் ஏதுக்குப் பிறர்பொருளை வௌவினோம்! நாம்செய்த வஞ்சனையைச்

* கவர்தல்-கொள்ளைபிடல், திருடல், வாருதல்.

சிறிதும் அறியாமல் நம்மை நம்பிச் சீவாதாரமாகிய, பொருளை இழந்தோருடைய வயிறுபோல நம்வயிறு எரிகின்றதே என் செய்வோமென்று தான் முன்னமேசெய்த தீவினைகளை எண்ணி ஓலமிடுவன். அப்போது யமபடர் அவனுடைய கன்னத்தில் புடைத்து அடா மூடா? இப்போதுதான் புத்திவந்ததோ? மனைவிமக்களே கதியென்று அறம் செய்யாது பாபம்செய்து வாழ்ந்தனையே? அவர்கள் நினக்கு இப்போதுசெய்யும் உதவியாதடா? நீ செய்த புண்ணியபாபமே நினக்கு இன்பையும் துன்பையும் கொடுக்கின்றன. பிறர் பொருளை அபகரித்தல் முதலிய அதருமம் செய்யாது தருமஞ் செய்தவனாயின் நினக்கேன் இக்கேடு வருகின்றது. எங்கள் கையிலகப்பட்டு ஏன் விழிக்கிறாய் என்று கோடையிடிபோல் * ஊற்றி மீண்டும் பாசத்தால் விசித்துப் புடை புடை என்று முசலத்தாற் புடைப்பர். ஓ கருடா! இத்தொழில் புரிந்தோர் அடைகின்ற கதியை நோக்காய் பின்னர் அச்சேதனன் சிறிதுதூரம் வாயு மார்க்கத்திலும். சிறிதுதூரம் புவிவழியிலும் யமதூதர்களோடு சென்று ஒறிடத்திற்றங்கி இறந்த இருபத்தெட்டாநாளில் புத்திரனால் செய்யப்படும் ஊனமாசிக சிரார்த்தபிண்டத்தை உண்டு முப்பதாநாள் யாமியமென்ற நரகம் சேர்வன். அப்பட்டணத்தில் பிரேதக் கூட்டங்கள் மிகுதியாய் இருக்கின்றன. புண்ணிய பத்திரை என்ற நதியும், வடவிருக்க மொன்றும் இருக்கின்றன. சிறிது சிரமபரிகாரத்தின் பொருட்டு யமகிங்கரரது உத்தரவால் அவ்யாமியமென்ற நகரத்தில் தங்கி இரண்டாமாசிக பிண்டத்தை அருந்தி, இரவிலும் பகலிலும் தூதர்களாலே இழுக்கப்பட்டு, யார்க்கும் அச்சம் தருவதாகிய அரணியத்தினூடு சென்று, வழிநடக்கும் வருத்தத்தால் ஓவென்று ஓலமிட்டுத் தூதர்கள்செய்யும் கொடுமையால் துன்பமுற்றுச் செல்லும் மார்க்கத்தில் திரைபக்ஷிகமாசிகபிண்டத்தை அயின்று, சங்கமனென்றும் காலதூஷகனென்றும் பெயருடைய? ஓ ராசனிருக்கும் சௌரி என்ற நரகம்சார்ந்து அப்பட்டணத்தில் மூன்றுமாசிக பிண்டத்தையுண்டு அப்புறம்சென்று, கந்தருவ நகரமென்னும் பட்டினம்சார்ந்து, அப்

* ஊற்றல்-பேரொலிசெய்தல்.

(5 - வது,) படம்.

பிரேதக்கூட்டம். புண்ணியபத்திரிநதி. வடவிருட்சம்.

(௬ - வது) படம்.

எமபடர்கள். பிண்டசரீரமுடையசீவன். ஓடக்காரர்கள். வைதானிகோவு.

புரியில் நான்காமாசிக பிண்டத்தையுண்டு, அப்புரம் நடந்து மார்க்கத்திலே பொறுக்கவொண்ணாத குளிரினால் அதிகமும் வருந்துவன். ஆங்குயமதூதர்கள் அநேகர்கூடி, வருந்தும் அச்சீவன்மேலே மேகம்போலக் கற்களைப்பெய்வர். சீவன் அக்கல் மழையினால் வருத்தமுற்றுக் குரூரனென்ற நாமமுடையவேந்தன் புரக்கும் குரூரபுரமென்னும் பட்டிணம் புகுந்து. அவ்விடத்தில் ஐந்தாமாசிகபிண்டத்தையுண்டு அப்பால் நடந்துகிரௌஞ்சமென்னும் புரிக்கண் சென்று, அந்நகரத்தில் ஆறுமாசிக பிண்டத்தை அயின்று, அரை முகூர்த்தகாலம் அவணிருந்து சிறிது சிரமபரிகார மடைந்து, பின்புயெழுந்து யாவரும் அஞ்சும்படியாகிய மார்க்கத்தில்செல்வன், வழியில்செல்லும்போது முன்னேதான்வாழ்ந்ததை நினைத்து வாயாற் புலம்புவன். யமபடர் சினந்து அவ்வாயில் புடைப்பர். அடுத்தடுத்து யமகிங்கரர்களால் சீவன் துன்பப்பட்டு வருந்திச்செல்லும்போதுமார்க்கத்தில் ஓடம் விடுவோர்கள் ஆயிரம் பதினாயிரம்பேர்கள் கூட்டங் கூட்டமாய் அஞ்சத்தக்க ரூபர்களாய் அச்சீவன்முன் ஓடிவந்து தீயெழ விழித்து ஏ சீவனே ? வைதரணிகோதானம் நின்னைக் குறித்துச் செய்யப்பட்டதாயின், அவ்வைதரணி நதியை நீ இனிதுகடக்க உதவிசெய்வோம், இல்லாவிடின் அந்நதியில் நின்னைத் தள்ளிப் பாதாளம் வரையிலும் அழுத்தித் துன்பப்படுத்துவோம். ஓ சீவனே ! அவ்வைதரணிஎன்றநதி நூறு யோசனை அகலமுள்ளதா யிருக்கின்றது. நீர் இன்றிச் சீ இரத்தங்களாலேயே நிறைந்திருக்கின்றது. அல்லதூஉம் தீமை புரியும் துஷ்டப் பிராணிகளுக்குத் தானமாயிருக்கின்றது. நாற்றம் அறியும் நாசியில்லாப் பிராணியும் அந்நதியின் துர்க்கந்தத்தைப் பொறுப்பது அரிது. ஏ சீவனே ! நினதுகையாலே நீ கோதானம் செய்தவனாயின் ஒரு கோவந்துநின்னை இந்நதிக்கப்புரம் சேர்த்துவிடும் நீ செய்யாதவனாயின் ஆன் வரமாட்டாது. நீ இவ்வாற்றிலே விழுந்து நெடுங்காலம் மூழ்கிக்கிடத்தல் வேண்டும் என்பர்.

ஓ வைனதேயனே ! வைதரணி நதியை இனிதாய்க்கடக்கும்பொருட்டு யாவரும் தவிராது கோதானம் செய்தல்வேண்

டும். சீவன் அவ்வைதரணி கோதானம் செய்தவனாயினும், அவனைக்குறித்துப் புத்திரரால் செய்யப்பட்டதாயினும், அச்சீவன் அந்நதியைக்கடந்து நமனுக்கு இளையவனாகிய விசித்திரனென்போன் பரிபாலனஞ்செய்யும் விசித்திரமென்ற பட்டணத்தைச் சார்ந்து. ஊனஷாண்மாசிக பிண்டத்தைஉண்டுசென்று, ஏழாமாசிக பிண்டத்தை உண்ணுங்காலே பில பிசாசுகள் வந்து அச்சீவனைப்பார்த்து அடாமூடா! நீபுவியில் வாழ்ந்தபோது நின்பாட்டுவந்து நின்னையாசித்தவர்களை ஒன்றும் கொடேனென்று துரத்தினையே இப்போது இப்பிண்டத்தைக் கொடுவென்று பலவந்தமாய்ப் பிடுங்கிக் கொள்ளும். புள்ளரசே! ஒருபொருளுமில்லா வறிஞனாயினும், தன்னை இரந்தவர்க்கு இல்லை என்று சொல்லாது இயன்றமட்டில் ஏதேனும் கொடுத்தலேவேண்டும். கொடுக்காவிடின் புத்திரன் கொடுக்கும் பிண்டம் பிசாசுக்கையதாகும். பின்னர் அச்சீவன் வருந்தி அப்பேய் பிடுங்கியபோது தனது கையிற்சிதறிய பிண்டசேஷத்தை உண்டு ஐயோ கேட்டவர்களுக்கு யாசகம் கொடாமல் மறுத்தபாபத்தின் பயனோ? இது வழிநடந்து வந்தேன் வயிறு பசிக்கின்றேன் என்றவருக்கு அரை வயிறு அன்னமேனும் கொடுத்தேனோ! சாக்காடென்பது ஒன்று நிச்சயமாய் உளது என்று நினைத்தேனோ! என்று துக்கப்படுவன். அப்போது யமதூதர் சீவனைக்கண்ணுற்று முழுமகனே! மானிடசன்மம் பெற்ற சீவனுக்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் தருவதாகிய கற்பக விருக்ஷமென்றுசொல்லத் தக்கது. மானிடசன்மம் பெற்ற சீவனுக்கு அரிதுயாதுளது? வேண்டிய நல்வினைகளையெல்லாம் அச்சன்மத்தால் புவியில்கொள்ளை யடிக்கலாமே. அதனை அறியாது கெடுத்தனையே. மானிட சன்மத்தால் புவியில் செய்தநல்வினை தீவினைகளின் பயனைமற்ற உலகங்களில் அனுபவிக்கலாமேயலது அவ்வுலகங்களில் ஒன்றும் செய்யக் கூடாது. உத்தம உலகடைந்து இன்பம் அனுபவித்தலும் அதம உலகடைந்து துன்பம் அனுபவித்தலும், மண்ணுலகில் சிவிகை ஊர்தலும், அச்சிவிகை சுமத்தலும் அப்பூவுலகில்செய்த புண்ணியபாபங்களின்பயனேயென்றுணர்க, அவற்றை இப்போது உணர்ந்து என்செய்குவை என்பார். கருடனே! உதககும்ப

(7 - வது,) படம்.

பிசாசங்கள். பிண்டசரீரம்பெற்றவன். எமகிங்கரர்கள்.

தானம் செய்யப்பட்டதாயின் சீவன் அவ்வுதகத்தைப் பருகிச் சிறிது விடாய்தவிர்ந்து ஏழாமாதத்தில் அப்புறம்நடப்பன். ஏ பட்சிராஜனே ? சீவன் பாதிவழி சென்றுறுகையால் அம்மாதத்தில் பிராமணர்களுக்கு அன்னதானம் செய்தல்வேண்டும், பின்பு அச்சீவன் பக்வாபதம் என்னும்பட்டணத்தைச் சார்ந்து எட்டாமாசிக சிராத்தபிண்டத்தை உண்டு, அதனினின்று நடந்துதுக்கதம் என்னும் நகரணைந்து மகாதுக்கமடைந்து ஒன்பதாமாசிக பிண்டத்தை ஆங்கு அயின்று, அதனை நீங்கி நாநாக்கிரந்த மென்னும் பட்டணம் நண்ணி பத்தாமாசிக பிண்டத்தை உண்பன், விருஷோற்சநம் செய்யாமையால் அநேக சீவர் பிரேதசன்மத்தோடு கூட்டங்கூட்டமாய் அப்பட்டினத்தில்எப்போதும் ஓவென்று கதறிக்கொண்டிருப்பர். அவர்களைப்பார்த்து அச்சீவனும் கதறி அப்பால்நடந்து சுதப்தமென்னும் புரியைச்சார்ந்து, பதினொன்றுமாசிகபிண்டத்தை அவ்விடத்தில் அயின்று சென்று, சிதாப்ரம் என்னும் நகரணைந்து, ஆங்குச் சீதத்தால் வருந்தி, பன்னிரண்டா மாசிக பிண்டத்தையுண்டு அதனினின்று புறப்பட்டுச்சென்று துக்கத்தோடு நான்கு திக்கையும் யமதூதர்களையும்பார்த்துக் கிங்கரர்களே ? என்மனைவி மக்கள் ஒருவரையுங் காணேன், ஏழையேன் என்செய்வன் என்பன். காலதூதர் சீவனை நோக்கி மூழுமகனே ! மனைவிமக்கள் ஈங்குமுளரோ ? அவர்மேலாசை இன்னும் ஒழியவிலையோ ? நீசெய்தபுண்ணியபாவங்களின் பயனையே இங்குக்காண்பாயென்று அறைகுவர், சீவன் அதனைக்கேட்டு ஐயோமுன்னே நவின்றமை மட்டாகையா லன்றோ இந்தத் துன்பத்துக்குள்ளானே னென்று மனம்புழுங்கி நடந்து வைவசுவத பட்டினம் சேருமுன்னரே ஊனப்திக பிண்டத்தை அருந்தி அப்பட்டினம் சார்வன். அவ் யமபுரி நூற்று நாற்பத்து நான்குகாதவழி அகலமுள்ளதாய், கந்தருவாப்சரசுகளோடு கூடியதாய், எண்பத்துநான்காயிரம் பிராணிகள் ஒருங் குற்றதாய் விளங்காநிற்கும், சீவர்கள்செய்யும் பாபபுண்ணியங்களைத்தெரிந்து நமக்கு விண்ணப்பஞ்செய்யச் சிரவணர் என்போர் பன்னிருவர் அந்நகரில்இருக்கின்றனர், சீவரெல்லாம் அப்பன்னிருவரையும்ஆராதித்தல்வேண்டும். அச்சிரவணரை ஆராதித்த சீவன் இறுதிக் காலத்தில் யமபுரிசேரும்போது அவன்செய்த பாபங்களெல்லாவ

ற்றையும் எடுத்துச் சொல்லாமல் புண்ணியங்களையே அச்சிரவணர்வெளிப்படுத்துவர், ஆதலால் சிரவணரை ஆராதித்தல் மிக நன்மையென்று உணர்க வென்றருளினன்.

ஆறும் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் சௌனகாதியரைப் பார்த்து மகருஷிகளே! கேளீர். பின்னர் இருக்கு, எசு, சாமவேதங்கள் அவயவங்களாகிய கருடன் பரமகாருண்ணியனாகிய எம்பெருமானைத் திருவடிதொழுது எந்தையே! முன்னமே புகன்றருளிய சிரவணர் பன்னிருவரும் யாருடைய புத்திரர்? வைவசுவத பட்டினத்தில் அன்னவர் இருப்பக்காரணம்யாது? மானிடர்செய்யும் பாபபுண்ணியங்களை அச்சிரவணர் எப்படி யறிகின்றனர். அவற்றை அடியேனுக்கு நவின்றருளுகவென்று வேண்டலும் ஆதிபகவன் நன்றென்று மகிழ்ந்து புள்ளரசே! கேண்மோ இறுதியுற்ற ஞான்று தன்னந் தனியனாகிய மகாவிஷ்ணு அயனரனாதி தேவரோடியாரும் யாவும்தன்னுள்ளே ஒடுங்க நெடும் புனலில் பள்ளிகொண்டருளினன். அவ்விஷ்ணுவின் உந்தியினின்று நான்முகன் தோன்றி அவ்வரியைக் குறித்து நெடுங்காலம் மாதவம் புரிந்து வேதத்தையும், படைப்புத்தொழிலையும், உணர்ந்துயாவரையும் யாவற்றையும் படைத்தனன் படைத்தவுடனே உருத்திரன்முதலிய தேவரெல்லாம் அவரவர் தொழிலில் தலைப்பட்டனர். யாவரினும்வலியனாகிய தருமராஜனும் சையமினிஎன்னும் நகரமடைந்து ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து சீவர்கள்செய்யும் பாபபுண்ணியங்களை யறியத் தொடங்கினன் தொடங்கிய அவனுக்குச் சேதனர்

கள் செய்யும் பாபபுண்ணியம் தெரியாமையால் அவன் வருந்திய மனத்தோடு சதுர்முகனைக் கண்டு வணங்கி ஓ மகாதேவனே! அடியேன் சையமினி நகரடைந்து சீவர்களது புண்ணியபாபங்களை யுணர்ந்து சிக்ஷை ரக்ஷை செய்ய எத்தனித்தேன் அச்சீவர்கள் செய்யும் பாபபுண்ணியங்கள் இன்னவென எனக்குத்தெரியவில்லை. அவற்றை யறிந்தல்லவோ சீவரைக் கண்டித்தலும் காத்தலும் செய்தல்வேண்டும்.

ஆதலால் அவற்றை யான் உணரும்படி அடியேனுக்கு அருள்புரிக என்றனன். பதுமாசனன் அதனைக் கேட்டுத் தருப்பையெடுத்தெறிந்து தேககாந்தி யுடையாரும், நீண்ட கண்ணுடையாரும், மனக்கண்ணாலே யாவற்றையும் அறிகின்றாறு மாகிய பன்னிரண்டு புத்திரரைப்படைத்து, நமனைப்பார்த்து ஓதருமா; சீவரெல்லாம் நினைப்பதையும், பேசுவதையும், நடத்துவதையும், ஒக்க இருக்கின்றவர்போல இப் பன்னிருவரும் உணர்ந்து நன்குவெளிப் படுத்துவர், அவரால் நீயுணர்ந்து சிக்ஷை ரக்ஷை செய்தியென்று விடுத்தனன். காலன்பிரமனைத்தொழுது அச்சிரவணரோடு தென்புலன்சார்ந்து சேதனர்களது புண்ணிய பாபங்களை அறிந்து தக்கவாறு புரிவனாயினன். பக்ஷிராஜனே! இறுதி யடைந்தவுடனே அங்குஷ்ட பரிமிதமான வாயுரூபமாகிய சீவனைத் தூதர் யமபுரிகொண்டு செல்வர் தருமார்த்த காமமோட்சங்கள் என்றவற்றில் தருமம்செய்த உத்தமரெல்லாரும் தருமமார்க்கமாக அந்நகரம் செல்வர். பொருள்முதலியவற்றைப் பெரியோர்களுக்குக் கொடுத்தவர் விமானங்களின்மீது செல்வர் பெரியோர்கள் விரும்பியவற்றை அவர்களுக்குக் கொடுத்தவர் கொய்யுளை குதிரைமேலேறிச் செல்வர் மோக்ஷஇச்சைகொண்டு வேதசாஸ்திரங்களை யறிந்துபத்திபுரிந்தவர் அமிசங்கள் பொருந்திய விமானத்தின் பேரில்செல்வர். இந்நான்கு விதத்திலும் சம்மந்தப்படாத பாவிகள் காலால் நடந்துசெல்வர். அவ்வழியில் மரத்தின் இலைகளெல்லாம் உடைவாளை ஒத்தனவாயிருக்கும்மணல்களெல்லாம் வறுத்து வித்திய பரல்போலக் கிடக்கும் அம்மார்க்கத்தில் நடக்கும்போது அதிகம் வருத்தமுண்டாகும். சீவன்சிரவணரைப் பூசித்தவனாயின் அச்சிரவணர் அச்சீவனுடைய பாப

த்தைச் சொல்லாமல் புண்ணியத்தைமாத்திரம் யமனுக்குச் சொல்வர். சிரவணரை ஆராதிக்கும் ஜீவனைப் பாபம் என்றும் அணுகாது சிரவண பூசைசெய்தவுடனே, பன்னிரண்டு கலசங்களில் புளலோடு அன்னம் பெய்து நிறைத்து அக்கலசங்களை அந்தச் சிரவணரை உத்தேசித்துப் பிராமணருக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும் அப்படிக் கொடுத்த ஜீவனுக்குச் சிரவணர் யமலோகத்தில் சகல நன்மையும் செய்வர்கலுழனே! சிரவணர்களுடைய தோற்ற முதலிய வற்றைச் சொல்லும் இப்புண்ணிய சரிதையைப் பத்தியோடு கேட்போன் பாபத்தினின்று நீங்கிப்புனிதனுவன் என்றருளினன்.

ஏழாம் அத்தியாயம்-முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

——(❀❀❀)——

எட்டாம் அத்தியாயம்.

——*——

சூதபுராணிகர் சௌனகாதி மகருஷிகளே? முதற்கடவுள் கருடப்பகவானைக் கண்ணுற்று வைனதேயனே, ஜீவன் செய்யும் பாபபுண்ணியங்களைச் சித்திரகுப்பன் சிரவணரால் உணர்ந்து, யமனுடைய உத்தரவின்படி தக்கது செய்கின்றனன். ஜீவன் வாக்கால் செய்த பாபபுண்ணியங்களை வாக்காலும், சரீரத்தால் செய்தவற்றைச் சரீரத்தாலும் மனத்தால் செய்த வற்றை மனத்தாலும் அனுபவிப்பன். பெரியோரைப் புகழ்தல் வேதசாஸ்திரங்களைப் படித்தல் முதலிய வற்றைச் செய்தவன் யாண்டும் வாக்கால்வெற்றி பெறுவன் பெரியோரை இகழ்தல், நீச பாஷையை உச்சரித்தல் முதலிய பாபங்களைச் செய்தவன்

வாயால் இட்டுச்சொரிவன் புண்ய தீர்த்தமாடல், பாகவதர்க்குத் தண்டம்சமர்ப்பித்தல் முதலிய நல்வினைபுரிந்தோன் நல்வினைக் கணமுடைய சரீரம்பெறுவன். பரஸ்திரீ கமனம்செய்தல், பிற வுயிரை வருத்துதல் முதலியவற்றைப் புரிந்தவன் குரூபமான தேகமடைவன். ஆதிபகவானுடைய நித்திய திவ்விய மங்கள விக்கிரகத்தைத் தியானித்தல், யாவருக்கும் இதத்தையே நினைத்தல் முதலியவற்றைச் செய்தவன் என்றும் உவப்புடைய மனமுடையோனுவன். எப்போதும் யாவருக்கும் அஹிதத்தையே நினைத்தவன் வருந்தும் மனமுடையோனுவன் எகருடா ? யமபுரியின் தன்மையையும் அப்புரிக்குச் செல்லும் மார்க்கத்திலுள்ள இன்ப துன்பங்களையும் நினக்குச்சொன்னேன். இறந்தவனைக்குறித்து அன்னதானம் முதலியவைகள் செய்தல்வேண்டும். அத்தானபலத்தால், இறந்துசெல்லும் ஜீவன் மார்க்கத்தில் வருந்தாது செல்வன். தீபதானம் செய்யின் ஜீவன் இருள்மார்க்கத்தில், வழிதெரிந்து இனிதாய்ச் செல்வன். கார்த்திகைமாதத்தில் சுக்லபட்சத்தில் சதுர்த்தசியில் தீபதானம் செய்யின் அதனாலும் விருஷோற்சர்க்கம் செய்யின் அதனாலும் ஜீவன்நல்லுலகடைவன். பதினொன்றாநாள் செய்யும் பிண்டத்தால் சிரசு உரோம முதலியவற்றோடு நன்கு அமைவதாகும். தண்ணீர்குடம் தானம்செய்யின் யமதூதர்கள் திருப்தியடைந்து ஜீவனை வருத்தார். சையர்தானம் செய்யின் ஜீவன் விமானத்தின்மேலே நல்லுலகுசேர்வன். இறந்தவன் பசி தாகத்தோடு மனைக்குமுன்னே வருந்தி நிற்பனுகையால் பதினொன்று நாளிலேனும் பன்னிரண்டா நாளிலேனும் அவனைக் குறித்துத் தானதருமங்கள் செய்தல்வேண்டும் என்றருளினன்.

பெரியதிருவடி பக்தவற்சலனைத் தொழுது எ ஆதிபரமா! பததானம் செய்யவேண்டுமென்று புகன்றருளக் கேட்டேன். பததானமாவது என்னை ? அதனை எவ்விதம் கொடுத்தல்வேண்டும் நவின்றருளுக வெனலும் கண்ணன் கலுழனே ! குடையும், மராடியும், தண்டமும், வஸ்திரமும், மோதிரமும், உதககும்பமும், ஆசனப்பலகையும், அன்னமும், பூசாதிரவியமும் பூணூலும், தாமிரச்செம்பும், அரிசியும், ஆகியவற்றைச் சத்பிராமண

ருக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும். குடைதானம் செய்யின் ஜீவன் யமபுரிக்குச் செல்லுங்கால் குளிர்ந்த நிழல்மார்க்கத்திலே செல்வன் மராடிதானஞ் செய்யின் பரிமேல் இவர்ந்துசெல்வன். அங்ஙனமேசெய்யும் தானங்களின் பலனை நடக்கும்வழியில் அநுபவித்து, இனிதாயச்செல்வன் அவற்றில் சிலதானங்களால் யமதூதர்கள் சங்கேதப்படுத்துஞ் சிரமம் வருந்தாமல் ஆதரவோடு அழைத்துப்போவர் என்றருளினன் ஓ நைமிசாரணியவாசிகளே ! பின்னர்ப்பறவைக்கரசன் சர்வலோக சரணியனைச் சரணம்செய்து கருணாநிதியே ! நரகங்கள் எத்தனை இருக்கின்றன? அவற்றின் பெற்றிமை யாது? அடியேனுக்குக் கூறியருளவேண்டும் எனலும், பாம்பணையான் கலுழனே ! பாவம்செய்வோர் புகும்திவாய நரகம் ஆயிரம் பதினாயிரமல்ல எண்பத்துநான்கு லட்சமிருக்கின்றன. அவற்றில் தாமிச்சிரம், சௌகசம், கிரௌஞ்சம், மகாபைரவம், சால்மலி, ரௌரவம், குட்மளம், பூதி, மிருதகம், காலசூத்திரகம், சங்காதம் லோகதாந்தம், சம்விஷம், சம்பிரதாபனம், மகாநரகம், காகோளம், சஞ்சீவனம், மகாபதம், ஆவித்தியம், அந்ததாமிசிரம், கும்பீபாகம், அசிபத்திரவனம், ஆகிய இருபத்தொரு நரகங்களும் மிகக்கொடுமையவாகும், மரித்தவனைக் குறித்துத் தினந்தோறும் கொடுக்கப்படும் உதககும்பத்தைத் தூதர்கள் பெற்றுத்திருப்தி அடைவர். மாசிக முதலியவற்றைச் சீவன் அடைந்து திருப்தனுவன் தூதரும் அவற்றால் உவப்படைவர். ஓ கருடா? வருஷமுடிவில் சீவன் பிண்டத்தாலாகிய சரீரத்தோடு யமபுரியடைவான் என்றோமே, அச்சீவன் யமபுரியடையுமுன் அப்பிண்ட சரீரத்தைத் தவிர்ந்து அங்குஷ்டபரிமாணமாய் ஒரு வன்னிமரத்தில் சிறிதுகாலமிருந்து பின்னர்க் கருமத்தாலாகிய சரீரம் பெற்று யமனிடம் சார்வன் என்றருளினன்.

எட்டாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் நைமிசாரணிய வாசிகளே ! வாசுதேவன்
கருடபகவானைப் பார்த்துப் பறவை வேந்தே! அங்குஷ்டபரி
மாணமாயுள்ள சீவன் கருமத்தால் உளதாகிய சரீரம்பெற்று, வ
ன்னிமரத்தைவிட்டு யமதூதரோடு இருபதுகாதவழி விஸ்தார
முள்ள சித்திரகுப்தனது பட்டணத்தூடுசென்று யமபுரிசார்வன்
அந்த நமன்பட்டணம் புண்ணியம் செய்தோருடைய கண்ணுக்
குமிகவும் ரம்மியமாய் விளங்கும், இரும்பாலாகிய ஊன்றுகோ
லும், உப்பும் பருத்தியும், எள்ளோடு பாத்திரமும் ஆகியஇவற்
றைத் தானம்செய்தல் வேண்டும். இந்தத்தானங்களால் யமபரி
சாரர்கள் அதிகம் சந்தோஷமடைந்து சீவன் அங்குப்போனவுட
னே தாமதப் படுத்தாமல் தருமராஜனுக்குத் தெரிவிப்பர். தரு
மத்துவசன் என்றுபெயருடைய ஒருவன் சார்வகாலமும் யமனு
டைய அரண்மனையி லிருப்பான். கோதுமையும் கடலையும்,
மொச்சையும், எள்ளும், கொள்ளும், பயறும், துவரையும்ஆகிய
இந்த ஏழுதானியங்களைப் பாத்திரங்களில்வைத்துத் தானஞ்செ
ய்யின் அந்தத் தருமத்துவசன் திருப்தனாகி இந்தச் சீவன் நல்ல
வன், புண்ணியம் செய்தவனென்று யமனுக்கு விண்ணப்பம்செ
ய்வன் வைனதேயனே? பாவம்செய்த சீவனுக்குத் தருமராஜன்
யாவரும் அஞ்சத்தக்கரூபத்தோடு தோற்றுவன். அச்சீவனும்
அவனைக்கண்டு அச்சங்கொண்டு நடுக்கமுற்று ஓலமிடுவன். புண்
ணியம்செய்த சேதநனுக்குநல்லரூபத்தோடு தோன்றுவன். அச்
சீவன் அஞ்சாது அவனைப்பார்த்து களிகொள்வன், தருமராஜன்
ஒருவனே பாபிக்குக் கெட்டரூபத்தோடும் புண்ணியனுக்கு நல்
லரூபத்தோடும் தோன்றுவன். புண்ணியம் செய்தசீவன் சேர்
வானாயின் இச்சீவன்மகாபுண்ணியம் செய்தமையால் சூரியமண்
டல மார்க்கமாய்ப் பிரம்மலோக மடையத்தக்கவனென்று யமன்
தான் வீற்றிருந்த ஸ்தானத்தினின்று பொருக்கெனஎழுந்து நிற்
பன். யமலோகத்தில் கிங்கரரெல்லாரும் பாசம் உலக்கைமுதலி

யவற்றைக் கரத்திற்கொண்டு உலாவிநிற்பர் மரித்தசீவனுக்கு மாசிகசோத கும்பமுதலாகியவும், பததானமும் செய்யப்படாவாயின். அச்சீவன் வருத்தமுற்றுக் கிங்கரர்கயிற்றினால் கட்டி, உலக்கையா லோச்சி ஆடு மாடுபோல இழுக்கக் காலன் சமீபம்சேர்ந்து பூர்வசன்மத்திற்செய்த புண்ணியபாபங்களை அநுசரித்து ஒருசன்மம் அடைவன். அதிகபுண்ணியஞ்செய்த ஜீவனாயின் தூதர்களாலே துன்பப்படாமல் யமன்முன்சென்று தேவனாவன், பாவஞ்செய்தவனாயின் துன்பப்பட்டு நடுக்கத்தோடுசென்று நரகத்தில் விழுந்து பின்புகிருமி முதலிய சன்மமடைவன். பாபபுண்ணியம் மிதமாயிருக்குமாயின் முன்மானிட சன்மம் பெறுவன். தானதருமஞ்செய்தவன் எக்காரணத்தினாலேனும் எச்சன்மம்பெறினும் அத்தான தருமத்தின் பலனை அச்சன்மத்தில் அடைவன் ஜீவன் நீங்கியவுடனே சரீரத்தைக் குழியிற்புதைப்பின்மண்ணோடுமண்ணாகும். கண்டம்செய்து எரியின் நரிமுதலியவை தின்று பல்விரூபமாகும், தகனஞ்செய்யின் சாம்பலாகும் மெய்யின் தன்மை அங்ஙனமாயினும் சீவனுக்கு மானிடதேகம் கிடைப்பது அரிது, மானிடதேகம் கிடைத்தாலும் பிரமகுலத்தில் ஜனிப்பது அதனினுமரிது, பிரமகுலத்திற் சனித்தும் ஒழுக்கத்தினின்று பெறவேண்டிய வீடுபெறானேல் தவம்முதலியவை செய்து வருந்தித் தான் கரத்திலடைந்த அமிர்தம்நிறைந்த பொற்கலசத்தைச் சித்தக்கெடுதியால் புவியில் கவிழ்த்தவனை ஒப்பாவன் என்றோதி யருளினன்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்-முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளேசரணம்.

பத்தாம் அத்தியாயம்.

சூதர் சௌனகாதி ருஷிகளே! கருடபகவான் கேசவனைத் தொழுது என்றன் சுவாமியே! எவ்வித பாபஞ்செய்தவன் பிரேதசன்ம மடைகின்றனன்? அப்பிரேத சன்மத்தினின்று எப்படி நீங்குகின்றனன்? பிரேத சன்மத்தோடு உலகில் சஞ்சரிப்பானோ அல்லது யமனுடைய காவலிற் கிடப்பானோ? அடியேனுக்குப் புகன்றருளவேண்டுமென்று வேண்டலும், நம்மாதியங் கடவுள் புள்ளரசே! பிறனுடைய பொருளையும், மனைவியையும் அபகரிக்கின்றவன் யாவனோ! அவனே சரீரமமை யாமல் காற்றுருபமான பிரேதசன்ம மடைந்து பசிதாகத்தோடு வருந்தி யமனுடைய காவலினின்று நீங்கி யாண்டும் திரிதருவன், ஒருவன்மரித்துச் சரீரம் வீட்டிற் கிடக்கும்போதே அவன் இறந்தமை குறித்துத் துக்கப்படாமல் உற்றவர் மற்றவரெல்லாரையும் வஞ்சித்து அவனுடைய பொருள்களை அபகரித்தவன் யாவனோ? அபகரிக்க இச்சித்தவன் யாவனோ! அவனே தீவாய் நரகங்களையெல்லாம் அனுபவிப்பன். மரித்தவன் பொருளை அவன் வழியிலுள்ளோர் அடையாமல்மோசஞ்செய்து அபகரித்த பாவியினுங்கொடும்பாவி ஒருவனும் இலன். இவ்வித பாபஞ்செய்தவனேபிரேதசன்மமடைந்து தன்னுடைய குடும்பத்தி லுள்ளவர்களையும், பந்துக்களையும் துன்பப்படுத்துவன். பிதிர் தினத்தில் வருகின்ற பிதிர்களை வீட்டினுள்ளே விடாமல் வாசலில்நின்று தடுத்துத் துரத்துவன். பிதிரர்களுக்குக் கொடுக்கின்ற அவி முதலியவற்றை அவனே தின்பான். மனையிலிருக்கின்ற பொருள் முதலிய வற்றைக் குடும்பஸ்தர்கள் அநுபவிக்காமலும் பிறருக்குக் கொடுக்காமலும், வீணேகிடக்கச் செய்வான். தன்னுடைய புத்திரன் முதலியோருக்குச் சந்ததிஉண்டாகாமல் வமிசநாச மடையும்படி செய்வான். சீதசுரம், தாபசுரம், வைசூரி, முதலிய ரோகங்களையும் அப்புத்திரன் முதலியோருக்கு உண்டாக்கி வருத்துவன். புத்திரன் முதலியோர் வாயினின்று உமிழ்ந்த எச்சில் நீரையே உண்பான் என்றருளினன். பறவை வேந்தன் ஆதிமூர்த்தி, பிரேத

சன்ம மடைந்தவன் இன்னும் என்செய்வன்! எவ்விதமாகத்தோ ற்றுவன்? குலத்தில் ஒருவன் பிரேதசன்ம மடைந்திருக்கின்று னென்பதை எப்படி அறியலாகும். நவின்றருளுக வெனலும் நம்பகவான் வைனதேயா ? பிரேதசன்ம மடைந்தவன் தனது குலத்தையே அதிகம் பிடிப்பன். தருமஞ்செய்பவனுக்கும், அரி நாமசங்கீர்த்தனஞ் செய்பவனுக்கும் பிதிர்களை உத்தேசித்துச் சிராத்தாதிகள் செய்பவனுக்கும் திருவிணை முதலிய தீர்த்தயாத் திரைசெய்பவனுக்கும், பிரேதசன்மமடைந்தவனால் துன்பம் நேராது நற்கருமம் ஒன்றும்செய்யாதவனுக்கும், பாகவதரை நிந்திப்பவனுக்கும், தெய்வ பக்தி செய்யாதவனுக்கும், புலாலுண் போனுக்கும், மதுபருந்துவோனுக்கும், பொய் சொல்லுவோனுக்கும், பிரேத சன்ம மடைந்தவனால் அதிகத்துன்பம் நேரிடும். பாபங்களையே செய்தலும் ஆண்மகவைப் பெறாமல் பெண்மகவையே பெறுதலும், ஆண்மகவுகளைப் பெற்றுப்பெற்று இழத்தலும், சுற்றத்தாரோடு ஒற்றுமையில்லாமல் வேற்றுமை யுறுதலும் பசுக்கள்முதலியவை இல்லாம லிருத்தலும், துண்ணெனத் துன்பங்கள் உண்டாதலும், நண்பனோடு விரோதம் நேர்தலும், வைதிக உபவாசதினமாகிய ஏகாதசியில் உபவாசமில்லாமலன்னம் உண்ணுதலும், அரிபத்திசெய்யாமல், வாணாள் வீணாதலும், ஜப ஓமங்கள் செய்யாமலிருத்தலும், தனக்குக் கீழ்ப்பட்ட குலத்தானை நேசித்தலும், சுரனையும் பூசுரனையும், தாய்தந்தையரையும் இகழ்தலும், அயலானைக்கொல்ல எத்தனித்தலும், பயிர்கள் நல்விருத்தி யடைந்தும் பலன் கிடைக்காமல், அழிதலும், தனக்குத்தாழ்ந்த மரபில் பெண்கொள்ளலும் கொடுத்தலும், இழிந்தவர்செய்யும் கருமத்தையே செய்தலும் எப்போதும் அதர்மங்களையே எண்ணுதலும், என்றும் தைனியமடைதலும், அக்கினியால் அரசனால் பொருள்முதலியவை அழிதலும். வழியில திருடர்களால் துன்பப்படுதலும், வயிற்றுவலி முதலிய மகா ரோகங்கள்வருதலும், சுருதிமிருதி இதிகாச புராணங்களைப்பொய்யென்றலும், தெய்வபக்தி பிராமண பக்திசெய்யாம லிருத்தலும், முகத்தில் நல்லதோற்ற மில்லாமலிருத்தலும், பிதிர்கருமங்கள் விக்கினத்தால்குறைவுபடுதலும் புத்திரன் பகைவனைப் போலத்

துவேஷித்தலும், ஆமுடையாளைச் சேர்ந்து வாழாம லிருத்தலும், அடுத்தடுத்து அவளை முனிதலும், ஆகிய இவைகளெல்லாம் ஒருவனுக்குத்தனது குலத்திற் பிறந்து இறந்து பிரேதசன்ம மடைந்தவனாலேயே உண்டாகின்றன. ஓ கருடா! எந்தக்குலத்திற் பிரேதசன்ம தோஷம் நேரிட்டிருக்கின்றதோ? அந்தக்குலத்திற்குத் துக்கமே மிகுதியாயிருக்கும் பிரேதசன்ம மடைந்தவன் பயங்கரமான முகத்தோடும் வாள்போன்ற எயிற்றோடும் தன்குலத்தோரிடத்தில் சொப்பனத்தில் தோன்றி ஐயோ! என்னைக் காப்பாற்றுகின்றவன் ஒருவனுமில்லையோ? பசிதாகத்தோடுவருந்துகின்றேனே, பிரேதசன்மம் நீங்கவில்லையேயென்று கதருவனென்றருளிப் பின்னும் மொழிந்தருளுகின்றனன்.

பத்தாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

பதினொன்றும் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் நைமிசாரணிய வாசிகளே! பின்னர்க் கருடபகவான் முகுந்தபிரானைத் தொழுது ஏ ஜகந்நாதா! பிரேதசன்ம மடைந்தவன் அவனினின்று எப்படி நீங்குவன் எவ்வளவு காலம் ஒருவனைப் பிரேதசன்மம் பிடியாநிற்கும் மொழிந்தருளவேண்டும் எனலும், மெய்த்தேவன் ஓ பட்சிராஜனே பிரேதசன்ம மடைந்தவன் தன்குலத்தானுக்குச் சொப்பனத்தில் தோன்றினும் தோன்றுவான் தோன்றாமலே குலத்திலுள்ளோருக்குத் துன்பங்களை மாத்திரம் விளைப்பினும் விளைப்பான் சொப்பனத்தில் தோன்றினனாயினும், துன்பம்புரிந்தானாயினும், பெரியோர்களுக்குத் தெரிவித்து, அவர்கள் விதித்தபடி தருமத்திலே சித்தம்வைத்து தேமா, தெங்கு, சண்பகம், அரசுமுதலிய விருக்ஷங்களை வைத்துப் பல புஷ்பாதிகளை உண்டாக்கவேண்டும். பிரா

யணருக்குப் பூதானமுதலியவை கொடுத்தல்வேண்டும் பசுவின் கூட்டங்கள் வயிறாரமேயும் பொருட்டுப் பசும்புல்வளரும்படி நிலம்விடவேண்டும் தண்ணீருண்ண குளம் அமைத்தல் வேண்டும் பசுகைங்கரியம் பாகவத கைங்கரியம் செய்தல்வேண்டும், கங்கைமுதலிய தீர்த்தங்களிலே நீராடித் தானதருமஞ்செய்தல்வேண்டும் துன்பங்கள் எப்போது நேரிடுகின்றனவோ அப்போது அவசியம் இவற்றையெல்லாம் செய்தல்வேண்டும்செய்யாவிடின் துன்பம் விருத்தியாகும் பிரேதசன்ம தோஷத்தால் அத்தருமச் சொற்களில் புத்திநாடாது. பத்தியும் வாராது புத்திநாடாவிடினும், பத்திவாராவிடினும் எவன் முயன்று அவ்வறச் செயல்களைச் செய்கின்றானோ? அவன் இன்பமடைவன். பிரேதசன்ம மடைந்தவனும்இன்பமடைந்து பூலோகம்விட்டுயமலோகம் சார்ந்து அச்சன்மம் நீங்குவன். தனதுகுலம்விருத்தியடையும்படி புத்திரனுண்டாகச் செய்வனென்றருளினன். கருடபகவான் ஓ! ஆராவமுதே! குலத்தில் பிரேதசன்ம மடைந்தவன் ஒருவனுளனென்று தெரியவில்லை. அப்பிரேதசன்ம மடைந்தவன் சொப்பனத்தில்வந்து சொல்லவுமில்லை, அங்ஙனமாகக் குலத்திற்கு துன்பமாத்திரம் உண்டாகின்றது. பெரியோர்க்கேட்பின் பிரேதசன்மதோஷத்தால் துன்பமுறுகின்றது என்றனர் அப்போது ஒருவன் செய்பத்தக்கவை என்னை? சொல்லியருளுக வெனலும் ஆதிபகவன் ஓ புள்ளரசே! பெரியோர்சொல்வதைச் சத்தியமென்றே உறுதி கொள்ளவேண்டும். ஸ்நாநம், ஜபம், ஓமம், தானம் முதலியவைகளால் ஒருவன் தனதுபாவநிவர்த்தி செய்துகொண்டு நாராயணபலி செய்தல் வேண்டும். பாபநிவர்த்தி செய்துக்கொள்ளாமல் நாராயணபலி செய்தலுக்கு எத்தனித்தால் அதுநிறைவேறாமையின்பொருட்டு பூதப்பிரேத பைசாசர் பெரிய தடையுண்டாக்குவர். ஆகையால் முதலில் பாபநிவர்த்தி செய்துகொண்டு மற்றது செய்தல்வேண்டும் புண்ணியகாலங்களில் புண்ணியக்ஷேத்திரங்களில் பிதிரர்களை யுத்தேசித்து யாவன் தானதருமம் செய்கின்றானோ! அவன்பூதப் பிரேதபைசாசர்களால் ஒருசிறிதும் துன்பமடையான். மானிடனுக்குந்தந்தைதாய் குருக்களே முதற்றெய்வமாவர். சரீரத்தையுண்டாக்

கலாலும், நன்னெறியைக் காட்டலாலும், அம்மாவருமே முதன்மையாவர், எக்காலத்திலும் அவர்களைப் பூசித்தல் வேண்டும். அவர்கள் சொற்படி நடக்கவேண்டும். தாய்தந்தையரைப்பூசித்து நடக்கின்ற ஒருவன் தேவதாராதனம், பிராமண பக்தி தீர்த்தயாத்திரை, திவ்வியதேச யாத்திரை முதலிய ஒன்றும் செய்யாவிடினும் பெருங்குற்றமன்று. தாய் தந்தையரைப் பூசிக்காமல் அவர்கள்சொற்படி நடக்காமல் அத்தருமங்களையெல்லாம் தவறாது செய்யினும் வியர்த்தமாகுமேயன்றி அவற்றால் சிறிதும் பயனில்லை தாய் தந்தையர் மரித்தபின்னர் அவர்களைக்குறித்துத் தானதருமங்கள் யாவன செய்கின்றானோ? அவற்றின்பலனை அவனே யடைகின்றனன், புத் என்கின்ற நரகத்தினின்று தாய்தந்தையரைக்கரையேற்றுகின்றமையால், மகனுக்குப் புத்திரன் என்றுபெயருண்டாயிற்று. யாவன் தாய்தந்தையர்சொற்படி நடவாமல்பெண்டு பிள்ளைசொற்படி நடக்கின்றானோ அவன் புலையனினும் புலையனுவன், ஓ கருடா! கூபத்திலேனும், நதியிலேனும்விழுந்து மரித்தவனுக்கும், வாளினால் வெட்டுண்டிறந்தவனுக்கும், தற்கொலை செய்து கொண்டவனுக்கும் ஒரு வருஷம் வரையினும் கிரியை செய்யலாகாது. கருமம் செய்வதற்குள் கலியாணமும் தீர்த்தயாத்திரையும், விசேஷ தருமங்களும், செய்யலாகாது வருஷமுடிவில் கருமம் செய்து பின்பு யாவும் செய்யலாம் என்றருளினான்.

பதினொன்றும் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்,

வியாசர் மாணாக்கர் ஸ்ரீ வைஷ்ண வாசார மகருஷிகளே பின்புகருடபகவான் சுருதி நாயகனைத் திருவடிதொழுது, ஓஅ

ந்த கல்யாணகுண நிலயனே! சீவன் எப்பாவங்களால் பிரேதசன்மம் அடைகின்றனன். அப்பிரேதசன்மம் அடைந்தவன் யாதை யுண்ணுவன், எங்கேவசிப்பன், அடியேனுக்குப் புகன்றருளவேண்டுமெனலும், பரமபதநாதன் வைனதேயா! பூர்வசன்மத்தில் மகாபாபஞ்செய்தவனே பிரேதசன்மமடைவன். ஒருவன் கிணறும், நடைவாவியும், குளமும், பூஞ்சோலையும், தண்ணீர்ப்பந்தலும், சத்திரமும், தேவாலயமும், உண்டாக்கிப் பலருக்கும் உபயோகமாய்த் தருமஞ்செய்ய அவனுடைய குலத்தில் தோன்றினவன், பின்பு அவற்றை விலைக்கு விற்பானாயின் அவன்மரித்தவுடனே பிரேதசன்மம் அடைவன். செய்தவன் தானே அவற்றை விற்பானேல் அவனும் பிரேதசன்மம் பெறுவன். பிறர் பூமியை அபகரித்தவனும். கிராமத்தின் எல்லையையும் வயலின் எல்லையையும், பூங்காவின் எல்லையையும், அரணியத்தின் எல்லையையும், புரட்டித் தன்னிலத்தோடு அந்நிலத்தைச் சேர்த்தவனும், குளத்தைத் தூர்த்து நிலஞ் சேர்த்தவனும், சண்டாளனால் அடிப்பட்டிறந்தவனும், சலத்தில் மாய்ந்தவனும், பாம்பேனும, நாயேனும் கடித்துமரித்தவனும், இடிவிழுந்து மாண்டவனும், நெருப்பால் துஞ்சினவனும், மாடுமுட்டி மரித்தவனும் கழுத்தில் சுருக்கிட்டு நான்று மாண்டவனும் பாஷாணந்தின்று உயிர் துறந்தவனும், ஆயுதத்தால் மாய்ந்தவனும், சமஸ்காரம் செய்யத் தன் குலத்தில் ஒருவனும் இல்லாமல் இறந்தவனும், தேசாந்திரங்களில் ஒருவனும் அறியாமல் துஞ்சினவனும், குஷ்டமுதலிய மகாரோகங்களால் இறந்தவனும், திருடனால் மாய்ந்தவனும், விருஷோற்சர்க்கம் செய்யாமல் மாண்டவனும், தாய்தந்தையருக்குச் சிராத்தம் செய்யாமலிருந்து இறந்தவனும், பிரேதசன்மம் அடைவர். ஓ கருடா! பிராமணன் உயிர் மாய்வனேல், அவன் கிரியையின்பொருட்டு யாவும் பிராமணனே செய்தல் வேண்டும். சூத்திரன் இறப்பனேல் யாவும் சூத்திரனே செய்தல்வேண்டும். அவ்விதமன்றி இறந்த பிராமணனுடைய சமஸ்காரத்தின் பொருட்டு நெருப்பு, எருமுட்டை, வைக்கோல், அரிசி முதலியவற்றைச் சுடுகாட்டுக்குச் சூத்திரன்கொண்டு செல்வனேல், இறந்த அப்பிராமணனும், கொண்டு போகும் அச்சூத்திரனும் பிரேத

சன்ம மடைவர். இறந்த சூத்திரனுடைய சமஸ்காரத்தின் பொருட்டு மேற்சொல்லிய நெருப்பு முதலியவற்றைப் பிராமணன் கொண்டு செல்வனேல், இறந்த அச்சூத்திரனும் கொண்டு போகும். அப்பிராமணனும் பிரேதசன்ம மடைவர். பருவதத்தினின்று விழுந்து மரித்தவனும், சுவரிடிந்து விழுந்து இறந்தவனும், கட்டிலிலே படுத்திருந்தபடியே துஞ்சினவனும், மேல்வீட்டில் உயிர் நீத்தவனும், இராமகிருஷ்ணதித்திருநாமங்களை உச்சரியாமல் மாய்ந்தவனும் ரசஸ்வலைப்பெண் சண்டாளன் முதலியோரைத்தீண்டி ஸ்நாநம் செய்யாமல் சூதகத்தில் இறந்தவனும், ரசஸ்வலையாயிருக்கும்போது மரித்தவளும், பிரேதசன்மமடைவர். தாய் மனைவி பெண், மருமகள் முதலானவர்களுடைய சரீரதோஷத்தைக் கண்ணுறப்பாராமலே பிறர்வார்த்தையைக் கேட்டு அவர்களைச் சாதிப் பிரஷ்டம் செய்பவனும், மனு நூலுக்கு விரோதமாய்த் தீர்மானம் செய்பவனும், சினேகிதனுக்குத் துரோகம் செய்பவனும், பிராமணனையும் கோக்களையும் கொல்பவனும், கட்குடிப்பவனும், குரு பத்தினியைக் கூடுபவனும், வெண்பட்டையும் சொர்ணத்தையும் திருடுபவனும், பிரேதசன்ம மடைவர். பிரேதசன்ம மடைந்தவரெல்லாரும், பாலைவனத்தில், எப்போதும் சஞ்சரித்துவருந்துவர் என்றருளினன்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்-முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் நைமிசாரணியவாசிகளே! பின்பு கருட பகவான் ஆதிபகவனைத் தொழுது சர்வேசா! பூவுலகில் பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர் என்று நான்கு குலத்தார் உளரல்லரோ? அவரல்லாமல் மிலேச்சரென்று ஒருவகுப்பாரும் உள

ரல்லரோ? அவர்களில் பாலியனாயினும், விருத்தனாயினும், தனவானாயினும், தரித்திரனாயினும், கருணையுடையோனாயினும், அஃதில்லானாயினும், வித்துவானாயினும், அவித்துவானாயினும். ஞானியனாயினும், தருமனாயினும், அதருமனாயினும், தவத்தனாயினும், அவத்தனாயினும், திண்மையனாயினும், அஃதின்மையனாயினும், உலகாளும் அரசனாயினும், உத்தமபிராமணனாயினும், பின்னும் யாவராயினும், ஒவ்வொரு காலத்தில் இறக்கின்றனரே. இறத்தல் அடுக்கக் காரணம் என்னை! நவின்றருளுகவெனலும், நிலங்கடந்த நெடுமுடி யண்ணல் ஓ வைனதேயா! நன்கு விளைவினை செப்புகின்றோம் கேட்டி மரிக்குங்காலத்தில் சீவனைக் கவருவதற்குக் காலன் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறான். சீவரது பலவிதமான தோஷங்களால் அச்சீவர் ஆயுக்குறைந்து மாய்கின்றனர். மரித்தவீட்டில் போசனம் செய்கின்றவனும், பிறன்மனைவியைப் புணர இச்சிக்கின்றவனும், தனக்குத் தகாத இழி தொழிலைப் புரிகின்றவனும், வாணாளிழப்பர் இகபரத்துக்கு உறுதியாய் நல்வினையைச் செய்யாதவனும், பெரியோர்களைப் பூசியாதவனும், தூய்மை யில்லாதவனும், தெய்வபக்தி யில்லாதவனும், பாபங்களையே செய்கின்றவனும், யமலோகத்தில் எப்போதும், நரகவாசம் செய்வர் பிறன் கேடு சூழ்கின்றவனும், பொய் சொல்லுகின்றவனும், சீவகருணை யில்லாதவனும், சாஸ்திரப்படி நடவாதவனும், தனக்குரியகருமத்தைத் தவிர்த்துப் பிறனுக்குரிய கருமத்தைப் புரிகின்றவனும் யமலோகத்தில் வாதனைப் படுவர் புண்ணிய தீர்த்த மாடாத நாளும் ஜப ஓமங்கள் செய்யாத திவசமும் தேவதாராதனம் செய்யாத தினமும் புனிதரை,வழிபாடியற்றாத பகலும் சாஸ்திர முணராத நாளும் வீணாளேயாகும் சூத்திர மரபில் பிறந்தவன் பிராமணரே தெய்வமென்று நினைத்துப் பத்திமை செய்து அவ ரிட்ட தொழில் புரிந்து தாசனாய் ஒழுகுவனேல் அச்சூத்திரன் நற்கதி யடைவன் அவன் வேறொரு கருமமும் செய்ய வேண்டுவது மில்லை உயர்ந்த சாதியாருக் குரிய கருமங்களை அச்சூத்திரன் செய்வனேல் நரகமே பெறுவன். ஓ கருடா! தேகமோ நிச்சய மற்றது நிராதாரமா யுள்ளது சுக்கில சோணிதங்களால் உண்டாயது அன்னபானாதிகளால் விருத்தி

யடைவது காலையில் உண்ட அன்னம் சாயங்காலம் நசிக்கும் உடனே பசிக்கும் மீண்டும் உண்ணுவிடின் மெய்துலையும் ஆதலால் சரீரம் அநித்திய மென்றும் அது கருமத்தால் வருவதென்றும் எண்ணி சன்ம மடையாமையின் பொருட்டு நற் கருமம் செய்தல் வேண்டும். ஓ வைனதேயா ! கருமத்தால் வந்த தேகத்தை யாருடைய தெனலாம் ? அதனைவீணே சுமந்து மெலிகின்ற சீவனது எனலாமா ? அன்ன வஸ்திரம் கொடுக்கும் தலைவனது எனலாமா ? கருப்பமுண்டுபண்ணும் தந்தையினது எனலாமா? பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற தாயினது எனலாமா ? தாயைப் பெற்றவனாகிய மாதா மகனது எனலாமா ? பிதா மகனது எனலாமா ? விலை கொடுத்து அடிமை கொண்டவனது எனலாமா? சாம்பர்செய்யும் அங்கியினது எனலாமா ? அல்லது ஈர்த்து அயிலும் நரியினது எனலாமா ? சீவன் போயின பின்பு புழுவாகவும் விஷ்டையாகவும் சாம்பராகவும் அழியும் சரீரம் ஒருவரதும் அன்றென்னு முற்றுறுதியை யாவரும் ஓர்ந்து சரீரத்தில் ஆசை வைக்காமல் பகவத் பாகவதாசாரிய கைங்கரியங்களைப் புரிதல் வேண்டும். பாபங்கள் மனோவாக்கு காயங்களால் செய்யப்படுகின்றன அதிக பாபஞ் செய்த ஜீவன் நாய் நரி முதலிய இழிந்த சன்ம மடைவன். அதிகம் செய்யாதவன் பூர்வ சன்மமே பெறுவன், சீவன் கருப்பவாசஞ் செய்யுங்காலை தாயினுடைய மலமூத்திராதிகளாலே அதிகம் துன்புறுவன். இறத்தலினும் பிறத்தலில் உளதாய துன்பத்தையும் கருமகதியையும் எண்ணி நல்லாற்றில் ஒழுகுதல் வேண்டும், தாய் வயிற்றி னின்று பிறந்தவன் பாலியத்தில் வண்டல் விளையாட்டயர்தலால் தனக்கு உறுதியாயதை அறிகின்றா னிலன் யௌவனத்தில். மன்மத சேஷ்டையா லறிகின்றா னிலன் முதுமைப் பருவத்தில் சோர்வாலும் கிலேசத்தாலும் ஒன்றனையும் உணர்கின்றா னிலன் இங்ஙனமே உறுதி யுணராமல் ஒழிவோரே பலருளர் பூர்வ சன்ம புண்ணியத்தால் உறுதியா யதை யுணர்ந்து செய்கின்றவன் யாவனோ, அவனே நிரதிசய யின்பவீடாகிய நம்முலகு சார்வன். கருமத்தாலேயே சீவன் பிறந்து பிறந்து இறக்கின்றான் பிறந்து அதிக வயதிராமல் ஐந்து வருடத்திற்குள் மரித்தல் மகா பாபத்தினுலென்றறிக கொடும்பாபஞ்செய்தவனே பிறந்து உடனே மரித்து

மீண்டும் பிறந்து மரிக்கின்றான் அவன் பிறத்தலுக்கும் இறத்த லுக்கும் கணக்கிலது, பூர்வ சன்மத்தில் நன்னெறியில் ஒழுகித் தானதருமங்கள் செய்த சேதனன் புவியில் தோன்றினால் நெடு ங்காலம் மனைவி மக்களோடு சுகமாய்வாழ்ந்து இறுதியில நல்லு லகடைவான்.

ஓ கருடா ! கருப்பம் தரித்து ஆறுமாதத்திற்குட்பட்டு எந் த மாதத்திலேனும் அந்தக் கருப்பம் கரைந்து விழுந்ததாயின் விழுந்த மாதம் ஒன்றாயின் ஒருநாளும் இரண்டாயின் இரண் டு நாளும் மூன்றாயின் மூன்றுநாளும் நான்காயின் நான்கு நா ளும் ஐந்தாயின் ஐந்து நாளும் ஆறாயின் ஆறுநாளும் கருவுற்ற மாதாவுக்கு மாத்திரம் சூதகம் உளதாகும் பிதாவுக்கு சூதக மி ல்லை அவன் செய்ய வேண்டிய கருமமும் ஒன்று மில்லை கரு வழியாமல் பிறந்து மூன்று வயதிற்குள் மாண்டால் மாண்ட அ க்குழந்தையை உத்தேசித்துப் பாற்சோறும் தயிற்சோறும் குழ ந்தைகளுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும் மூன்று வயதிற்கு மேல் ஐந்து வயதிற்குள் இறந்தால் மேற் சொன்னபடியே பாலர்களு க்கு அன்னங் கொடுத்தல் வேண்டும். இங்ஙன மன்றிப் பிறந்து ஒரு மாதத்திற்குள்ளே மாய்ந்தால் அந்தந்த வருணத்திற்குச் சொல்லியபடி. செய்து தீர்த்தமும் பாலும் பாயசாதிகளும் குழ ந்தைகளுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும் உலகில் பிறந்தவன் இ றப்பதும் இறந்தவன் பிறப்பதும் திண்ணமாகலால் இறந்து பி ன்பு மீண்டும் பிறக்காமல் மீளாவுலகெய்த முயலுதல்வேண்டும் அங்ஙனம் முயலாமலும் தான தருமங்கள் செய்யாமலும் வாணா ளை வீணாளாக்கி மாய்ந்த சீவன் பிரமக்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திர குலங்களில் எக்குலத்திற் றோன்றினும் ஒரு நாளில் ஒரு வே ளையேனும் வயிறார உண்ணக் கதியற்ற தரித்திரனுக்குப் புத்தி ரனாய் தோன்றிக் கூழ்க்கும் வருந்தி சீக்கிரத்திலே மரித்து மீ ண்டும் பிறப்பான். ஓ வைனதேயா ! மறு சன்மத்தில் உயர்ந்த குலத்தில் பிறத்தல் வேண்டும் உலகமுழுமையு மாளவேண்டும் சகல சாஸ்திர சம்பன்னனாக வேண்டும் எனக்கொருவன் அவற் றிற்குரிய கருமங்களைச் செய்வதினும் சன்மமே வாராமைக்குரிய கருமஞ்செய்வது மிகநன்றாம். தீர்த்தயாத்திரைசெய்பவன் மனத் தூய்மையனாவன் பொய் யுரையாமல் தாழ்மையாய் இன்சொல்

பேசுகின்றவன்சகலசாஸ்திர சம்பன்னனாவன். சம்பத்திருந்தும் தானதருமம் செய்யாதவன் மறுசன்மத்தில் தரித்திரனாய்ச் சனிப்பன் அத்தரித்திரத்தால் மகாபாபம் செய்வான் அப்பாபத்தால் இறுதியில் நரகமெய்துவான் பின்பு இவனினும் தரித்திரன் ஒருவனும் இலனென்று சொல்லும்படி மீண்டும் பிறப்பான் ஆதலால் ஒருவன் அவனுக்குவுள்ள சம்பத்துக்குத்தக்கபடி தானதருமஞ் செய்தலே வேண்டும் என்றருளிப் பின்னும் அருளுகின்றனன்.

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

—»»(*)««—

பதிநான்காம் அத்தியாயம்.

சூதமாமுனிவர் மகருஷிகளே ! பின்னர் ஸ்ரீயப்பதியாகிய எம்பெருமான் கருடபகவானைநோக்கி ஓ? காசியபதனயா ! மேற்சொன்னவற்றைக் குறித்தே இன்னும் சில கூறுகின்றோம் கேண்மோ பூர்வசன்மத்தில்செய்த பாபத்தினாலேயே சீவன்மரிக்கின்றான்? கருப்பத்திலேயே கருவழிந்தால் ஒருகிரியையும் செய்ய வேண்டுவதில்லை ஐந்துவயதிற் குட்பட்டு இறந்தால் சாஸ்திரத்திற் சொல்லியபடி செய்து குழந்தைகளுக்குப் பால் பாயாசம், போசனமுதலிய கொடுத்தல்வேண்டும், பதினொன்றானும் பன்னிரண்டானும் சாஸ்திரத்திற் சொல்லியபடி சில கருமங்கள் செய்யலாம், விருஷோற்சநமும் விசேஷதானங்களும் செய்யவேண்டுவதில்லை, மரித்தவன் பாலனாயினும், யுவாவாயினும், விருத்தனாயினும்? உதககும்பதானம் அவசியம் செய்தல்வேண்டும் மூன்றும்வயது பிறப்பதற்குள் மரிக்கும், குழந்தைகளைப் புவியில் புதைத்தல்வேண்டும் இருபத்து நான்காமாதம் நிரம்பி இருபத்தைந்தாமாதம் பிறந்தவுடனே இறந்தகுழந்தைகளை அக்கினியில் தகனமே செய்தல்வேண்டும் பிறந்த ஆறுமாதம்வரையில் சிசுவென்றும், மூன்றுவயதுவரையில் பாலனென்றும், ஆறு வயது

வரையில் குமரனென்றும் சொல்லவேண்டியதென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகின்றது. ஓ கருடா! பிறந்த பதினாறுமாதம் வரையில் சிசுவென்றும், இருபத்தேழுமாதம் வரையில் பாலனென்றும், ஐந்துவயதுவரையில் குமரனென்றும் ஒன்பது வயதுவரையில் பவுண்டகனென்றும், பதினாறுவயதுவரையில் கைசோரனென்றும் சொல்வதும் உண்டு, சூத்திரகுலத்தில் பிறந்த எச்சாதியாரும் பூணூல் பூணலாகாது, பிரம க்ஷத்திரிய வைசியரே பூணூலணிதல்வேண்டும், ஐந்துவயது நிரம்பிப்பூணூல் பூண்டேனும், பூணாமலேனும் இறப்பனேல் அவனைக்குறித்து அதிகமந்திரஞ்சொல்லாமல்பத்துநாள் பிண்டம்போடவேண்டும், அப்படி இறப்பவனுக்கு உடலோடுகூடிய வாழ்வும், தாய்தந்தையரோடு சிநேகமும், விஷயங்களில் உடன்பாடும், மற்றவையும் சிறியவர் கையால் கிரியையும் சிறிதாயிற்று, ஐந்துவயதிற்குமேல் பன்னிரண்டுவயதிற்குள்ளேனும், அப் பன்னிரண்டுவயது நிரம்பியேனும், மரித்தால் விருஷோற்சநம் முதலியவை செய்தல்வேண்டும். ஆனால் சபிண்டீகரணம் செய்யலாகாது, பால் வெல்லம் முதலியவற்றைச் சேர்த்துப் பிண்டம்போடல்வேண்டும் கடமும், குடையும், தீபமும், தானம்செய்தல் வேண்டும். செய்யாவிடின் இறந்தவன் ஒருவனத்தில் மரமாய்த்தோன்றுவன் அம்மரம் நெற்குத்தும் உலக்கைக்கே உரியதாகும் பூணூலை இடதுபக்கத்தில் தரித்துக்கொண்டு, திலதருப்பையோடு ஏகோதிஷ்டமுதலிய சிரார்த்தங்கள் செய்யின், மரித்தவன் மறுசன்மத்தில் நல்லகுலத்தில்பிறந்து தீர்க்காயுசோடு வாழ்வன். நல்லபுத்திரனையும் பெறுவன். தனக்குத் தன்னுடைய ஆத்மாவே புத்திரனாகச் சனித்தல் உண்மையால், புத்திரன் இறப்பனேல் அப்புத்திரனுக்குத் தந்தையும், தந்தை மாய்வனேல் அவனுக்குப் புத்திரனும் கருமம் செய்தல்வேண்டும், ஒருவன் தானே தனக்குப் புத்திரனாகின்றானென்று வேதமேசொல்லுகின்றது. ஒருவனாகிய சூரியனும் சந்திரனும், புனல்நிறைந்த அநேககடங்களில தனித்தனியே தோன்றுமாபோல ஒருவனே தனக்குப் பலபுத்திரர்களாய்ப் பிறக்கின்றான். ஆதலாலே பெரும்பான்மை ஒருவனுடையபுத்திரன் அவனைப்போலவேரூபமும் அறிவும், ஒழுக்கமும், உடையவ

ருவன். ஆயின் குருடனுக்குக் குருட்டுப்பிள்ளையும், ஊமைக்கு ஊமைப்பிள்ளையும், செவிடனுக்குச் செவிட்டுப்பிள்ளையும், பிறந்தலென்பது இல்லை. தந்தைக்கு உள்ளவற்றில் ஏதேனும் தனயனுக்குப் பொருந்தி யிருக்கும் என்றருளினன்.

பின்னர்க் கருடபகவான் பரமபதநாதனைத்தொழுது சகந்நாதா ? உலகில் தன்புத்திரனென்றும் தன்னுடைய மனைவி வயிற்றில்பிறந்த புத்திரனென்றும், புத்திரர் பத்துப் பிரகாரமாயுளரெனச் சாஸ்திரம் சாற்றுகின்றதே ஒருவன் விலைமகளைப்புணர்ந்து புத்திரனைப் பெற்றானேல் அப்புத்திரன் அவனுக்குக்கருமஞ் செய்யலாமா ? அப்புத்திரன் கருமஞ்செய்யின் அவனுக்கு நல்லுலகு கிடைக்குமா ? ஒருவனுக்குப் பெண்ணிருக்கின்றாள் புத்திரன் இலன். அப்பெண்வயிற்றிற் புத்திரனும் இலன். அவன் மரித்தால் யாவனால் கருமம் செய்யப்படவேண்டியது, கூறியருள்கவெனலும், பக்தவற்சலன் ஓ புள்ளரசே ! ஒருவன் தனக்கே தனது இல்லாள் வயிற்றில் பிறந்தபிள்ளையின் முகத்தைக் கண்ணாலேபார்த்தால் புத் என்னும்நரகத்தை அச்சன்மத்தில் பாரான், மணம் புரிந்துகொண்ட ஒருவனுக்கும், ஒருத்திக்குமேபுத்திரன் பிறந்தால் அவன் குலத்துப் பிதிர்தேவர் அதிசயம் உளமுவப்பர். மற்ற ஒன்பது புத்திரரும் இகலோக சாதகமாவரே யன்றிப் பரலோக சாதகத்துக்குமுற்றும் உரியராகார். தனக்குத் தனது மனைவிவயிற்றில் பிறந்த புத்திரனே மரித்தகாலத்தில் செய்கடன் எல்லாம் செய்யக்கடவன். மற்ற புத்திரருளரேல் இறந்த தகப்பனைக் குறித்துச்சிறிதுகருமமும் சிராத்தாதிகளும் செய்யக்கடவர். ஒருவன் தனக்குப் பெயரன்பிறந்து அவனை எடுத்துப் பார்த்தபின்னர் மாய்வனேல் இறுதிக் காலத்தில் அவன் நல்லுலக டைவன். கொள்பெயரனைப்பார்த்துமாண்டவன் அதனினும் நல்லுலகடைவன் பெண்ணைப் பெற்றவனுக்கு மணமகன், பெண்ணுக்கு விலைகொடாமல் திருத்துழாயோடு அவன் கன்னிகாதானம் செய்யமணம் புரிந்துக்கொண்டு அவளோடுவாழ்ந்து புத்திரனைப் பெறுவானேல். அப்புத்திரன் இருபத்தொரு தலைமுறையையும் கரையேற்றுவன். அப்படிப்பிறந்த புத்திரனே தாய்தந்தையருக்

குக் கருமம்செய்ய உரியவன், ஒருவன் மரித்தால் அவனுடைய வைப்பாட்டி புத்திரன் சிறிது கருமமாத்திரம் செய்யலாம் சிறிது செய்யாமல் முற்றும் செய்யின் செய்தவனும், மரித்தவனும் நரகஞ்சேர்வர். ஆனல் வேசிபுத்திரன் தன்னைப்பெற்றவனைக் குறித்துமாத்திரம் வருஷந்தோறும் சிராத்தம்செய்யலாம் ,பெற்றவனைக்குறித்தன்றி அவன் தலைமுறையில் உள்ளோரையும்குறித்துஒன்றும் செய்யலாகாது. வேசாபுத்திரனுயினும் அவனைப்பெற்றவன்இறப்பனேல் அவனைக்குறித்துத்தானங்களெல்லாம் செய்யலாம். பிராமணருக்குப் போசனம் முதலியவை செய்விக்கலாகாது, போசனத்தின் பொருட்டு அரிசிமுதலியவை கொடுக்கலாம்சிலர் வைப்பாட்டிக்குப்பிறந்த புத்திரனைத் தம்மனைவிக்குப்பிறந்த புத்திரன் போலவே நினைத்துக் கொண்டாடுகின்றனர். சற்புத்திரன் தீர்த்தயாத்திரை செய்தால் தனது பிதிர்தேவரைக்குறித்து அன்னரூபமாயும், ஆமைரூபமாயும், இரணியரூபமாயும், சிராத்தம் செய்யலாம், வேசிபுத்திரன் தீர்த்தயாத்திரை செய்யின் அன்னரூபம் தவிர மற்ற இரண்டுரூபமாய் சிராத்தம் செய்யலாம், சூத்திரமரபில் எச்சாதியானேனும், அன்னரூபமாய்ச் சிராத்தம் செய்யின் செய்தவனும், சாப்பிட்ட பிராமணனும், பிதிர்தேவரும் நரகமடைதல்போல வேசிபுத்திரன் அன்னசிராத்தம் செய்வானேல், அவனும், சாப்பிட்ட பிராமணனும், பிதிர்தேவரும்மீளா நரகம் எய்துவர். ஏ கருடா ! ஒரு பார்ப்பினிக்கும் பார்ப்பாரசாதிக்குத் தாழ்ந்த சாதியான் ஒருத்தனுக்கும் பிறந்த புத்திரனும், பார்ப்பன் மகளுக்கும். சந்நியாசிக்கும் பிறந்த புத்திரனும், பிரயகுல மாதுக்கும் சூத்திரனுக்கும் பிறந்தபுத்திரனும்,சகோத்திரத்தில், மணஞ்செய்து கொண்டவருக்குப் பிறந்த புத்திரனும் சண்டாளராவர், ஒருவன்தன்னுடைய சாதியிலேயே ஒரு பெண்ணை மணம்புரிந்து பெறுகின்ற புத்திரனே சிரேஷ்டனுவன். ஆதலால் யாவரும் சத்புத்திரனைப் பெறுதல்வேண்டுமென் றருளினன்.

பதினன்காம் அத்தியாயம்-முற்றிற்று.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் வைதிகாசார நைமிசாரணிய வாசிகளே! கருடபகவான் அச்சுதபிரானைத் தொழுது சர்வசகந்நாதா! மரித்தவனைக்குறித்து எப்போது சபிண்டீகரணம்செய்தல்வேண்டும், சபிண்டீகரணம்செய்யின் இறந்தவன் எக்கதியடைவன். அஃது செய்யாவிடின் எக்கதியடைவன், மரித்தவனுக்கும்,மரித்தவளுக்கும் பிண்டம் ஒன்றுசேர்ப்பது எங்ஙனம் ஒன்றுசேர்த்தால் எக்கதியடைவர். ஆமுடையான் உயிரோடிருந்து ஆமுடையாள் இறந்தால் அவளுக்குச் சபிண்டீகரணம் செய்வது எங்ஙனம்? இவற்றையெல்லாம் உலகநன்மையின்பொருட்டு அடியேனுக்குச் சாதித்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலும், ஆதிமத்தியாந்தரகிதனாகிய கேசவபிரான் ஓ விந்தை புத்திரா! உயிர் மாண்டவனுக்கு வருடம் முடியுங்காலை சாஸ்திரப்படி யாவும்புரிந்து சபிண்டீகரணம்செய்து, அவன் குலத்தில் முன்னமே மாய்ந்தோருடைய பிண்டத்தோடு இறந்தவன்பிண்டத்தையும் சேர்த்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் செய்தால் மாய்ந்தவன பிரேதத்துவம் நீங்கி, பிதிர்தேவரோடு சேர்வன். இறந்த பன்னிரண்டாநாளிலும், மூன்றும்பக்ஷத்திலும். ஆறுமாதத்திலும், சபிண்டீகரணம் செய்யலாம். தந்தை இறக்கப் புத்திரன் அவனுக்குக் கருமமெல்லாம் செய்து சபிண்டீகரணம் செய்யாமல் நிறுத்திவைத்திருந்த காலை கருமஞ் செய்த புத்திரனுக்குக் கலியாணம் நேர்ந்தால் உடனே சபிண்டீகரணம் செய்து பின்பு மணவினை செய்தல் வேண்டும் சபிண்டீகரணம் செய்யும்வரையிலும் மாய்ந்தவன் பிரேதத்துவத்தோடிருக்கின்றமையால் கருமஞ்செய்தவனுக்குச் சிறிது அசுத்தியுளதாகலால் அவன் சுபகாரியங்கள் ஒன்றும் செய்பலாகாது. சந்நியாசிகளுக்குப் பிக்ஷையும் சொல்லலாகாது. பிண்டம்சேர்த்தபின்பு இறந்தவன் பிரேதத்துவம்நீங்கிப் பிதிர்த்துவம் பெற்று மகிழ்தலாலும் தேகம் அநித்திய மாகலாலும் கிருதகிருத்தியம் பலவிதமாகலாலும் பன்னிரண்டாம்நாளில்தானே சபிண்டீகரணம்செய்தலே உத்தமமாம். ஔபாசனம்செய்ய விக்கினம் நேரி

டி. னும்பன்னிரண்டாநாளில்சபிண்டீகரணம் செய்யலாம். சபிண்டீகரணஞ்செய்தபின்னர்த் தாய்தந்தையர் குலத்தில் மூன்றுதலைமுறையிலுள்ளவருக்கும் சிராத்தஞ்செய்தல்வேண்டும். ஒருவருக்குமாத்திரம் சிராத்தம் செய்யக் கூடாது. சோடசம் சபிண்டீகரணம்முதலியசெய்தால் இறந்தவன் பிரேதத்துவம் நீங்கிப் பிதிர்களோடுசேர்ந்து இன்புறுவன்பெண்ணைப் பெற்றவன்பொருள் சிறிதும்வாங்காமல் அவளைக் கன்னிகாதானம் செய்திருப்பனேல் பின்பு அவளிறந்தால் அவளுக்கு அவளுடைய ஆமுடையான் கோத்திரஞ் சொல்லிச் சமஸ்தகிரியையுஞ் செய்தல் வேண்டும் மாமிச விற்கிறயம் செய்தல் போலப் பெற்றவன் விலைபெற்றுப் பெண்கொடுத்திருப்பானேல் அவளிறந்தால் அவளுக்கு அவளுடையபிதாவின்கோத்திரம் சொல்லிக் கிரியைசெய்தல்வேண்டும் பிதாவுக்குப் புத்திரனே கருமம் செய்தல் வேண்டும். புத்திரனில்லாவிடில் இறந்தவனுடைய கனிஷ்டனாயினும் சேஷ்டனாயினும் அவரில் ஒருவனுடைய புத்திரனாயினும் கருமஞ்செய்தல் வேண்டும். மாய்ந்தவனுடைய சகோதரர் பங்கு பிரித்துக்கொண்டு தனியேவாழும்பட்சத்தில் அவனுடைய ஆமுடையாள் கருமம் செய்தல் வேண்டும் செத்தவனுக்குப் புத்திரனும் சகோதரரும் அவர் புத்திரனும் மனைவியும் இல்லாவிடின் மரித்தவனுடைய தாயாதிசெய்தல்வேண்டும். தாயாதியும் இல்லாவிடின், மாணக்கனுளனேல், அவன் செய்தல் வேண்டும். மேற் சொன்னவரில் ஒருவரும் இல்லாவிடின் புரோகிதனே கருமஞ்செய்யலாம். நாலைந்துபேர் சகோதரரிருந்து அவரில் ஒருவனுக்குமாத்திரம் புத்திரன் இருந்தால் மற்றவரும் புத்திரனுடையாரே யாவர் அங்ஙனமே ஒருவனுக்கு நாலைந்து மனைவியரிருந்து அவரில் ஒருத்திக்கு மாத்திரம் புத்திரனிருந்தால் மற்றமனைவியரும் புத்திரனுடையாரேயாவர். புத்திரன் பூணூல் அணிதலுக்கு முன்னமே தாய் தந்தையர் துஞ்சினால் அப்புத்திரனே கருமஞ்செய்தல்வேண்டும். புத்திரனைப் பெறாதவளிறந்தால் அவளுக்கு அவளுடைய கணவன் கருமஞ்செய்தல் வேண்டும் சபிண்டீகரணஞ்செய்த பின்னர்த்தெரியாமையாலாயினும் பிதிர்தேவர் எல்லாரையும் குறித்தல்லாமல் இறந்தவனை மாத்திரம் குறித்துச் சிராத்தம் செய்யின்

இறந்தவனும் சிராத்தம்செய்கிறவனும் செய்விக்கின்ற புரோகிதனும் நிரயம்புகுவர். மாண்டவனுக்குப் புத்திரர் பலருளராயினும் ஓராண்டுவரையிலும் கிரியையெல்லாம் ஒருவனேசெய்தல்வேண்டும் வருஷம் நிரம்புங்காறும் நித்திய சிராத்தத்தோடு பெரிய கடத்தில் புனல் நிறைத்து உதககும்பதானமுஞ் செய்தல்வேண்டும். கருமங்களைத் தவிராதுசெய்யின் இறந்தவன் விமானத்தின் மேலேறி நல்லுலகுசேர்வன் பாட்டன் உயிரோ டிருக்குங்காலை தந்தைமாய்ந்தால் அவனுக்குச் சபிண்டீகரணம் செய்யலாகாது. பாட்டனிறந்த பின்னர் அப்பாட்டனுக்குச் சபிண்டீகரணம் செய்து பின்பு முன்பு இறந்ததந்தைக்குச்செய்தல்வேண்டும். பிதாவும் பிதாவைப்பெற்ற பாட்டியும் உயிரோ டிருக்குங்காலை தாய்மாய்ந்தால் அவளுக்குச் சபிண்டீகரணம் செய்யக்கூடாது. அவ்விருவரும் மாண்டபின்பு அவருக்குச் சபிண்டீகரணம் செய்து பின்பு தாய்க்குப் புரிதல் வேண்டும். ஓ கருடா! இவ்விதியே உறுதியன்று. இது ஒருவர் பக்ஷமென் றுணர்க யாவளொருத்தி தனது கொழுநனே தெய்வமென் றெண்ணிப் பத்திமை செய்து அவன் மரித்தபின்பு அவனுடைய சரீரத்தோடு சிதையில் உயிர் விடுகின்றாளோ? அவள் எவரினும் நற்கதி யடைவாள். அவள் மகா பாபம்செய்தவளாயினும் கணவனோடு உயிர் மாய்ந்தமையால் மகா புண்ணியவதியாகிக் கணவன் பாபியேல் அவனையும் புண்ணியவானாக்கிச்சுவர்க்கலோகத்தில் நெடுங்காலம் சுகமாய் அவனோடு வாழ்வள், அப்படி இறந்ததாய்க்கும் தந்தைக்கும் புத்திரன் ஒரே சபிண்டீகரணம் செய்தல் வேண்டும் விருஷோற்சர்க்கமும் தானங்களும் தனித்தனியே செய்தல் வேண்டும். அவ்விருவருக்கும் தனித்தனியே பிராமணர்களைவரித்துச் சிராத்தம்செய்தல்வேண்டும். பாகமாத்திரம் ஒன்றாய்ச்செய்யலாம் பிண்டம் தனித் தனியே போடவேண்டும். ஓராண்டுகாறும் யாவும் தனித்தனியே செய்யின் அவ்விருவரும் திருப்தி யடைவர் புண்ணியக்ஷேத்திரங்களிலும், கிரகணம் மாளயம் முதலிய புண்ணியகாலங்களிலும் அவ்விருவருக்கும் சிராத்தம்செய்து வேறாய்ப்பிண்டம்போடவேண்டும். மாசுமூடிய பொன்னை அக்கினி அம்மாசைமாத்திரம்போக்கி, அப்பொன்னைக் கெடுக்காமைபோலக் கொழுநனோடு உயிர்விடும் புண்ணியவதியின் மேனியைமாத்தி

ரம் அவ்வக்கினி தகிப்பானே யல்லாமல் அவனைச் சிறிதும்வருத் தான், தாய்தந்தை - மகன் - மக்கள்-பெயரன்- அண்ணன்-தம்பி முதலியோரையும் மற்றுமுள்ள சுற்றத்தாரையும் மனைமுதலிய பொருள்களையும் உயிரையும் துறந்து கணவனே தெய்வம் அவனைப்பிரிந்துவாழ அடுக்காதென்று ஆமுடையானோடு துஞ் சும் உத்தமியை யொப்பானவர் உலகில் யாருளர். சககமனம் செய்த புண்ணியவதி மூன்றரைக்கோடி தேவவருஷ காலமும் சுவர்க்கத்தில் கணவனோடு இன்பம் துய்ப்பள், பின்பு ஒரு மகா யோகியின் குலத்தில் கணவனும் மற்றொருயோகியின் குலத் தில் தானும்பிறந்து அவனையே மீண்டும் பர்த்தாவாயடைந்து யோகமகிமையால் மேன்மைபெறுவள். நாயகனுடன் இறக்காத மங்கை எச்சன்மத்திலும் துக்கமேயடைவள் பிறனுக்கு உடன் பட்டு அவனுடைய இஷ்டப்படி நடந்து அவன் ஏவலால் புரு ஷனை இகழ்ந்து பிறந்த குலத்துக்கும் புகுந்த குலத்துக்கும் தோஷம் உண்டாக்கும் பெண்பேய் என்றும் மீளாநரகம் எய் தும் மகிழ்நன்நல்லவனாயினும் கெட்டவனாயினும் அறிந்தவனா யினும் அறியாதவனாயினும் அவன் உயிரோடிருக்கும் போதும் அவனிறந்த பின்பும் அவனே தெய்வமென்று பத்திமைசெய்து ஒழுக்கத்தில் நிற்பவளே உத்தமியாவள். கொண்ட நாயகனைமதி யாமல் அலக்ஷியம் செய்பவள் சீசீ இவளும் ஒரு பெண்ணோ? என்று பலராலும் ஏசப்பட்டு மறு சன்மத்தில் ஒரு பரம துஷ்டனைக் கணவனா யடைந்து அவனாலே அடுத் தடுத்து தண்டிக்கப்பட்டு அதிகம் துன்பப்படுவள் கணவன் தேவதா ராதனம் அதிதியா ராதனம் முதலியவை செய்வனேல் மனை வியும் அவனுக்கு அனுகூலியாகவே யாவும் செய்தல்வேண்டும் பிராமண குலத்தாருக்கு ஏவல் செய்தலே சூத்திர குலத்தா ருக்குத் தருமமாயதுபோல நாயகனுக்குப் பணி செய்வதே நாய கிக்குத் தருமமாம். இத்தருமம் எச்சாதியருக்கும் பொதுவாகும் ஆமுடையானே தெய்வமென் றெண்ணி நடப்பவள் இறுதியுற் றபின்பு உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்து உத்தமனைப் பதியாயடைந்து நன்மக்களைபெற்று குலவிருத்திசெய்துதந்தைக்கும்கணவனுக்கு ம்புகழுண்டாக்கிசுமங்கலியாகவேமரித்துஉத்தமலோகமடைவள் ஓ காசிய புத்திரா? மரித்தவன் துன்பப்படாமல் இன்ப மடை

யும்பொருட்டு இன்னும் ஒருவிசேஷம் சொல்லுகின்றாய் பன்னிரண்டாநாள் சாஸ்திரப்படி சபிண்டீகரணஞ்செய்து ஒருவருஷம்வரையிலும் நித்தியசிராத்தம் செய்தல்வேண்டும் நித்தியசிராத்தம் எவனைக்குறித்துச் செய்யப்படுகின்றதோ அவன்மாத்திரமல்லன் அச்சிராத்தம் செய்கின்றவனும் நன்மை பெறுவன் என்றருளினன்.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினாறும்அத்தியாயம்.

சூதமாமுனிவர், அந்தணர்களே! பின்னர் வைநதேயன் பரமபதியைத்தொழுது, பரமபுருஷா! பிரேத சன்மத்தைக்குறித்து முன்னமே அருளிச்செய்யக் கேட்டேனே, பிரேதசன்மமடைந்தவனைக்குறித்து ஏதேனும் சரித்திரமுளதோ அதனைக்கூறி யருளவேண்டுமெனலும், ஆதிநாயகன் ஏ பக்ஷிநாயகா? நன்குவினைவினை ஒருகாதையுளது. பக்தனாகிய நினக்கு அதனைச்செப்புகின்றாம்கேண்மியோ? திரேதாயுகத்தில் பப்புருவாகனென்ற ஒரு அரசன் தர்மிஷ்டனாயும், பெரியோர்களால் கொண்டாடத்தக்கவனாயும், மகோதயமென்ற நகரத்திலே வீற்றிருந்து உலகாண்டான். ஒருகாலத்தில் அவன் வேட்டையாட இச்சித்து அரண்ணியத்தினூடுசென்று ஒரு மானைக்கண்டு அதனை அம்பால் அடித்தான். அந்தமான் அடிபட்டு அந்த யிடத்துக்கப்புறம் ஓடிற்று. வேந்தன் அதுகண்டு, மீண்டும் அம்மானை எய்வான்முன் எய்தவாளி தைத்த புண்வழி யொழுகிய அரத்தம் சிதறிய வழியூடுநடந்து தான் ஒருவனாகவே மற்றொருவனஞ்சார்ந்து, கலையைக் காணாமையாலும், வழி நடந்தமையாலும் மிகச்சோர்வடைந்து உண்ணீர் நசையுற்று வனமுழுதுந்தேடி ஒருதாமரைப்பொய்கை கண்டு அதனுளிறங்கி நீராடி, நளிர்புனல்

பருகி, அக் குளக்கரையிலுள்ளதாகிய ஒரு ஆலின் புடையமர்க் து நம்பரிவாரசனம் வருங்காறும் இங்கொன்சிறிதுபொழுது நீடி த்திருப்போம் என்றிருந்தான். அப்போது அவ்வரசன் எலும்பு நரம்புமன்றித் தசைசிறிதும் இல்லாச்சரீரமுடையதும், கூரமமும், பார்க்க அச்சந்தருவதும், அநேகபிரேதங்களோடு இங்குமங்கும் ஓடுவதும், பசிதாகத்தால் வருந்துவதும் ஆகிய ஒரு பிரேதசன்மமடைந்த உயிரைக்கண்டு, அச்சமும் ஆச்சரியமும் எய்தினான். அப்பிரேதமும் நரபதியைக்கண்டு உவந்து அணிக்குவந்து ஓ மகாராஜனே! நின்னையான் தரிசிக்கப் பெற்றமையால் இப்பிரேதசன்மம் நீங்கி உத்தமகதியடைந்தேன். தன்னியனானேன் என்று வணங்கிக்கூறிற்று வேந்தன் அப்பிரேதத்தைப்பார்த்து நீயார்; யாரும் அஞ்சத்தக்க ரூபமுடைய பிரேதம்போலத் தோன்றுகின்றனை நினது விருத்தாந்தத்தைச் சவிஸ்தாரமாய்ச் சொல்லுதியெனலும், பிரேதம் ஓ மகாராஜனே அடியேன் சரிதையைச் சொல்லுகின்றேன், கருணையோடு கேட்டருளவேண்டும். வைதிசம் என்னும் ஒருபட்டணம் உளது. அப்பட்டணம் ரதகஜதுரக பதாதிகளாலே மிகப்பொலிவுடையது. அடியேன் அப்பட்டிணத்தில் வைசியகுலத்தில் பிறந்தேன், எனக்குத் தேவனென்று நாமம், வாழ்நாளெல்லாம் தேவதாராதனம்செய்தேன். பிராமணரையும், பெரியோரையும் எப்போதும் வழிபட்டேன். தேவாலயம் பிரமாலயம்புதுக்கினேன் ஏழைகளையும், நாதனில்லாதவர்களையும் ரட்சித்தேன். சகலசீவருக்கும் இதமேசெய்தேன். வாணாள்முடிந்து மரித்தேன் எனக்குப் புத்திரனிலன், சுற்றத்தாருமிலர், மாய்ந்த எனக்கு ஒருவரும் கருமம் செய்யாமையால், இப் பிரேதசன்ம மடைந்தேன், இராஜசிரேஷ்டனே, இப்பிரேத சன்மம் நானடைந்து நெடுங்காலமாயிற்று மிகவும் வருந்துகின்றேன், உயிர் மாய்ந்தவனுக்குச் சமஸ்காரம்,சஞ்சயனம்,விருஷோற்சர்க்கம்,சோடசம், சபிண்டீகரணம், மாசிகம், சிராத்தம் முதலியவை புத்திரன் முதலியோர் செய்யாவிடின், அவன் பிரேத சன்மம் அடைவன். நீ உலகைக்காக்கும் அரசனாதலால், சீவர்களுக்குப் பந்துவர்யினை. மாண்டபின் செய்யவேண்டிய காரியங்களை அடியேனுக்குநீயேசெய்து இப்பிரேதசன்மத்தை தவிர்த்தல்வேண்டும.

(8 - வது) படம்.

பிரேதக்கூட்டம்

பப்புரவாகராஜன்.

என்கையிலுள்ள இது ஒருமணிசிரேஷ்டம், இதைப் போன்ற தொன்று எங்கும் கிடைக்காது. பாதகாணிக்கையாக நினக்குஇ தனைக் கொடுக்கின்றேன் என்று கொடுத்து. அரசன் ஏ பிரேத மே! நான் நினக்கு எப்படிக்கருமஞ்செய்வேன்! இந்த அரதன த்தை நின்னிடத்தினின்று நான்வாங்கக்கூடுமா! கருமஞ்செய்யா மையால், பிரேதசன்மம் வந்தது என்றனையே பின்னும் எவற் றால் அச்சன்மம்வரும்! நவிலுதியென்றனன். பிரேதம் பூபால னைநோக்கிப் பார்ப்பாரது பொருளையும், தெய்வ சொத்தையும் ஸ்திரீ, பாலன், குருடன், செவிடன், ஊமைமுதலியோர்பொரு ளையும் மோசஞ்செய்து அபகரித்தவன் பிரேதசன்ம மடைவன் தவம்புரிகின்றமங்கையையும், தன்கோத்திரத்தில் பிறந்த பெண் ணையும் பிறனுக்குரியாளையும்; புணரவிரும்பினவன் பிரேதசன்ம மடைவன், தாமரை மலர்களையும், நவரத்தினங்களையும், பொன் னையும், * கச்சையும் திருடினவன் பிரேதசன்மமடைவன். போ ரில்புறங்காட்டி யோடினவனும், செய்நன்றி மறந்தவனும்,நன்றி செய்தவனுக்கே தீங்குசெய்தவனும், பிரேதசன்மமடைவர் என் றுரைத்து ஏந்தல் அவற்றைக்கேட்டு ஏ பிரேதமே? பிரேதச ன்ம மடைந்தவன் எங்ஙனம் நிவர்த்தியடைவன்? அவனுக்கு எ வ்விதம் கருமஞ் செய்தல்வேண்டும்? செப்புதியெனலும், பிரே தம் ஓ வேந்தனே! சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகின்றேன் கேட்டி, நா ராயணபலி ரகிதனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனைப்போலத் திவ்வியம ங்கள விக்கிரகம் ஒன்றுசெய்து, சங்குசக்கரபீதாம்பரங்களோடு அலங்கரித்துக் கிழக்கில்ஸ்ரீதரனையும், தெற்கில்மதுசூதனனையும் ,மேற்கில்வாமனனையும் வடக்கில் கதாதரனையும், நடுவில் பிரமரு த்திரேந்திரரோடு ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவையும், ஆராதித்துவலம்வந் துதண்டஞ்சமர்ப்பித்து அக்கினியிலே ஓமஞ்செய்து மீண்டும் நீ ராடி விருஷோத்சகம் செய்து பதின்மூன்று பிராமணர்களுக்கு க் குடைமராடி, மோதிரம், பலகை, வஸ்திரம், பொன் முதலிய வற்றைக் கொடுத்து, மிருஷ்டான்னபோசனம் செய்வித்துச் சய் யாதானம், கடதானம்முதலியவை கொடுத்தல், மரித்தவன்பிரே தசன்மத்தினின்று நீங்குவன் என்றது ஓ நைமிசாரணிய வாசி

* கச்சு - முலைக்கட்டு.

களே ! பின்னர்ப் பரமபதி பெரியதிருவடியைநோக்கி ஏ காசிய பதனயா ! அப்பிரேதம் அங்ஙனம் சொல்லலும், அம்மன்னனு டைய சேனைவந்தது. பெருங் கூட்டத்தைக் கண்டவுடனே அப் பிரேதம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்து விட்டது அரசன் ஓ ஓ சேனையைக்கண்டதும் பிரேதம் மறைந்துபோயிற்றே. அப் பிரேதம் புகன்றவாறு கருமம்செய்தல்வேண்டும் என்றெண்ணி, வனத்தினின் றெழுந்து நகரணைந்து அந்தப்பிரேதத்தையுத்தே சித்துக் கருமம் செய்தனன். உடனே அப்பிரேதம் அச்சன்ம ம் நீங்கித் துறக்க முற்றது என்றருளினன். வேதவுருவாய்எம்ம டிகள் சகத்காரணனை நோக்கி ஏ சர்வலோக சரணியா ? பின்னு ம் எதனுல் பிரேதசன்மம் நிவர்த்தியாகும். அதனையும் நவின்றரு ளுகவெனலும், ஆதிபகவன் ஓ கருடா ! எண்ணெய் நிறைந்தகு டத்தைப் பெரியோர்களுக்குத் தானம் கொடுத்தால் சமஸ்தபா பமும் நசித்துப் பிரேதசன்மமும் நீங்கும். மரித்தவனுக்குஇன்ப மும் உண்டாகும் பொன்னுல்குடங்கள்செய்து பாலும் நெய்யும் அவற்றில்நிறைய வார்த்துத் திக்பாலரோடு அஜசங்கரனையும்ஸ்ரீ ஹரிபகவானையும், ஆராதித்து அக்கடங்களை உத்தம பிராமணர் களுக்குத் தானம்கொடுத்தால் மிகவிசேடமாம் என்றருளினன்.

பதினாறும் அத்தியாயம்-முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினேழாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் நைமிசவனஸ்ரீமத்பரம வைதியர்களே ! பி ன்னர்க் கருடபகவான் ஸ்ரீதர மூர்த்தியைத் தொழுது சர்வேசா? இங்ஙனம் சுருக்கமாய்ச் சாதித்தருளியது போதாது. கருமங்கள் செய்யும்போது ஸ்தலத்தைக் கோமயத்தால் மெழுக் கிடுவானே ன் ? பிதிர்கரும முதலியவை செய்யும்போது எள்ளையும் தருப் பையையும் உபயோகப் படுத்துவானேன்? கட்டிலில் படுத்தபடியே

துஞ்சினவனும், உப்பரிகையில் மாய்ந்தவனும், நற்கதி யடையா ரென்று முன்னர்ச்சாதித்தமையால், இறப்போன் எந்தயிடத்தில் எப்படி இறத்தல்வேண்டும். தானங்களெல்லாம் எங்ஙனம் செய்தல்வேண்டும். செய்யப்படுந்தானங்களுக்குப் பயன்யாது? இவற்றையெல்லாம் சவிஸ்தாரமாய்க் கூறியருளவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தலும், ஸ்ரீபுருஷோத்தமன் வைநதேயா நன்குவினவினை! மாய்ந்தவனைக்குறித்துச் செய்யவேண்டியவற்றையெல்லாம் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லுகின்றும் கேண்மோ? புத்திரனைப் பெறாதவனுக்கு எவ்வுலகினும் இன்பமில்லை. இகத்திலும், பரத்திலும், இன்பம் வேண்டியவன், கருமமும், தவமும் செய்து சத்புத்திரனைப் பெறுதல்வேண்டும், தருமமும் தவமும் செய்யானாயின், மனைவிவயிற்றில் கருப்பம்தரியாது, தரிப்பினும் பத்து மாதம் நிரம்பு முன்னரே கரைந்துபோகும். கருக்கரைந்தால் புருஷனுக்கு நற்கதிகிடையாது. சற்புத்திரனைப்பெற்றவனே எவ்வுலகினும் நன்மைபெறுவன். ஓ கருடா! கருமங்கள் செய்யத்தொடங்கு முன்னரே குறிப்பிட்ட ஸ்தலத்தைத் திருவலகால் துடைத்துக் கோமயத்தால் மெழுக்கிட்டுப் பின்பு எக்கருமமும் செய்தல்வேண்டும் அங்ஙனம் சுத்திசெய்யாமல்கிரியைசெய்யின், அரக்கரும் பூதப்பிரேதபைசாசரும் அவ்விடம்வந்து கருமம் முற்றுப்பெறாவண்ணம் விரோதம்செய்வர். சுத்திசெய்த ஸ்தலத்தில் கருமம் செய்யின் தேவர்களெல்லாரும் அங்கண்வந்துமுற்றுவிப்பர். மரித்தவனுக்குத் தூய்மைசெய்யாத இடனில் கருமம் செய்யின், அது சிறிதும் பயன்படாமல் அவன் நரகமே சேர்வன் எள்ளுனமது வேர்வையினின்று உண்டானமையால் மிகப்பரிசுத்தமாயது அதனைக் கண்டால்அசுரரும், பூதப்பிரேதபைசாசர் முதலியோரும், வெருண்டோடுவர், அவ்வெள் கருப்பும், வெளுப்பும் என இருவகைத்து. எந்தநிறமுள்ள எள்ளேயேனும் தானங்களோடு சேர்த்துக் கொடுப்பின். அதிகம் பயனுளதாகும், சிராத்தத்தில் கறுப்புவெள்ளைச் சேர்த்தால் பிதிர்தேவர் அதிக முள முவப்பர். குசைப்புல் ஆகாயத்திலுண்டாயது. அத்தருப்பையின் இருநடையிலும் பிரமனும், சிவனும், அதனடுவில் ஸ்ரீஹரியும் இருக்

கின்றனர் தருப்பையில்லாமல் சிராத்தமுதலிய கருமங்களொன்றும் செய்யலாகாது. பிராமணருக்கும், மந்திரத்துக்கும், தருப்பைக்கும், அக்கினிக்கும். திருத்துழாய்க்கும் நின்மாலிய தோஷமில்லை. உபயோகப்படுத்திய தருப்பையையே மீண்டும் உபயோகப்படுத்தலாம் ஏகாதசி விரதமும், திருத்துழாயும், பகவத்கீதையும், பசுவும் பிராமணபத்தியும்; ஸ்ரீ ஹரிசரணமும், சம்சாரசாகரத்தைக் கடப்போருக்கு நல்லதெப்பமும் மாய்வோன் கோமயத்தால் மெழுக்கிட்ட புனிதஸ்தலத்தில் குசைப்புல் பரப்பி எள்ளிரைத்து அப்பள்ளியில் சயனம்செய்து, தருப்பையையும், திருத்துழாயும் கரத்திலேகொண்டு, எமது நாமங்களைவாயாரப்புகன்றவாறே துஞ்சுவனேல் அயனாதியருக்கும் அரிய நிரதிசய இன்பவீடாகிய நம்முலகு சார்வன். மாய்கின்றவன் தருப்பசயனத்தில் குப்புறக்கிடக்கலாகாது. முதுகுகீழுறவே பள்ளி கொள்ள வேண்டும். உயிர் நீங்கு முன்னரே திருத்துழாயோடு தானங்களெல்லாம் கொடுத்தல்வேண்டும். உப்புத் தானம் செய்யின் மிக விசேடமாம். அவ்வுப்பு விஷ்ணுலோகத்தில் உண்டானமையால் அதற்கு அதிகம் மகிமையுண்டாயிற்று, மரித்தவன் உப்புத் தானத்தால் சுவர்க்கலோகம் சேர்வன். என்றருளிப் பின்னும் சாற்றுகின்றனன்.

பதினேழாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

—»»(*)««—

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்.

சூதர் ஓ அருந்தவர்களே! பரமாத்துமன் வேதவுருவனைப் பார்த்து ஓ கருடா! தானங்கள் செய்யவேண்டிய விதத்தையும் இத்தானங்களால் வரும் பயனையும் கூறுகின்றோம். கேண்மோ தானங்களிலெல்லாம் பருத்திதானம் மகாதானமாகும். அறமே கூறு நாவினையுடைய நான்கு வேதத்தினையுமுற்ற அறிந்தபார்ப்பார் பூணும் பூணூற்குப் பருத்தியேதுவானமையின், அதுமிக

விசேடமாயிற்று பருத்தித்தானம் செய்யின் மகருஷிகளும், பிரமருத்திரேந்திராதி தேவர்களும் உளமுவப்பார்கள். பருத்தித்தானம் செய்தவன் வாணாள்முடிந்தகாலே சிவலோகம்சார்ந்து அங்கண்வசித்துப் பின்பு சகலகுண சம்பன்னனாய், அழகியமேனியுடையவனாய், மகாபலிஷ்டனாய், உலகாளும்அரசனாய், தீர்க்காயுளானாய், புவியிற்பிறந்து யாவரும்போற்றநெடுங்காலம்வாழ்ந்து சுவர்க்கலோகம் சேர்வன். இல்தானமும், கோதானமும், பூதானமும், சுவர்ணதானமும், தானியதானமும், செய்யின் மகாபாபங்களெல்லாம் உடனே நசிக்கும், திலதானமும், கோதானமும், மகாதானமும், அவ்விரண்டும் மகா பாவங்களையெல்லாம் போக்கும். கோதானமும், திலதானமும், பூதானமும், சாமானிய பிராமணருக்குக் கொடுக்கலாகாது. உத்தமபிராமணருக்கேகொடுத்தல்வேண்டும். ஸ்திரீகளுக்கும்,தனக்குவேண்டியவர்களுக்கும்அம் மூன்றையும், வெறுமனே உத்தேசமாய்க் கொடுக்கலாமே யல்லது தானமாய்க்கொடுக்கலாகாது. தானங்கள் செய்வதற்குச்சீவன் மரிக்கும் காலமும், கிரகணகாலமும், உத்தமகாலமாகும். ஓ வைனதேயா ! எந்தமனிதனும் தான் இனியனாய் வாழும்போதே தனக்காகத் தானதருமங்களைச் செய்து கொள்ளுதல் வேண்டும். அங்ஙனம்செய்ய விரும்புவோனுக்குப் புத்திரன் இருப்பனேல், அவனுடைய சம்மதம் பெற்றுக்கொண்டு தானம்செய்தல்வேண்டும். மரிக்குங்காலத்தில் திலமும், இரும்பும், லவணமும், பருத்தியும், தானியமும், பொன்னும், பூமியும் கோவும், தானம்செய்யின் மிகவிசேடமாம். திலமும் இரும்பும். தானம்செய்தால், யமன் உவக்கின்றான். லவணதானம் செய்தால் இறக்கின்றவனுக்கு யமனிடத்தில், அச்சமுண்டாகாது பருத்தித்தானம் செய்தால் யமதூதர்களிடத்தில் பயமுண்டாகாது பருத்தி தானத்திற்கு முன்னேசொன்னது தவிர இந்தப்பலனுமுண்டு தானியதானம் செய்தால்கூற்றுவனும் தூதர்களும், சந்தோஷித்துச் சீவனுக்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் கொடுப்பார்கள். சுவர்ண தானத்துக்கும், பூதானத்துக்கும், கோதானத்துக்கும், பாபங்களெல்லாம் நசிக்கும் என்று முன்னமேஓதினோம். மரிப்போன் எம்மையே தியானித்து எமது நாமத்தையே உச்சரிப்பனேல், அவன் நிரதி

சய இன்பவீடாகிய நம்முலகுசார்வன். தந்தையிறந்தபின்பு அவனுக்குப் புத்திரன் கயாசிராத்தம் செய்தலினும் தந்தைமரிக்குங் காலத்தில் புத்திரன் ஒக்கவே யிருந்து தானதருமங்கள் செய்வித்தலே உத்தமமாகும். குடாரமும், முசலமும், சுரிகையும், இருப்புத்தண்டமும், காலனுக்கு ஆயுதங்களாகும். பொதுவாய் அவனுக்கு இரும்பு ஆயுதமாகும் அதனாலேதான் மரிக்கும் காலத்தில் இருப்புத்தானம் செய்யின் யமன் உவப்பனென்று கூறினேம் அல்லதூஉம், யாவன் இறக்கும்போது எந்தக் கிருகத்தில்இரும்புத்தானம் செய்யப்படுகின்றதோ அந்த மனைக்கண் நமன் அடிவைக்கவும் அஞ்சுவன் இறப்பவன் யாவனாயினும் இருப்புத்தானம் செய்தல்வேண்டும். அத்தானம் செய்தால், சண்டாமிருகன் ஔதும்பரன், சம்பரன், சார்த்தூலன்முதலிய யமதூதர்திருப்தியடைவர். ஓ கருடா ! சீவருடையகால்முதல் தலைபரியந்த முள்ள அங்கங்களில் பிரமருத்திரேந்திராதி தேவரும், ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானும், இருக்கின்றனன். தாயும்-தந்தையும் - குருவும்-சுற்றமும், சீவருக்கு விஷ்ணுவேயன்றி மற்றொருவரும் இலர் "சர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்,, என்றவாக்கியத்தை நீ உணர்ந்திருக்கின்றாயே, பிரிதிவியும், அப்புவும், தேயுவும், வாயுவும், ஆகாசமும், சுவர்ணமும், தானியமும், தேனும் நெய்யும், கோவும், யாகமும் பிராமணரும், அஜங்கரேந்திராதி தேவர்களும், ஒன்றனைக்கொடுக்கின்றவனும், வாங்குகின்றவனும், பின்னும் யாவும், யாவரும் யாமேயன்றி மற்றொருவரும் அலர். பிரமருத்திரேந்திராதியோர் புரியும்கருமங்களுக்கும் பலதாதா நாமே. சீவன் பூர்வம்செய்த கருமத்தை அநுசரித்துப்பாப புண்ணியங்களில் புத்தியை நாட்டச்செய்கின்றோம். புண்ணியஞ் செய்தவன் சுவர்க்கம் புகுவான் பாபஞ்செய்தவன் நரகம் புகுவான் என்றருளி இன்னும் நவின்றருளுகின்றனன்.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்.

சூதமா முனிவர் மாதவர்களே! பின்னர்ச் சகத்காரணனாகிய பகவான் கருடா! எம்மையாராதித்து எமது க்ஷேத்திரங்களில் தானதருமம் செய்வோன் அதிகபுண்ணியமடைவன். மாய்ந்த சிவனைக்குறித்துப் பூமி தானம்செய்யின், பூமி எத்தனையடியுள்ளதோ? அத்தனையாண்டுகள் அச்சிவன் சுவர்க்கத்தில் வசிப்பன் மராடிதானம் செய்யின் குதிரைமீதேறி நல்லுலகுசேர்வோனென்பது மாத்திரமன்று. மார்க்கத்தில் முள் முதலியவற்றால் துன்பமுமடையான். குடைத்தானம்செய்யின் நிழலுள்ளவழியில் செல்வோனுதல் மாத்திரமோ; மழையாலும் இன்னலுரான், தீபதானம் செய்யின்முன்னேபுகன்றவாறு இருள்வழியில் பிரகாசத்தோடு செல்வன். ஐப்பசி, கார்த்திகை, மாசி, ஆகியமூன்றுமாதங்களிலேனும் சதுர்த்தசியிலேனும், பௌர்ணமியிலேனும், மரித்த தினத்திலேனும் தீபதானம் செய்தல் விசேடமாம், மரித்ததின முதல் ஓராண்டுவரையிலும், நாள்தோறும் தீபதானம்செய்யின், மாண்டவன் மேடுபள்ள மில்லா நல்லநெறியூடு யமபுரிசார்ந்து, அவன் குலத்தோர் அப்புரியில் இருப்பரேல் அவரையும் நல்லுலகுசேர்த்துத் தானும் நற்கதி யடைவான், தீபதானத்தின் மகிமை சிறிதன்று, பிரமாலயத்திலும், தேவாலயத்திலும், வடக்குமுகமாயேனும் கிழக்குமுகமாயேனும் தீபம் வைத்தல்வேண்டும். தீபதானம்செய்வோன் தனக்கு எதிர்முகமாய்த் தீபத்தை வைத்துக்கொடுத்தல்வேண்டும். இறத்தலென்பது நிச்சயமாயுளதென்பதைக் கடைப்பிடித்தவன், மேற்சொன்ன தானங்களையெல்லாம் தானே தனக்குச்செய்துகொள்வன். ஆசனப்பலகையும், செப்புத்தாலியும்சுயம்பாகப்பொருளும், தானம்செய்யின், மரித்தவன்மார்க்கத்தில் இனிதாய்ச்செல்வன், அரிசியும், திலதமும்பதின்மூன்றுகடமும்,மோதிரமும், குடையும், விசிறிம், பாதரக்ஷையும், அவசியம் தானம்செய்தல்வேண்டும். கரியும், பரியும்,தானம்கொடுப்பின், விசேடபுண்ணியமுளதாகும், எருமை யேற்றை அதிகப்பொருளோடு தானம்கொடுப்பின் மிகவிசேடமாம். வெற்

திலே, பாக்கும், புஷ்பமும், தானம் செய்யின் யமதூதர் சந்தோஷித்துச் சீவனை வருத்தார். வஸ்திர தானம் செய்யின் காரெனக் கருத்தமேனியும், பிறை யென இருகடையில் பிறக்கும் எயிறும், செம்மயிரும், அச்சந்தரு ரூபமுடைய யமதூதர் சீவனுக்குமுன் நல்ல ரூபத்தோடு தோன்றுவர் என்றருளினன் கருடபகவான் வைகுந்தநாதனைத் தொழுது, அயனரனுக் கரியோனே ! அடியார்க் கெளியோனே ? சரீரத்தினின்று உயிர் எங்ஙனம் நீங்கும் ; திருவாய் மலர்ந்தருளல்வேண்டுமெனலும். சர்வாந்தரியாமியாகிய பகவான் வைனதேயா ? கண்வழியாலேனும், காதுவழியாலேனும்,நாசிவழியாலேனும்வாய்வழியாலேனும், மயிர்க்கால் வழியாலேனும், உயிர்நீங்கும். ஞானி களுக்குக் கபாலம்விண்டு உயிர்நீங்கும். பாபிகளுக்கு அபானமார்க்கமாய்ச் செல்லும், உயிர்நீங்கிய வுடன் காஷ்டம்போலச் சரீரம் கிடக்கும். தேகம் பஞ்சபூதாத் மகமாகலால், பிரிதிவி மண்ணிலும், அப்புப் புனலிலும், தேயு அக்கினியிலும், வாயு காற்றிலும், ஆகாசம் ஆகாயத்திலும் லயமாகும், காமமும், குரோதமும், லோபமும், மோகமும், மதமும் மாச்சரியமுமாகிய ஆறும், கர்மேந்திரியம் ஐந்தும், ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் சரீரத்தில் திருடர்போல உறைகின்றன உயிர் நீங்கும் போது அவ்விந்திரியங்கள் மனத்தோடு ஒன்று சேரும். சேதநன் கருமத்தாலே மறுசன்மமடைகின்றனன். பழைய வீடுடையோன் பொருள்சம்பாதித்துநல்ல புதுமாடம் கட்டி, அதில் குடிபுகுமாறுப்போலப் புண்ணியம் செய்த சீவன் வாணுள் முடிந்தபின்பு இந்திரியங்கள் ஐந்தும் அமைந்த ஒரு திவ்வியதேக மடைகின்றான் மலமூத்திரங்களும்கபபித்தங்களும் ஊனும் வசாசலமும், நரம்பும், எலும்பும் மெய்யோடு தகிக்கப்படுகின்றன. ஓ கருடா ! சீவன் மரிக்கும் விதம் இது மீண்டும் பிறக்கும் விதத்தையும் புகல்கின்றும் கேண்மோ பலநரம்புகளோடு ஸ்தம்பாகிருதிபோல இராநின்ற ஒரு பெரிய நரம்புற்றதும் இந்திரியங்கள் பொருந்தியதும் காம குரோதலோப-மோக-மத - மாச்சரியமாக உட்பகைகள் கூடியதும் காமக்குரோத இச்சை துவேஷங்களால் வியாபிக்கப் பட்டதும் மாயை

யோடு கூடியதுமாகிய தேகம் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் உறுதியாய் உளதாகும், சமஸ்த லோகங்களும் சமஸ்த தேவர்களும் தேகத்தில் இருக்கின்றனர் என்றருளினன்.

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்- முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபதாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் நைமிசாரண்ய வாசிகளே ! கருடபகவான் பரமபதநாதனைத்தொழுது, சர்வலோக சரணியா ! தோல் நரம்பு, எலும்பு, இரத்தம், மாம்சம், தலை, கை, கால், நா, நாசி இரகசியப் பிரதேசம், நகம், மயிர், முதலியனவைகளால் பரவப்பட்டு இந்திரஜாலம்போலத் தோன்றுகின்ற சரீரம் எங்ஙன முண்டாகின்றது? சாதித்தருள வேண்டும் எனலும், உலகம் யாவையும் படைத்தவனைப் படைத்த பரந்தாமன் காசியபதனயா நன்குகடாவினை விஸ்தாரமாய்ச் செப்புகின்றும். பயிஷ்டையான பெண்கள் நான்கு தினவரையிலும் மனைக்குப் புறம்பே இருத்தல் வேண்டும். முன்னொரு காலத்தில் தேவேந்திரன் விருத்திராசுரன் என்றவனைக் கொன்றமையால் அவனைப் பிரமகத்தி தோஷம் பிடித்து அவ்விந்திரன் பிரமனைவணங்கிஅடியேன் உறு துயரை நீக்குதிஎன்று இரத்தலும், அப்பிரமதேவன் மகபதியைப் பிடித்த பிரமகத்திதோஷத்தை நான்குபாகமாய் பகுப்புசெய்துஒரு பாகத்தை ஸ்திரீகளுக்குக் கொடுத்து ரசஸ்வலை யாகும்போது அப்பெண்கள்மாட்டு அத்தோஷம் அணுகுமாறு நியமித்தனன். ஆதலால் பயிஷ்டையான ஸ்திரீயை நான்குதினவரையிலும், ஒருவரும் பார்க்கவுமாகாது. பார்த்தால் மகாபாவம்வந்தடையும். பயிஷ்டையானவள் முதல்நாள் சண்டாளஸ்திரீயைப்போலாவாள். இரண்டாநாள் பிரமகத்தி செய்தவளை யொப்பாவாள். மூன்றாநாள் ஆடை ஒலிப்பாளைப்போலாவாள். நான்காநாள் புனலாடியபின்பு சிறிது பரிசுத்தளாவள், ஐந்தாநாள் கிருக கிருத்தியங்

களுக்கெல்லாம் உரியவளாய்ச் சுத்தளாவள், பயிஷ்டையான ஆறுநாள்முதல் பதினெட்டுநாள்வரையிலும் உள்ள இரட்டைநாள் ஏழில் இரவில் புணர்ந்தால் புருஷப்பிரஜையுண்டாகும். ஐந்துதினமுதல் பதினெட்டுத்தினம்வரையிலு முள்ள ஏழொற்றைநாளில் புணர்ந்தால், ஸ்திரீ பிரஜை யுண்டாகும், ஆதலால் ஆண்மகவு பெற விரும்பினவன் தன் மனைவியை இரட்டை நாளிலேயே சேர்தல் வேண்டும். நான்கு தினத்துக்கு மேல் பதினெட்டு நாள்வரையிலும், இராக் காலத்தில் இரட்டை நாளில் கருப்பம் தரித்தால் குணவானாகவும், ஐசுவரியவானாகவும், தர்மிஷ்டனாகவும், ஸ்ரீ விஷ்ணுபக்தி யுடையவனாகவும், புத்திரன் பிறப்பான். பயிஷ்டையான நான்குதிவசத்துக்குமேல் எட்டு நாளுக்குள்ளே பெரும்பான்மை கருப்பம் தரிக்கும் ரசஸ்வலையான ஐந்தா நாள் ஸ்திரீகள் பாயசம்முதலாகிய மதுர பதார்த்தங்களையே யுண்ணுதல்வேண்டும். காரமான பதார்த்தங்களை அருந்தலாகாது ஸ்திரீ புருஷர்கள் சந்தனம் புஷ்பம் தாம்பூலமாகிய குளிர்ந்த வஸ்துக்களைத் தாரணம்செய்துக்கொண்டு குளிர்ந்த மெய்யினர்களாய், சித்தத்தில் அதிக மோகமுடையவர்களாய்ச் சேர்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் இருவரும் சேரின், சுக்கில சோணிதங்களால் ஸ்திரீ வயிற்றில் கருத்தரித்துச் சுக்கிலபக்ஷத்துச் சந்திரன்போல அக்கருவிருத்தியாகும் மன்மதனும், மனமும், ஒத்தகாலத்தில் இருவராலும் விடப்படும் சுக்கில சோணிதங்களில் சுக்கிலம் அதிகமானால் ஆண்மகவும், சோணிதம் அதிகமானால் பெண்மகவும் பிறக்கும். சுக்கிலசோணிதங்களிரண்டும், ஏற்றக்குறைவின்றிச் சமமானால் அலிமகவு பிறக்கும். கருத்தரிக்குமாயின் புணர்ந்த ஐந்துதிவசத்தில் கருப்பைப்பையுள் ஒரு குமிழி உண்டாகின்றது. பதினான்கு நாளில் அது சிறிது தசையால் பெருக்கின்றது, இருபதாநாளில் பின்னும் சிறிது தசை உண்டாகின்றது, இருபத்தைந்தாநாளில் பின்னும் சிறிதுபுஷ்டியாகின்றது. ஒருமாதத்தில் பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கை யுண்டாகின்றது. இரண்டாமாதத்தில் தோல் உண்டாகின்றது. மூன்றாமாதத்தில் நரம்பு உண்டாகின்றது. நான்காமாதத்தில் மயிரும் புறவடியும் உண்டாகின்றன. ஐந்தாமாதத்தில் காதும்,மூக்கும்,மார்பும் உண்டாகின்றன

ஆறுமாதத்தில் கழுத்தும்,சிரசும்,பல்லும், உண்டாகின்றன. ஏழாமாதத்தில் ஆண்மகவாயின் ஆண் குறியும், பெண்மகவாயின் பெண்குறியும் உண்டாகின்றன. எட்டாமாதத்தில் எல்லா அவயவங்களும் உண்டாகிச் சீவனும் பிரவேசிக்கின்றான். ஒன்பதாமாதத்தில் சீவன் சுழுமுனையென்னும் நாடியின் மூலத்தி லிருந்து பூர்வசன்ம கருமங்களை நினைத்துச் சன்மம் வந்ததைக்குறித்துத் துக்கித்துப் பத்தாமாதத்தில் பிறக்கின்றான்.

கருடா ! பஞ்சபூதாத்மகவாகிய தேகம் பஞ்சேந்திரியங்களாற்றும், பத்து நாடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டும்,பிராண,அபான,வியான,உதான,சமான,நாக,கூர்ம,கிருகர,தேவதத்த, தனஞ்சயனென்னும் பத்துவாயுக்களோடு கூடியும் இராநின்றது. அல்லதூஉம் அச்சரீரம் சுக்கிலம், எலும்பு, நீர், மயிர் அரத்தம் என்னும் ஆறுகோச முடையதாகியும் இராநின்றது நரம்புகளினால் கட்டப்பட்டிருக்கும் ஸ்தூல சரீரத்தில் தோலும் எலும்பும் மயிரும் மாம்சமும் உகிரும், பிரிதிவினதுகுணமாகின்றன. வாயில் உண்டாகின்ற நீரும், மூத்திரமும், சுக்கிலமும், ஊநீரும் புண்ணீரும், அப்புவினது குணமாகின்றன. பசியும் தாகமும், நித்திரையும் சோம்பலும் காந்தியும் தேயுவினது குணமாகின்றன. இச்சையும்,கோபமும்,வெட்கமும், பயமும் மோகமும், அங்குமிங்குமோடுதலும், சுழலுதலும், கைகால் மடங்குதலும், நீட்டுதலும், ஒருவினையும் செய்யாமலே யிருத்தலும், வாயுவினது குணமாகின்றன. சப்தமும்-எண்ணமும்-கேள்வியும்-கம்பீரமும் சத்தியமும்-ஆகாயத்தினதுகுணமாகின்றன. காதும்- கண்ணும்-மூக்கும்-நாவும்-தொக்குமாகிய ஐந்தும்ஞானேந்திரியங்களாகும், இடை-பிங்கலை-சுழிமுனை- என்னும் மூன்று பெரிய நாடிகளும் காந்தாரி-கஜசிம்மை-பூஷையசசு-அலாபு-குகு விசாகினிஎன்னும் ஏழுநாடிகளும் சரீரத்தில் முக்கியநாடிகளாகின்றன. சீவன்உண்ணும்சாறு முதலியவற்றை மேற்சொன்னவாயுவே அந்தந்தஇடங்களில் சேர்க்கின்ற வயிற்றில் அக்கினிக்குமேல் புனலும் அப்புனலுக்குமேல் அன்னமும் இருக்கின்றன. அவ்வக்கினியை வாயுஊதி விருத்திசெய்யா நின்றது. சரீரமானது மூன்றரைக் கோடிரோமங்களும் முப்பத்திரண்டு பற்களும் இருபஃது உகி

ர்களும், இருபத்தேழுகோடி தலைமயிர்களும், ஆயிரம்பலம் தசையும், நூறுபலம் இரத்தமும், பத்துப்பலம் மேதசும் பத்துப்பலம் தொக்கும், பன்னிரண்டு பலம் மச்சையும் மூன்று பலம் முக்கிய இரத்தமும்-கபமும் மலமும்-மூத்திரமும் கூடி முடிந்திராநின்றது. அண்டத்திலுள்ளவையெல்லாம் தேகத்திலிருக்கின்றன. உள்ளங்கால் அதலமென்றும், கணைக்கால் விதலமென்றும், முழங்கால் சுதலமென்றும், அதற்குமேல் நிதலமென்றும், ஊருதலாதலமென்றும் குய்யம் ரசாதலமென்றும், இடைபாதாளமென்றும், நாபி பூலோகமென்றும், வயிறு புவர்லோகமென்றும், இருதயம் சுவர்லோகமென்றும், தோள் மகோலோகமென்றும், முகம் ஜனோலோகமென்றும், நெற்றி தபோலோகமென்றும், சிரசு சத்தியலோகமென்றும், சொல்லப்படும். திரிகோணம் மேருகிரியென்றும், கீழ்க்கோணம் மந்தரபருவதமென்றும், அக்கோணத்துக்கு வலப்பக்கம் கைலாயமென்றும், இடப்பக்கம் இமாசலமென்றும், மேற்பாகம் நிஷேத பருவதமென்றும், தென்பாகம் கந்தமாதனமென்றும், இடதுஉள்ளங்கையிலுள்ளரேகை வருணபருவதமென்றும், சொல்லப்படும். எலும்பு நாவலந்தீவு என்றும், மேதசு சாகத்தீவு என்றும் தசை குசைத்தீவுஎன்றும், நரம்பு கிரௌஞ்சத்தீவு என்றும், தொக்கு சால்மலித்தீவு என்றும், மயிர்த்திரள் பிலட்சத்தீவு என்றும், உகிர் புஷ்கரத்தீவுஎன்றும் சொல்லப்படும். மூத்திரம் உப்பு வேலையென்றும், நீர் பாற்கடலென்றும், கபம் சுராசிந்துவென்றும், மச்சை நெய்ச்சமுத்திரமென்றும், வாய்நீர் கருப்பங்கடலென்றும், இரத்தம் தயிர்வேலையென்றும், வாயிலுண்டாகும் மதுரப்புனல் சுத்தோதகசிந்துவென்றும் சொல்லப்படும். சரீரத்தில் இரண்டு சக்கரங்களுள அவற்றில் நாதசக்கரத்தில் சூரியனும், பிந்துசக்கரத்தில் சந்திரனும், நேத்திரங்களில் அங்காரகனும், இருதயத்தில் புதனும், வாக்கில் சுரகுருவும், சுக்கிலத்தில் சுக்கிரனும், நாபியில் சனியும், முகத்தில் ராகுவும், காலில் கேதுவும், இருக்கின்றனர். ஏ கருடா! மனிதனுடைய சரீரத்தில் பதினான்குலோகங்களும், சப்தகுலாசலங்களும், தீவுகளும், நவக்கிரகங்களும், இராநின்ற வகையைச் சொன்னோம். சீவன் கருப்பவாசம் செய்யும்போது

தானே அச்சீவனுக்கு ஆயுசு இவ்வளவென்றும், இன்னவித்தை இவ்வளவென்றும் போகமும் யோகமும் இவ்வளவென்றும், இன்னகாலத்தில் இன்னவிதமாய் மரணமுண்டாகத்தக்கதென்றும் பூர்வகருமத்தை யனுசரித்து பிரமன் விதிக்கின்றனன். ஆகையாலே தீர்க்காயுளும் உபர்ந்தவித்தையும்-போகமும்-யோகமும் மற்றயாவும், மறுசன்மத்தில் ஒருங்கெய்தும் பொருட்டுச் சீவன் நற்கருமங்கள்செய்தல் வேண்டுமென்று சாஸ்திரம் சாற்றுகின்றது. சீவன் பூர்வசன்மத்தில்செய்த கருமபலனையே மறுசன்மத்தில் அடைகின்றனன் என்பதில் ஐயப்பாடு சிறிதும் இலது. கருடா ? உலகநன்மையின்பொருட்டு நினக்குயாவும்புகன்றோம். இன்னும், வினவுவ துளதேல் அதனையும் செப்புகின்றோம் என்று திருவாய்மலர்ந் தருளினன்.

இருபதாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்தொன்றும் அத்தியாயம்.

சூதர் சௌனகாதி மகருஷிகளை நோக்கி ஸ்ரீ ஹரிதாசர்களே ! பகவான் அங்ஙனம் செப்பலும், வேதவுருவனுகிய கருடபகவான் கண்ணனைத் தொழுது, ஏ சர்வசுவாமியே ! யமபுரியாண்டையது ? அப்புரிக்குச் செல்லும் மார்க்கத்தின் பெற்றிமையை அடியேனுக்கு மீண்டும் விஸ்தாரமாய்ச் சாதித்தருளல்வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தலும், அயனரனுக்கரிய எம்பிரான் கலுழனைப்பார்த்து, வைனதேயா ! முன்னமே அதன்பெற்றிமையை நவின்றிருக்கின்றோம். நீ வினவினமையால் எஞ்சியவற்றை இப்போது புகலுகின்றோம் கேட்டி. நமன் புரிக்குச் செல்லும் மார்க்கத்தில் சிலபாகம்உருக்கிவிட்டசெம்புபோலக் காந்திக்கொண்டிராநின்றன. சிலபாகம் இலைமுட்களாலும், தீக்கொள்ளிகளாலும், நிறைந்திராநின்ற, சில பாகத்தில் பொறுக்கவொண்ணுத குளிர் இராநின்றது ! பூலோகத்திற்கும், யமலோகத்திற்கும், எண்பத்தாறாயிரங் காதவழி யுளதென்று முன்னமே சொன்னேமே ! அத்தனை காதவழியிலும், பாபம்செய்த சீவனுக்கு

மரத்தினிழலும், பருகநீரும்சிறிதுங்கிடைக்கா. பாபிகளுக்கு யமலோகமும் அதற்குச்செல்லும்மார்க்கமு மிக்ககொடுமையாகவே இராநின்றன. ஓ கருடா, இனியமலோகத்தின் தன்மையை சொல்லுகின்றோம். தென்திசைக்கும், நிருதிதிசைக்கு நடுவில்யமபுரி வச்சிரமயமாயும், தேவர் அசுரர்முதலியோரால் சிதைக்கத்தகாததாயும் இராநின்றது அப்பட்டணத்து சதுரமாய் நூறுயோசனை விஸ்தாரமுள்ளதாயும், இருபத்தைந்துயோசனை யுயரமுள்ளதாயும், அநேக சாளரங்கள் உடையதாயும், துகிற்கொடிகளாலும், முத்துக்கோவைகளாலும், தோரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதாயும், சுவர்ணமயமாயும் தர்மராஜனுடைய அரண்மனை இருக்கின்றது. அந்த அரண்மனையுள் பத்துயோசனை அகலநீளமுள்ளதாயும், அநேக ஆயிரம் வைரத்தூண்கள் உற்றதாயும் சைத்திய சௌரப்பிய முள்ளமென்றகாற்று இயங்குவதாயும்எப்போதும் ஆடலும் பாடலும் உடையதாயும் ஒருதிவ்வியமண்டபம் இராநின்றது. அம்மண்டபத்தில் தூதர்கள் கரம் குவித்து ஓர்புறம் நிற்கவும் ரோகங்களெல்லாம் கோர ரூபத்தோடு அவ்வாறே ஒருபுடை நிற்கவும் கண்டவர் அஞ்சும்படியாகிய ரூபத்தோடும் உவப்போடும் யமன்வீற்றிருக்கின்றனன். அவன் வீற்றிருக்கும் அம்மண்டபத்தின் பக்கத்தில் இருபத்தைந்து யோசனையகலநீளமும், பத்துயோசனை உயரமும் உள்ளதாய் பலவித அலங்காரமுள்ளதாய் சித்திரகுப்தனுடைய அரண்மனை யிருக்கின்றது. அந்தமனையில் ஒரு திவ்வியமண்டபத்தில் சித்திரகுப்தன் வீற்றிருந்து சமஸ்த சீவர்கள் செய்யும் பாப புண்ணியங்களைச் சிறிதும் விடாமல் கணக்கெழுதுகின்றான். அவன் எழுதுவதில் சிறிதுபிசகும் உண்டாகாது அச்சித்திரகுப்தனுடைய அரண்மனைக்குக் கீழ்ப்புறத்தில் சுரத்துக்கும், தென்பக்கத்தில் சூலையோடு வசூரிக்கும், மேற்பக்கத்தில் காலபாசத்தோடு அசீர்ணத்துக்கும் அருசிக்கும் வடபக்கத்தில் வயிற்றுவலிக்கும். வடகிழக்கில் தலைவலிக்கும், தென்கிழக்கில் மயக்கத்துக்கும், தென்மேற்கில் அதிசாரத்துக்கும், வடமேற்கில் சன்னிக்கும், கிருகங்கள் இருக்கின்றன. அந்தரோகங்களெல்லாம் யமனுடைய உத்தரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு அம்மனைகளில் வசிக்கின்றன.

யமதூதன். தூதன். பரபுருஷனைச்சேர்ந்தவள். கழுவில்

தூதன். பேடுதல். கழுவில்போட்டுசிதைத்தல்

கரும்புஆலையில் கொடுத்தல். தூதன்.

(௨0-வது) படம்

யமபட்டன். யமகிங்கரன்.

ஸ்திரீகமனம்செய்தவன். பெண்பாவை. ஆண்பாவை.

யமதூதன். பட்டன். கிங்கரன்.

செலாக்கையில் கோர்த்துநெருப்பில்வாட்டல்.

சம்பரன். சார்தூலன். ஔதும்பரன்.

ஏ கருடா! அவ்யமனுடைய அரண்மனைக்குத் தென்பக்கத்தில் பாபம்செய்த சேதனர்களைத் தூதர்கள் பலவிதமாய் இம்சிக்கின்றார்கள் சிலசீவரை உலக்கையால் புடைக்கின்றனர். சிலரை ஆயுதங்களினால் சிதைக்கின்றனர். சிலரைச் சுரிகையால் சீவுகின்றனர் சிலரைச்செக்கில்போட்டு அரைக்கின்றனர் சிலரை இருப்புச் சலாகையிற் கோத்துப் பெருந்தழலில் வாட்டுகின்றனர். வைனதேயா! ஒரு ஆண்பாவையும், ஒரு பெண் பாவையும், செம்பினால் செய்யப்பட்டு அக்கினியால் எப்போதும் தப்தமாயிருக்கின்றன, தூதர்கள் பரஸ்திரீகமனம் செய்த சீவர்களை நோக்கிப் பாபிகாள்! தருமமும் மானமும் பாராமல் பிறர்மனைவியரைப் புணர்ந்ததற்கு வந்தபயன் இஃதென்று அதட்டிச்சொல்லி அப்பெண்பாவையோடு ஒன்று சேர்ப்பர் பரபுருஷனோடுசேர்ந்த ஸ்திரீகளையும், அவ்வாண்பாவையோடு அங்ஙனமே சேர்ப்பர். விநதை புத்திரா? புருஷன் தனதுஸ்திரீயை யன்றிப் பரஸ்திரீயைப் புணர்ந்த தற்கும், ஸ்திரீ தனது புருஷனை யன்றிப் பரபுருஷனைக்கூடுவதற்கும், யமலோகத்தில் உளதாகிய தண்டனையைப்பாராய், இங்ஙனம் கொடியதண்டனையுளதாயிருக்கவும் ஸ்திரீ புருஷர்களில் நல்லொழுக்கத்தில் நிற்போரைக் கண்டால் அரிதா யிருக்கின்றதே. சிலரைக் கரும்பைப் போல ஆலையில் கொடுக்கின்றார்கள் சிலரை நரகங்களில் தள்ளிப் பாதாளங்காறும் அழுத்துகின்றார்கள் கடன்வாங்கி மீண்டும் கொடாதசீவரைக் கொடுத்தவனுக்குக் கடனைக் கொடாமல், வன்கண்மை பேசினீரே என்று முனிந்து புடைக்கின்றனர். பாவிகள் படுந் துயரை விரித்துச் சொல்லுதலால் பயன் என்னை? இன்னான் தருமிஷ்டன், இன்னான் அதருமிஷ்டன் இன்னான் சுவர்க்கம்புகுகின்றவன், இன்னான் நிரையம்புகுகின்றவன் என்று அவரவர் ஒழுக்கத்தாலே உணரலாகுமே தருமம் செய்தவனே சுவர்க்கம் புகுவானென்பது திண்ணமாகலாம் யாவரும் தருமமே செய்தல் வேண்டும் என்றுகூறிப் பின்னும் அருளுகின்றனன்.

இருபத்தொன்றாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

—»»(*)««—

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்.

சூதர் மாமுனிவர்களே! கேண்மின் அகாரவாச்சியன் வேதவுருவனைப் பார்த்துக் கருடா! சிலகருமங்களைச் சொல்லுகின்றும் கேண்மோ. மானிடர் கிருதயுகத்தில் மாதவம்செய்தல் உத்தமமாயது திரேதாயுகத்தில் தியானம் செய்தல் உத்தமமாயது. துவாபரயுகத்தில் யாகாதிகள் செய்தல் உத்தமமாயது. கலியுகத்தில் தானம்செய்தலே உத்தமமாயது. இல்லறத்திலிருக்கின்றவனுக்கு எந்த யுகங்களிலும் யாகாதி கருமங்கள் செய்தலும், கோயில், குளங்கள், சத்திரம், தோட்டமுதலியவற்றை உண்டாக்கித் தருமம் செய்தலும் அதிதி யாராதனம் செய்தலுமே உரியவாகும் இல்லறத்திலிருக்கின்றவன் தனது தாயாதிகளில் யாரேனும் மரித்தால் அவரைக் குறித்துத் தருப்பணம் செய்தல் வேண்டும் மாய்ந்தவன் அப்புனலைப் பெற்று மகிழ்கின்றான். மூன்று சிறுகற்களை கயிற்றினால்கட்டி நாற்சந்தியில் இறந்ததினமுதல் மூன்றுநாள் இரவில் எரிதல்வேண்டும். சஞ்சயனம்செய்தபின்பு தாயத்தார் எல்லாரும் மாண்டவனுக்குத் தருப்பணம் செய்தல்வேண்டும். முதல் மூன்றுவருணத்தாராகிய பிரம-க்ஷத்திரிய - வைசியருக்குச் சூத்திரன் தருப்பணம் செய்யலாம் பிரம க்ஷத்திரியருக்கு வைசியன் செய்யலாம். க்ஷத்திரியன் பிராமணனுக்குச் செய்யலாம் பிராமணன் தன் மரபோர்க்கன்றி மற்றகுலத்தாருக்கு ஒன்றும்செய்யலாகாது. சூத்திரசவத்தோடு பிராமணன் சுடுகாட்டுக்குப் போனால், அப்பார்ப்பானுக்கு மூன்றுநாளைக்கு ஆசௌசமுண்டு மூன்றுநாள் கழிந்தபின்னர் அவ்விப்பிரமன் காவேரிஸ்நானம்செய்து சுத்தனாதல்வேண்டும். மாய்ந்தவனுக்குக் கருமம் செய்கின்றவன் பஞ்சணையில் சயனிக்கலாகாது இறந்தவனுடைய நற்குணங்களை எப்போதும் மிகுத்துரைத்தல் வேண்டும் யமனைக்குறித்தும் ஸ்தோத்திரம் செய்தல்வேண்டும் பத்துநாட்களில் போடப்படும் பிண்டங்களாலே துஞ்சினவனுக்குச்சரீரமுண்டாகின்றமையால், பத்துநாட்கிரியையும் தவிராது செய்தல்வேண்டும். பத்துநாட்கிரியைசெய்யாவிடின் மாய்ந்தவன்

சரீரம்பெறுமல்வருந்துவன். தனுர்வேதமுணர்ந்த ஒரு வில்லாளன்குறிவைத்துவாளியெய்வானேல், அவ்வாளி அக்குறியிற்பிழையாது தைக்குமாறுபோலக் கலைகளுணர்ந்த சற்புத்திரன், மரித்த தாய்தந்தையரைக் குறித்துச் செய்யும் கருமபலன் அவரைத் தவிராமல் அடையும், மறிந்தசீவன் மூன்றுநாள் நீரிலும், மூன்றுநாள் அக்கினியிலும், மூன்றுநாள் ஆகாயத்திலும், ஒருநாள் கிருகத்திலும், வசிப்பன் முதல்நாளிலும், மூன்றாநாளிலும் ஐந்தாநாளிலும், ஏழாநாளிலும், ஒன்பதாம் நாளிலும், பதினொன்று நாளிலும், நவசிராத்தம் செய்தல் வேண்டும் முதல்நாளில் எந்த இடத்தில் தருப்பணமுதலியவை செய்யப்பட்டனவோ அந்த இடத்தில் தானே பத்துநாளும் செய்தல் வேண்டும், பிரம க்ஷத்திரியவைசிய சூத்திரரில் எக்குலத்தாருக்கு எத்தனைநாள் ஆசௌசம் விதிக்கப் பட்டதோ அத்தனைநாளும், பிண்டதருப்பணம் அவசியம்செய்தல் வேண்டும். எந்தத் திதியில் மரிக்கின்றானோ? அந்தத் திதியில் மாசிகம் செய்தல்வேண்டும். பதினொன்றுநாள் பலகாரத்தோடு சோறமைத்து நாற்சந்தியில் கொட்டி, ஸ்நானம் செய்தல் வேண்டும் அதிகவருத்தப்பட்டு ஒருவன் மரிப்பனேல் அவனைக் குறித்து ஏகோதிஷ்ட சிராத்தம் விசேஷமாய்ச் செய்யப் படுமாயின் அவன் வருத்தம் நீங்கி இன்புறுவன், அந்த ஏகோதிஷ்ட சிராத்தம் க்ஷத்திரியன் பன்னிரண்டாநாளிலும், வைசியன் பதினைந்தாநாளிலும் செய்தல்வேண்டும். தாய் தந்தையர் மரிப்பினும் மகவு பிறப்பினும் சூத்திரகுலத்தாருக்கு ஒருமாதம் வரையினும் ஆசௌசம் உண்டு அரை மாதம் உளதென்பதும் ஒருபட்சமுண்டு. சூத்திரன் பதினைந்தாநாளுக்கு அப்புறம் ஏகோதிஷ்டம் செய்தல்வேண்டும் ஒருவன் மரித்தால் பத்துநாள் தீட்டுடைய அவனுடைய தாயத்தான் கருமம் முடிந்தபின்பு மூன்றுமாதத்திற் குட்பட்டு எப்போதுகேட்பினும் அத்தாயத்தானுக்கு மூன்றுதினம் சூதகம்உண்டு, மூன்று மாதத்திற்கு மேல் ஆறுமாதத்திற் குட்பட்டுக் கேட்பனேல் தொண்ணூறு நாழிகையுண்டு, ஆறுமாதத்திற்குமேல் ஒருவருஷத் திற்குள் கேட்பனேல் ஒருதினமாத்திரம் உண்டு. வருடம்முடிந்தபின்பு கேட்பனேல் கேட்டவுடனே ஸ்நானம் மாத்திரம் செய்தல் வேண்டும். இவ்விதி எல்லா வருணங்களுக்கும் பொதுவாகும்

விநாயக? சய்யாதானம் செய்யவேண்டு மென்று, முன்னமே ஓதினேமே? எந்தப்புருஷனும் அந்தானத்தைத் தனது கையாலேயே செய்தல்வேண்டும். நல்லமரத்தில் கட்டில்செய்து சொர்ணத்தாலும், வெள்ளியாலும் பூண்கள்கட்டி, முத்துமாலைகளாலும், நறுமலர்த் தொடையல்களாலும், அக்கட்டிலே அலங்கரித்துப் பாயல்விரித்துத் தீபமும், சந்தனமும் - புஷ்பமும் - தாம்பூலமும், பின்னும் நறுநாற்றமுடைய மற்றையவும் கருடன் செம்பு ஸ்நாநியும். அலங்காரார்த்த மாயும், விலாசத்தமாயும் ஸ்திரீ புருஷர்களுக்கு வேண்டியவும், அக்கட்டிலில் வைத்து நவக்கிரகங்களைப் பூசித்துச் சிவன் முதலாகிய தேவர்களும், பார்வதி முதலாகிய தேவஸ்திரீகளும், லட்சுமி நாராயணனும் இந்தச் சய்யாதானத்தால் திருப்தியடைதல் வேண்டுமென்று சொல்லி, யோக்கியனாயும், குடும்பியாயு முள்ள உபாத்தியாயனுக்குத் தானம்செய்து அவனைவலம்வந்து தண்டம்சமர்ப்பித்தல் வேண்டும் என்றருளினன்.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்-முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்துமூன்றும் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் மாதவர்களை நோக்கி முனி சிரேஷ்டர்களே! கேண்மின். பின்னர்ப்பெரிய திருவடிபுராரி வணங்கும் முராரியைத் தொழுது ஸ்ரீ சர்வேசா! தாயைப்பெற்றவளும், அவளைப்பெற்றவளும் அவளைப்பெற்றவளும், தந்தையைப்பெற்றவனும், அவனைப்பெற்றவனும் அவனைப் பெற்றவனும், உயிரோடிருக்குங்கால் தாயேனும் தந்தையேனும் இறப்பின், புத்திரன் எங்ஙனம் பிண்டம் சேர்த்தல்வேண்டும், நவின்றருளுகவெனலும், ஸ்ரீகர மூர்த்தி வைனதேயா! தாய்தலைமுறையிலும், தந்தை தலைமுறையிலும், உயிரோ டிருப்பவர்

(11 - வது) படம்,

மரித்தபிணம்.

பரபுருஷனைச்சேர்ந்தவள்.

களுக்கு மேலே மூன்றுதலைமுறைப் பிதிரர்கள் பிண்டத்தோடு இறந்தவர் பிண்டத்தைச்சேர்த்தல் வேண்டும் பிண்ட மூன்றும்பிதிரர் மூன்றுபேர், தியாசகர் மூன்றுபேர், லேபகர் மூன்றுபேர், பிண்டம்போடும் பந்தியில் வருவோன் ஒருவன் இங்ஙனம் தந்தை மரபில் பத்துப்பேர்களும், தாய்மரபில் பத்துப்பேர்களும் உளர் ஒருவன்மரித்துப் பிதிரரோடு சேர்தலும், நான்காம்பாட்டன் முதல் தியாசகனாகின்றான். மூன்றாம்தியாசகன், முதல் லேபகனாகின்றான். மூன்றாம் லேபகன், பந்தியில் வருவோனாகின்றான் பந்தியில்வருவோன், வாராமல் ஒழிகின்றான் புத்திரன் சிராத்தம்செய்யின் தந்தை சந்தோஷித்து அப்புத்திரனுக்குப் புத்திரன் கொடுக்கின்றான். பாட்டன் கோமுதலியபொருள்கள் கொடுக்கின்றான். சிராத்தம் செய்தலிற்பிதிரர்க்குத் திருப்தியுண்டாதலன்றிச் செய்கின்றவனுக்கும் மிக்க பலனுண்டு. அவிட்டம்முதல் ரேவதிவரையிலுள்ள ஐந்துநாட்கள் சிரேஷ்டமானவையல்ல, அவ்வைந்து நக்ஷத்திரங்களில் மரிக்கின்றவனுக்கு உடனே சமஸ்காரமுதலிய கிருத்தியங்கள் செய்யலாகாது, அந்த நட்சத்திரங்கள் கழிந்தபின்பே செய்தல்வேண்டும் இவ்விதியை ஒருபக்ஷமாகக்கொள்க. உயிர் நீங்கிய பின்பு தேகத்தை வைத்திருக்க சிறிதும் அமையாதாகலால், உடனே சமஸ்காரம் செய்தலேவேண்டும். தனிஷ்டா பஞ்சகத்தில் இறந்த தோஷநிவர்த்தியின் பொருட்டுச் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி சில் கருமம் அதிகமாய்ச் செய்தல்வேண்டும். மேற்சொன்ன ஐந்துநக்ஷத்திரங்களிலும், இறந்தவர் நற்கதியடையார். ஆகையால் எள்ளுடேனாவும் இரணியமும் நெய்யும் தானம்கொடுத்தல்வேண்டும். தனிஷ்டா பஞ்சகத்தில் மாய்ந்தவருக்குச் சாஸ்திரம்சொல்லியபடி செய்யாவிடின் கருமம்செய்யும் கருத்தா துக்க மடைவன். பிரேதத்தை யுத்தேசித்துச் செய்யப்படும் சிராத்தத்தில். பிராமணர் ஆசீர்வதித்தலும், அன்னவர் க்ஷேமம்கோருதலும், இரட்டைக் குசையும் பணவமும், ஓமமும் எச்சிலை நாய் தீண்டலாகாதென்ற விதியும், சேஷத்தையுண்ணலும், பிதிரரும் ஸ்வதா என்கிற சப்தமும், பிதிர்சப்தமும் உடன் சொல்லுதலும் ஆவாகனமும் நமஸ்காரமும் எல்லவையில்

பின்செல்லுதலும், வலம்வருதலும் சம்பிரதாயப்படி. புண்டரம் தரித்தலும், அக்கினியில் பூர்ணாகுதிசெய்தலும், ஏகோதிஷ்டமும் ஆகிய பதினெட்டும் வேண்டுவதில்லை. அறியாமல் இவற்றை செய்தவன் நரகம்எய்துவன். ஓ கருடா மரித்தவுடனே கால் கைகளைக் கட்டல்வேண்டும். உறவினரெல்லாரும் சவத்தண்டையிலே யிருத்தல்வேண்டும். ஒரு கிராமத்தில்சவம்கிடந்தால் அது தகனம்செய்யப்படும்வரையினும், அக் கிராமத்தில் உள்ள யாவரும் சோறும் நீரும்உண்ணலாகாது. சோறும் நீரும் உண்டால் மாமிசமுண்டதோஷமும், ஆரத்தம் பருகினதோஷமும் அடைவர். தாம்பூலதாரணம் செய்யக்கூடாது. தந்தசுத்தியும் செய்யலாகாது. இரவில் பிணங்கிடந்தால் ஸ்திரீபுருஷர் புணரலாகாது என்றருளினன்.

இருபத்துமூன்றும் அத்தியாயம்-முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்து நான்காம் அத்தியாயம்

ஸ்ரீ வேதவியாசர் மாணாக்கர் நைமிசாரணிய வாசிகளே! கருடபகவான் மறைமுதலியைத் தொழுது எந்தையே? பிராயோபவேசம்செய்தல் யாதுகாரணத்தால் சிரேஷ்டமாயது? பிறந்துவளர்ந்து வாழ்ந்தமனையைநீக்கிப் புண்ணிய க்ஷேத்திரத்துக்குப்போய், அவ்விடத்தில் மரித்தால் அதற்குப்பயன்யாது தீர்த்தயாத்திரை செய்யப்புறப்பட்டு மார்க்கத்தில்மாய்வனேல் அவனுக்குப்பலன் என்னே, நாளெல்லாம் தீர்த்தயாத்திரை செய்கின்றவனுக்கும் பலன் என்னே? சந்நியாசச்சிரமம் பெற்றோன் அவ்வாச்சிரமத்திற்குறிய ஒழுக்கத்தினின்று தவறுவனேல்எக்கதியடைவன்? இவற்றையெல்லாம் சவிஸ்தாரமாய்ச் சாற்றியருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலும், பரமபதி வைனதேயா? யாவனொருவன் ஆகார வியவகாரம் ஒன்றும் செய்யாமல் நியமத்தோடு தருப்பசயனஞ்செய்து எம்மைமத்தியாநித்தவாறே மரிக்கின்றானோ? அ

வன் நம்முலகுசார்வன் அதனாலே அப்பிராயோபவேசம் ஏற்றமுடையதாயிற்று. ஒருவன் பிராயோபவேசம்செய்தநாள் எத்தனையோ? அத்தனைநாள்களுக்கும் நாள் ஒன்றுக்கு ஒருயாகபலன் அவனுக்கு வுண்டாகும் மகாரோகங்களால் வருந்தப்பட்டு இனி உயிர்வாழ்க்கை வேண்டுவ தில்லையென்று பிராயோபவேசம்செய்து எம்மைத் தியானித்து மரிக்கின்றவனும், நல்லுலகேயடைவன். மரிப்பதற்குப் பிராயோப வேசம்செய்து நடுவில் எழுந்து இல்வாழ்க்கையை விரும்புவானேல் அவன்பிராமணர்மூலமாய்ப் பிராயச்சித்தங்கள் செய்துக்கொண்டு பின்பு தருமமார்க்கத்திலே ஒழுகுதல்வேண்டும் சந்நியாசம் செய்துகொண்டு நியமந்தோடிருந்து மரித்தவனுக்கு அவன் அவ்வாச்சிரமம் பெற்றநாள்முதல் மரித்த தினவரையிலுமுள்ள நாள்களுக்கு நாளொன்றுக்கு இரண்டுயாகபலன்உண்டாகும். பிணியால் துன்பப்பட்டு மரணகாலம் அடுத்ததென்றுஎண்ணிச் சந்நியாசாச்சிரமம்பெற்றுப் பின்பு பிணிநீங்கிப் பிழைத்து இல்வாழ்க்கையில் உடன்படுவனேல் அவன் மகாரோகம் அடைவான். அவனினும் பாபியொருவனும் இலன். அவனையொருவர் பார்க்கவுமாகாது. மனை மனைவிமக்கள் முதலியோரை நெடுங்காலம்பிரிந்து, நெடுந்தூரஞ்சென்று தீர்த்தயாத்திறை செய்கிறவனுக்குப் பிரமாதிதேவரெல்லாரும் வேண்டியவற்றைக் கொடுக்கின்றனர். இவ்வதேச யாத்திரையை உத்தேசித்துச்சென்று விதியால் வழியில்மரிப்பனேல், அவன் சுவர்க்கம்புகுவன் சந்நியாசிகளையும், யாத்திரை செய்வோர்களையும், தேவரெல்லாருங் காப்பாற்றுகின்றனர். விசேஷமாய் விஷ்ணுகணங்களே அவர்களை ரட்சிக்கின்றார்கள். மறிக்கவேண்டுமென்றே புண்ணியக்ஷேத்திரத்தில் நெடுங்காலம்வசித்துச் சிறிதுதீவினையால், வேரிடத்தில் மரிப்பனேல், அவன் மறுசன்மத்தில் காவேரிதீரத்தில் வைதிக பிராமணகுலத்தில்சர்வசாஸ்திரசம்பன்னனாய் நல்லொழுக்க முடையவனாய் பகவத்பாகவத ஆசாரிய பக்தியுடையவனாய்ப்பிறந்து, இறுதியில் நல்லுலகடைவன். இன்னக்ஷேத்திரம்போய் அதிலேமரிப்பேன் என்றும், அதில் மரிக்காமல் மீளேனென்றும், அறங்கரைநாவின் நான்மறைமுற்றிய அந்தணர்சந்நிதியில் சங்கற்பம்செய்துகொண்டுசென்றவன் மீண்டும் மனைக்கண்வருவானேல், அவன்மாபாபி ஆவன். அவனும் பிராய

ச்சித்தம் செய்துகொள்ளவேண்டும். மரணகாலம் அனித்தியமாதுஎன்பதையறிந்து விஷ்ணுக்ஷேத்திரங்களில்மரிக்கவேண்டுமென்று யாவன் நடக்கின்றானோ! அவன் நடக்கும் அடிகளுக்கெல்லாம் அடியொன்றுக்கு ஒரு கோதானபலன் அடைவன். எக்காரணத்தினாலேனும், அங்ஙனஞ் சென்றவன் திரும்பிவருவானேனல் அவன்நடந்த அடிகளுக்கு அடியொன்றுக்கு ஒரு கோவைக்கொன்ற தோஷம் அடைவன் கிருகத்தில் ஒருவன் செய்கின்ற பாபங்கள் திவ்வியதேசங்களில் பகவத் பாகவதசேவையாலும் தீர்த்தப்பிரசாதங்களாலும் நிவர்த்தியாகும் க்ஷேத்திரங்களில் செய்யும் பாபம் எவற்றாலும் எந்நாளும் நிவர்த்தியாகா.

கருடா! அந்நியனுக்கு உதவிபுரிதலினும் தனது தாய்தந்தையருக்கும் உடன் பிறந்தாளுக்கும் உடன் பிறந்தானுக்கும் வேண்டிய வற்றைக் கொடுத்தல் விசேடமாம், புத்திரன் தந்தைக்குப் பொருள்முதலியவை கொடுத்தால் உத்தமபிராமணனுக்குக்கொடுத்தலால் உளதாகும்புண்ணியத்தினும் நூறுபங்கு அதிகம் புண்ணியம் பெறுவன் தாய்க்குக் கொடுத்தால் ஆயிரம்பங்கு அதிகம்பெறுவன் சகோதரிக்குக் கொடுத்தால் லட்சம்பங்கு அதிகம் எய்துவன். சகோதரனுக்குக் கொடுத்தால் புண்ணியத்துக்குக் கணக்கே யில்லை, வருந்தித்தான் பெற்றபொருளை நல்லவிநியோகம் செய்தல்வேண்டும் யாவன் இறத்தலைமறந்து, நிலையில்லாத சரீரத்தைப் போஷித்து. ஆடையாபரணங்களால் அதனையலங்கரித்துச் *சம்சார சாகரத்திலேயே முழுகுகின்றானோ! அவனைப்பார்த்து இச்சீவன் திறன் இங்ஙனமோ மானிடசன்மம் பெற்றும், கருமத்தால் இவன்நமது கைப்படுவோனே யானென்று யமன்சிறிக்கின்றான்.

ஒருத்தி பரபுருஷனைச் சேர்ந்து பெற்றமகனை அவள் ஆமுடையான் எடுத்து மடியில் வைத்துக் கொஞ்சிக் குலாவும்போது இக்குழந்தையை இவனோ பெற்றான் நம்மைப் புணர்ந்து பெற்றவன் வேறொருவனா யிருக்க, அஃதுணராமல், இவன் தான் பெற்றான் போலவும் தனக்குரியது போலவும் கொண்டாடுகின்றானே என்று நினைத்துக் கணவன்குழந்தையோடுகுலாவுதலைக்கண்டு மகிழ்வாளென எண்ணுமாறு இதழ்

பிதுக்கி நகைபுரியுங்கள்ளமாதுபோல பூதேவியானவள் அவைவற்றநிலனையும், கொள்ளக்குறையாநிதியையும் அடைந்தும் தான் உடாதும் உண்ணாதும், பிறர்க்குக்கொடாதும் பொருளீட்டிவைக்கும். மூழுமகனைப்பார்த்து இவனுக்கே யாமுரியேமோ? அஃதுணராது எனதெனதென்கின்றானேயென்று வாயாரச்சிரிப்பள். பூமியும்மற்றபொருளும் ஒருவனுக்கே உரியவோ? நமது நமதென்று பிதற்றித்திரிந்தோரெல்லாரும் இறுதியில் நீத்தேகினரேயென்று நல்லாற்றில் ஒழுகி உயிர்களுக்கு உதவிசெய்து பூதானம் செய்கின்றவனைப் புவிமகள் நம்மாளுடையான் நல்லன். ஆவனால் நாம் சத்பிராமணன்கையில் கொடுக்கப்பட்டோமேயென்று உவக்கின்றாள், பூதானம் செய்தவனும் புனலில் மூழ்கியேனும் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்தேனும் தவம்செய்தவனும், மகங்கள் புரிந்தவனும் யுத்தத்தில் பின்வாங்காமல் முன்னின்றவனும் இகத்திலும்பரத்திலும் உறுதிபெறுவரென்றருளினன்.

இருபத்திநான்காம் அத்தியாயம்-முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்.

சூதமகாமுனிவர் நைமிசாரணிய வாசிகளே! கருடபகவான் ஆதிமத்தியாந்த ரகிதனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தொழுது, ஜகதீசா! நித்தியசிராத்தம் யாங்ஙனம் புரியத்தக்கது, நவின்றருளுகவெனலும் அறவாழி யந்தணன் புள்ளரசனை நோக்கி தார்க்ஷியா நாள்தோறும் ஒரு சத்பிராமணனுக்குப் போசனம் செய்வித்து அன்னமும்புனலும் ஒருகடத்தில் நிறைத்து அதனை யவ்வேதியனுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும், இந்த நித்திய சிராத்தத்தால் மாய்ந்த சீவன் இன்பமடைகின்றனன். அச்சீவனை ஓருவருஷம்வரையிலும் வழியில் நடத்திக்கொண்டு யமலோகம்சாரும்

தாதரும் அச்சிராத்தத்தால் திருப்தியடைந்து அச்சிவனுக்கு இதம்செய்கின்றனர். இறந்தபன்னிரண்டாநாள் சங்கற்பபூர்வமாய்ப் பன்னிரண்டுகுடங்கள் தானம்செய்தல்வேண்டும். தரித்திரனாயினும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானைக்குறித்துப்பெரிதாய் ஒருகடமும், தருமராஜனைக் குறித்து ஒருகடமும் சித்திரகுப்தனைக்குறித்து ஒருகடமும் கொடுத்தல் வேண்டுமென் றருளினன். கருடபகவான் பரமாத்துமனை வணங்கிப் பரமபதநாதா! மோக்ஷமும் சுவர்க்கமும் எந்தக்ஷேத்திரங்களில் மரித்தால் கிடைக்கும், அவ்விரண்டும் எக்கருமங்களைச் செய்தால் கிடைக்கும், புகன்றருளுக வெனலும் ஸ்ரீவைகுண்ட நாதன் வைனதேயா! அயோத்தியா மதுரா மாயா * காசி - காஞ்சி - அவந்திகா, துவாரகா என்ற சப்த புரிகளில் எதிலேனும் ஒன்றில் துஞ்சுவோன் நிரதிசய இன்பவீடாகிய நம்முலகு எய்துகின்றனன். சந்நியாசி யாச்சிரமம் பெற்று மரிக்கின்றவனும், ஸ்ரீவிஷ்ணு பக்தி செய்து மரிக்கின்றவனும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணாதி நாமங்களைப்புகன்றவாறே இறக்கின்றவனும் சாளக்கிராமம் இருக்குமிடத்தில் துஞ்சுகின்றவனும் இன்பவீட்டைகின்றனர். திருத்துழாய் வைத்து விருத்திசெய்கின்றவனும், அதற்குப் புனல் பாய்ச்சுகின்றவனும், பாபம்நீங்கி நல்லுலகடைகின்றனர். கோவுக்கும் பிராமணனுக்கும், குழந்தைக்கும், ஆபத்துவந்த காலை தன்னுயிரை விட்டாயினும், அவற்றை யாவன் ரக்ஷிக்கின்றானோ, அவன் இறுதியில் தேவரெல்லாம் எதிர்கொள்ளச் சுவர்க்கம்சேர்கின்றான் ஸ்ரீரங்கத்திலேனும் காசியிலேனும் குருக்ஷேத்திரத்திலேனும், பிருகுக்ஷேத்திரத்திலேனும், பிரபாசதீர்த்தத்திலேனும், ஸ்ரீகாஞ்சியிலேனும், திரிபுஷ்கரத்திலேனும் பூதேஸ்வரத்திலேனும் மாண்டவன் வீட்டைெய்துகின்றனன். ஏழு அல்லது எட்டுவயதுள்ள கன்னிகையை மணம் புரிந்தவனும்,

* காசி—இப்போது சிவக்ஷேத்திரம் ஆதியில் விஷ்ணு க்ஷேத்திரம், சிவன் பிரமகத்தி தோஷத்தால் பீடிக்கப்பட்டு புவி யெங்கும் திரிந்து காசிக்ஷேத்திரம்வர, உடனே அம்மகா பாதகம் நீங்க அச்சிவன் அப்போது அந்தக்ஷேத்திரத்தில்எழுந்தருளி யிருந்த ஸ்ரீயப்பதியைத் திருவடி தொழுது கைலைமலை

13-வது படம்.

காசிக்ஷேத்திரம்.

வேதசாஸ்திரங்களையுணர்ந்தவனும்-கன்னிகையேனும்பூமியேனும்-கிருகமேனும்கோவேனும்திலபருவதமேனும்யானையேனும்தானங்கொடுத்தவனும் சுவர்க்கம் எய்துவர். கிணற்றையும் தடவாவியையும், குளத்தையும், தேவாலயத்தையும், புதுக்கினவன் முன்னமே அவற்றையுண்டாக்கினவனினு மதிகம் புண்ணியமடைந்து விண்ணுலகு சார்வன். குசைப்புல்லாலேனும் வீடுகட்டித் தானம்செய்தவன் மூன்றரைக்கோடிவருடம் சுவர்க்கவாசம் செய்வன். பிராமணருக்கு வருஷாசனம் கொடுப்பவனும், சுவர்க்கம் எய்துவன் என்றருளினன்.

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்-முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

சேர்வான் அகலமீண்டும் அப்பாதகம்வந்துபற்ற கபாலிதிரும்பிக் காசியினுட்புகுந்து உலகையுண்டுமிழ்ந்த ஒருவனை வணங்கி உற்றவா றுரைத்துச் சுருதிமூர்த்தி! நீ எழுந்தருளியிராநின்ற இந்த க்ஷேத்திரத்தை அடியேனுக்குத் தந்தருள்வையேல் மகாபாதகத்தாலே பீடிக்கப்படாமல் இங்கணிருப்பேனென்று பிரார்த்திக்க பரமகாருணிகனாகிய பகவான் காசியை அரனுக்குக்கொடுத்துப் பிரயாகையில் எழுந்தருளினனென்று நாரதியபுராணம் நவிலாநின்றது. பின்பு சிலர் சிவனைக்குறித்துத் தவம்புரிந்து முத்திவேண்ட அச்சங்கரன் பிரமனைநோக்கி எந்தையே அடியேன் முத்திகொடுக்கும்தெய்வமென்று எண்ணி அடியேனைச் சிலர் முத்தி கேட்கின்றனர் அவர்களுக்கு நான் முத்திகொடுக்க ஒருபாயம் அருளுதியென்று பிரார்த்திக்கச் சதுமுகன் சம்புவைநோக்கி இராமநாமத்தையோதிக் காசியில் இறப்போர்க்கு முத்திகொடுவென்று அருள அரன்அதுமுதல் அங்ஙனம் முத்திக் கொடுக்கின்றனனென்று அகத்திய இராம அரசங்கிதை கூறுகின்றது.

இருபத்தாறும் அத்தியாயம்.

சூதர் ஸ்ரீஹரிதாசர்களே! பின்னர் வேதவுருவன் சகத்காரணனைநோக்கி, ஸ்ரீசர்வேசா! ஆசௌசம் இன்னவகை யுளவென்று அடியேனுக்குக் கூறியருளவேண்டுமெனலும், ஆதிநாயகன், வீநாயகா! பிராமணனுக்குப் புத்திரன் பிறந்தாலும் விப்பிரன்மாய்ந்தாலும் தாயத்தார்களுக்குப் பத்துநாள் வரையில் ஆசௌசம்உளது ஆசௌசமுடையோர்தேவதாராதனம் ஓமம்முதலியவற்றைச் செய்யலாகாது ஆசௌசமுடையோர் வீட்டில் அதுநீங்கும் வரையினும் எவரும் உண்ணலாகாது நெருப்பில் விழுந்து இறந்தவனுக்கும் சிங்கம் முதலிய மிருகங்களால் மாய்ந்தவனுக்கும் தேசாந்தரங்களில் துஞ்சினவனுக்கும் உடனேகருமம் செய்யலாகாதாகலால் கிரியை செய்யத்தொடங்கு நாள்முதல் ஆசௌசம் உண்டாகும் இறந்தானென்று கேட்டவுடனே ஸ்நானமாத்திரம் செய்தல்வேண்டும். அரசனுக்கும் தவம்செய்யும் பூசுரனுக்கும் மகம்புரியும் விப்பிரனுக்கும் அவர்கள்தாயத்தார் இறந்தால் ஆசௌசமில்லை, ஒருவனுக்குப் பெண்பிறந்தால் அதன் தாயத்தாருக்கு ஆசௌசம்இலது பெற்றதாய்க்கு மாத்திரம் பத்துநாள் ஆசௌசமுளதென்பதும் தந்தைக்கு ஸ்நானமாத்திரம் போதுமானதென்பதும் சிலர்அபிப்பிராயமாயிருக்கின்றன. மணக்கோலங்கொண் டிருக்கும் காலத்திலும் யாகம் செய்யும் காலத்திலும் உற்சவத்துக்காகக் கங்கணம் பூண்டகாலத்திலும்ஆசௌசம் நேர்ந்தால் அவ்வாசௌசம் அத்தொழில் பூண்டாருக்கு அக்காலங்களில் இலது ஒரு ஆசௌசம்நேர்ந்த காலத்தில் இடையில் வேறொரு ஆசௌசம் வந்தால் முன்னமே வந்த ஆசௌசத்தோடு பின்வந்ததும் தாயத்தார்களுக்கு நிவர்த்தியாகும் ஆசௌசம்வருமுன் பிராமணருக்குக் கொடுப்பனவாய் உத்தேசித்திருந்தவற்றை ஆசௌசம் வந்தபின்பும் கொடுக்கலாம் பிராமணர்களும் வாங்கலாம். கோக்களையும், பிராமணர்களையும், ஸ்திரீகளையும் ரட்சிக்கும் விஷயத்திலும், யுத்தபூமியிலும், ஒருவன் உயிர்விடுவனேல் அவனைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு ஒருநாள்மாத்திரம் ஆசௌ

சம் உளது ஆசௌசமே யிலது ஸ்நானம்செய்தலேபோதுமான து என்பாரும் உளர் என்று அருளினன்.

இருபத்தாறும் அத்தியாயம்-முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் மாதவர்களே! கருடபகவான் மாதவனை நோக்கித் துன்மரண மடைந்தவன் எக்கதியடைவன்? அவனுக்கு எவ்விதம்கருமம் செய்யத்தக்கது? மொழிந்தருளுகவெனலும். இலக்குமி நாயகன் காலால்தாண்டியேனும் கழுத்தில் சுருக்கிட்டுக் கொண்டேனும், விஷமுண்டேனும் அக்கினியில் விழுந்தேனும் வைரப்பொடி உண்டேனும் மரித்தவனும், பரவைமூக்கிலேயும் எருது முட்டியேனும் சலத்தில் விழுந்தேனும் நாய் நரிகள் கடித்தேனும் குஷ்டரோகத்தாலேனும் தேகத்தில் புழு உண்டாகியேனும் மரித்தவனும் பிராமணராலேனும் யவனராலேனும் மிலேச்சராலேனும் சண்டாளராலேனும் அடிப்பட்டுத் துஞ்சினவனும், இடிவிழுந்தேனும், மரம்விழுந்தேனும் மாண்டவனும், சூத்திரஸ்திரீயையேனும் வண்ணாத்தியையேனும் தீண்டி ஸ்நானம் செய்யாமல் மாய்ந்தவனும் நற்கெதிபெறுமல் நரகமெய்துவர். அங்ஙனம் மரித்தவரைச் சார்ந்தவர்களுக்கு ஆசௌசமில்லை அவர்கள்உடனே கிருத்தியம் செய்யவேண்டுவதுமில்லை. நாராயணபலிசெய்தபின்பு கருமம்செய்யலாம் துன்மரண மடைந்தவன் பிராமணனாயின் ஆறுமாதத்திற்கு அப்புரமும் க்ஷத்திரியனாயின் இரண்டுமாதத்திற் கப்புரமும் வைசியனாயின் பதினைந்து நாளுக்கப்புரமும், சூத்திரனாயின் இறந்தவுடனும், கருமம்செய்யத் தக்கது கங்காதீரத்திலேனும் யமுனாதீரத்திலேனும், நைமிசவனத்திலேனும், புஷ்கரக்ஷேத்திரத்திலேனும், அரசமரத்து நிழலிலேனும், பசுமாட்டுக்கொட்டிலிலேனும், இல்லத்திலேனு

ம்,நாராயணபலிசெய்தல்வேண்டும்., வேதமந்திரங்களாலே ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானை யாராதித்து ஸ்தோத்திரம்செய்து தெற்குமுகமாயிருந்துகொண்டு சங்குசக்கரபீதாம்பரதாரியாயும், நித்தியனாயும் சர்வாந்தர்யாமியாயும் திவ்யமங்கள விக்கிரக அனந்த கல்யாண குண விஸ்வரூபனாகியும் இராநின்ற ஸ்வாமி! மரித்தவனுக்கு நற்கதிகொடுத்தல்வேண்டுமென்று அப்பகவானை பிரார்த்தித்துத் தியானித்துப் பத்திபூர்வமாய்ப் பிராமணருக்குப் போசனம்செய்வித்துத் தானியதானம் கொடுத்துப் பிண்டதருப்பண முதலிய யாவும்புரிதல்வேண்டும். அங்ஙனம் புரிந்ததினத்துக்கு மறுதினத்தில் சுவர்னத்தில் ஸ்ரீவிஷ்ணு பிரதிமையொன்றும், தாமிரத்தினால் உருத்திரப் பிரதிமையொன்றும், வெள்ளியினால் பிரமப் பிரதிமையொன்றும், இரும்பினால்யமப்பிரதிமையொன்றும் செய்து மேற்கில் ஸ்ரீவிஷ்ணுவையும், கிழக்கில் பிரமனையும்,தெற்கில் யமனையும், வடக்கில் உருத்திரனையும் மத்தியில் மரித்தவனையும், வைத்துப் பூசித்து ஐந்து கும்பங்கள் வைத்து அவற்றில் நவரத்தினங்கள் பெய்து பூணூல்சார்த்தி அலங்கரித்து மேற்கூறிய ஐந்துதேவர்களைக் குறித்துச் சிராத்தம்செய்து பிண்டம்வைத்து எட்டுத்தானங்களும் செய்து செம்புப் பாத்திரத்தில் திலமும் இரணியமும் வைத்துத் தானம்கொடுத்து இருக்குவேத முணர்ந்தவருக்குப் பயிருடன் பூதானமும் எசுர்வேதமோதியவருக்குக் கன்றுடன் ஆவும், சாமவேதம் வல்லவருக்குச் சம்பாநெல்லும் கொடுத்தல்வேண்டும், முந்நூற்றறுபது பலாச இலைக்காம்பினால் மரித்தவனது சரீரம்போல ஒன்று செய்தல்வேண்டும்.

கருடா! முந்நூற்றறுபது காம்புகளுக்கும் விவரம்சொல்லுகின்றோம். சிரசுக்கு நாற்பதும், கழுத்துக்குப் பத்தும், மார்புக்கு இருபதும், வயிற்றுக்குஇருபதும். இரண்டுகைக்கு நூறும் இடைக்கு இருபதும் தொடைகளுக்கு நூறும், முழந்தாள்களுக்குமுப்பதும் ஆண்குறிக்குநாலும், விருட்சணங்களுக்கு ஆறும்

கால்களுக்குப்பத்தும்வைத்து, மீண்டும் சிரசுக்குத் தேங்காயும், முகத்திற்குப் பஞ்சரத்நமும், நாவுக்கு வாழைப்பழமும், மூக்கிற்குஎட்பூவும், காதுக்குஎள்ளும், நரம்புக்குத் தாமரைத்தண்டும், தசைக்கு அன்னமும், இரத்தத்துக்குத் தேனும் மயிர்களுக்குச்சவரியும், தோலுக்குக் கிருஷ்ணசினமும், ஸ்தனபிரதேசத்துக்குக்குன்றியும், நாபிக்குத்தாமரைப்பூவும், விருஷணத்திற்கு பனங்காயும், வைத்துச் சந்தனபுஷ்பங்களால் அலங்கரித்துச் சாஸ்திரப்படி கிருத்தியம் செய்தல்வேண்டும். இங்ஙனம் செய்யின் துன்மரணமடைந்தவன் நற்கதியடைவான் இவ்விதம்கருமம்செய்யும்புத்திரனுக்குப் பத்துதினமும்மற்றதாயத்தார்களுக்கு மூன்றுதினமும் ஆசௌசம் உளது என்றருளிப் பின்னுமருளுகின்றனன்.

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம்- முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம்.

——(*)——

சூதமாமுனிவர், மறந்தும் புறந்தொழாத திருமாலடியார்களாகிய நைமிசாரணிய வாசிகளே! பின்னர்ச் சர்வஜ்ஞன், எம்மையாளுடைய பிரானைநோக்கி, வைனதேயா! விருஷோத்சர்க்கத்தைக்குறித்து வேறொரு பிரகாரம் சொல்லுகின்றோம் கேண்மோ? முன்னமேசொன்னதினங்களில் ஒன்றில் ஸ்தலசுத்திசெய்தபின்னர் அக்கினி பிரதிஷ்டைசெய்து ஓரேவருணமுடைய காளைக்கன்றுஒன்றும் அதற்குச் சிரிதாய்க் கடாரிக் கன்று ஒன்றும் கொணர்ந்து அவ்விரண்டனையும்மஞ்சனமாட்டி வஸ்திராபரணங்களால்அலங்கரித்து வாலில் தருப்பணம்செய்துவிடுத்து் நாந்திசிராத்தம்செய்து, ஒருபக்ஷம்வரையிலும் பிராமணர்களுக்குப்

போசனம்செய்வித்து வெள்ளி திலம் உதககும்பம் வஸ்திரம் ஆகிய இவற்றைத் தானம் செய்யின் நூற்றொரு தலைமுறையிலுள்ளோர்சுவர்க்கம்புகுவர் என்றோதி இதனைக்காமிய விருஷோற்சர்க்கம்என்பர்என்றுபகர்ந்தருளினன்.

இருபத்தெட்டாம்அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்தொன்பதாம்அத்தியாயம்.

வியாசர்மாணுக்கர் ஸ்ரீ ஹரிகதாசங்கீர்த்தனசீலர்களே ? புருஷோத்தமன் வைனதேயா ! சீவன் இன்பம்துன்பம் அடைவதற்கு அவன்செய்த நல்வினை தீவினைகளே காரணமாகவும் சீவர் பலராயிருக்க ஒருசன்மத்தில் ஒருசீவனால்செய்யப்பட்ட கருமம் தன்னைச்செய்தவன் இன்னானென்று எங்ஙனம்அறிந்து மறுசன்மத்தில் அவனையெப்படியடையும் ? என்று ஐயப்படவேண்டாம் ஓரிடத்தில் ஆன்கள் பலவாயிருக்கக் கன்றுதன்னை யீன்றபசுவையேஅடைதல்போலக் கருமம்தன்னைச்செய்தவன்யாவனோ? அவனையேதவிராதுஅடையும் வைனதேயா ! பூதானம்செய்தலினும் உத்தமதானம்வேறில்லை. மெய்பேசுதலிலும் புண்ணியம்வேறில்லை பொய்சொல்வதினும் பொய்பத்திரம் எழுதுதலினும் பாபம் வேறில்லை. பூமிமுதற்கடவுளாகிய ஸ்ரீவிஷ்ணுசம்பந்தியாகலாலும் சுரபிகள் சூரியனுடைய திருக்குமாரத்திகளாதலாலும் சுவர்ணமும் அக்கினியின் மகவாகலாலும், அம்மூன்றனையும் தானம் செய்வோன் மூன்றுலோகங்களையும் உடையவனாய் தானம்செய்தபலன் அடைவன் ஒருகோவினுடைய தோலின் அளவு ஒருவன் தானம்செய்யினும் அவன்மகாபாபத்தினின்றும்நீங்குவன் பூதா

ணம்கொடுத்து அவாவினுல் அப்பூமியை அபகரிக்க எத்தனித்தவனும், தானம்கொடுத்தபூமியின்பலனைத் தானம்வாங்கினேன் அடையாமல்கெடுத்தவனும் தானம்கொடுத்தநிலத்தின்பேரில் ஒருவன்வழக்கிட்டால் தானம்வாங்கினவனுக்கு உதவிசெய்யாதவனும், பிரளயகாலம்வரையிலும் நரகவாசம்செய்வர். ஒருவன் ஒருவிருத்தியால் வாழ்ந்துகொண்டிருக்க, அவ்விருத்தியைக் கெடுத்தவன் ஆயிரம் கோவைக்கொன்ற தோஷமடைவன். ஒருவனுக்கு ஒருசீவனம்செய்வித்தவன் லக்ஷம்கோதானம்செய்தபலன் அடைவன். நூறுகோதானம்செய்தலினும்ஒருகோவைக்கோல்கொண்டு ஓச்சாமலும், களவாடாமலுமிருத்தல்நலமாம். ஒருவன் ஒருகோவைக் கொன்று நூறு கோதானம் செய்யினும் கொன்ற பாபமே மேலாகும். நல்லசீலனுய் நான்மறை பயின்ற நாவினனுய் உள்ள ஒரு உத்தமபிராமணனைவழிபட்டுக் கிருககிருத்தியங்களில் அவனுக்குச் சிந்தையில்லாமற் செய்தல் அசுவமேதம் செய்தலினும் மிக்கவிசேடமாம், யாகம் செய்யின் அப்பிரத்தியட்சாகிய சுரர் உளமுவக்கின்றனர். இதனுல் பிரத்தியட்சனுகியபூசுரன் உவக்கின்ருன் அரசன் பிராமணனுடையபொருளை யபகரித்துச் சதுரங்கசேனை சேர்த்து யுத்தம் செய்யின் அச்சேனை யுத்த பூமியில் ஒருங்கேமடியும். தன்னுலேனும் தனது முன்னேர்களாலேனும், விப்பிரனுக்குக் கொடுத்த பொருளை அபகரிக்கலாகாது அதனை யபகரித்தவன் அறுபதினுயிரவருடம் மலத்தில் கிருமியாய்ப்பிறப்பான். பொருள்மேலாசையால், கபடத்தோடு கண்பாடிப் பிராமணர்க்குரியதை அபகரித்தவன் நெடுங்காலம் நிரயத்தில் உறைவன். இரும்புப்பொடியேனும், கருங்கற்பொடியேனும், விஷமேனுமுண்டு ஒருவினையாலேசீரணம்செய்துகொள்ளினும். கொள்ளலாம். பிராமணருடைய பொருளை உண்டு சீரணம்செய்தலுக்குத் திரிலோகத்திலும் ஒருவினையும் இலது. தெய்வத்தின் பொருளையபகரித்தாலும், வேதியர்பொருளையபகரித்தாலும், அவ்விப்பிரனை அவமதித்தாலும், குலம்நாசமடையும், சாஸ்திரப்பயிற்சியும், ஒழுக்கமுமுடையஉத்தமபிராமணனை யாராதித்து, அவற்றைச்சிறிதும் அறியாதபிராமணனை யவமதித்தால், தோஷமிலது. சத்பிராமணனுக்குக் கொடுத்தால் அக்கினியில் ஆகுதிசெய்

தலையொக்கும் அசத்பிராமணனுக்குக்கொடுத்தல்சாம்பலில்ஆகுதிசெய்தலையொக்கும் சங்கராந்திபுண்ணியகாலத்தில் தானதருமங்கள்செய்யின் அவற்றைஆதித்தன்அளவில்லாமல் விருத்திசெய்கின்றான் இருபிறப்பாளருக்குரிய அறுதொழில்களுள், ஓதுவித்தலும் யாகம்செய்வித்தலும், தானம் ஏற்றலும் ஆகிய முத்தொழில்களில் தானம் வாங்கலாலே அதிகதோஷமிலது. வாங்குதலாலுளதாகும் பாபம் ஸ்நானசபங்களால் நிவர்த்தியாகும். மற்றஇரண்டால் வரும் பாபம் நிவர்த்தியடைதல் அரிதாகும். ஒழுக்கத்தினின்று நீங்காமலும், பரான்னம் புசியாமலும், உள்ள பிராமணன் கடல்புடைசுற்றியபுவிமுழுதும் தானம்வாங்கினும் அவன் தோஷத்திற்குட்படாமல் தானம்கொடுத்தவனுக்கும் விசேடபலனையும் உண்டாக்குவான்என்றருளிப் பின்னும் கூறுகின்றனன்.

இருபத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்- முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளேசரணம்.

முப்பதாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் துவாதச சோர்த்துவ புண்டரம் தரித்த திருமேனியை யுடைய பரம வைதிகர்களே ? வாசுதேவன் விந்தை புத்திரனை நோக்கி, விநாயகா, நான்கு வயதுக்கு மேல் பன்னிரண்டு வயது வரையில் குழந்தைகள் செய்யும் பாபம், தாய் தந்தையரைச் சாரும். தாய் தந்தையரிலராயின் அக்குழந்தைகளை ரட்சிக்கின்றவர்களைச் சாரும். அப்பாபத்துக்காக அவர்கள் பிராயச்சித்தம் செய்து கொள்ள வேண்டும். குழந்தைகளுக்குப் பாபமில்லை. குழந்தைகளை அரசன் தண்டிக்கலாகாது. அது நிற்க பிணியால் பிடிக்கப்பட்டு ஸ்நானம் செய்யக் கூடாமலிருக்கின்றவனுக்கு ஆசௌசம் நேர்ந்தால் ஆசௌசமில்லாதொருவன் பத்தாவர்த்தி ஸ்நானம் செய்து ஓராவர்த்தி அவனைத் தீண்டி மீண்டும் அவ்விதம் பத்துஸ்நானம் பத்தாவர்த்தி

செய்து, பத்தாவர்த்தி தீண்டுவானாகில் அவன் சுத்தனாகின்றான், பகவான் இலனென்று குழறுகின்றவன் யாவனோ? அவன் மகாபாபியாவன் அவனுக்கும், துன்மரண மடைந்தவனுக்கும், உத்தரகிரியை செய்ய வேண்டுவ தில்லை, அங்ஙனம் இறந்தவன் யாகம் செய்தவனாயின் அக்கினியை நீரிலும், ஔபாசனத்தை நாற்சந்தியிலும், பாத்திரங்களை நெருப்பிலும் எறிதல்வேண்டும் பின்பு வருடம் முடிகின்றகாலத்தில் தனையுடைய புத்திரன் சுக்கிலபட்சம் ஏகாதசியில் ஸ்ரீவிஷ்ணுவையும் யமனையும் ஆராதித்துமரித்தவனைக்குறித்துப் பத்துப் பிண்டங்கள் போட்டு, அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு சென்று புனலில்போட்டு, தெற்கு முகமாய்நின்று மரித்தவன்பெயரை மூன்றுவர்த்தி இரைந்து சொல்லாநின்றுநீராடி, இல்லமணுகி உபவாசமிருந்து மறுதினம் வேத சாஸ்திரமோதிய ஏழு அல்லது ஐந்து பிராமணர்களை வரித்து மத்தியானத்தில் வடக்குமுகமாய் அவர்களை ஆசனத்தில் இருத்தி ஆராதித்துப் பீதகவாடைப் பிரானைப் பூசித்து அப்பிராமணர்களுக்குப் போசனம் செய்வித்து, ஸ்ரீ விஷ்ணுவுக்கும், பிரமனுக்கும், உருத்திரனுக்கும், தூதர்களுடன் யமனுக்கும், மரித்தவனுக்கும், கிரமமாய் ஐந்துபிண்டம் வைத்துத் துஞ்சினவனுடையபெயரையும் கோத்திரத்தையும் சொல்லி, ஸ்ரீ விஷ்ணுநாமங்களை யுச்சரித்து, மாய்ந்தவன்பிதிரரோடுசேராமையால், அவனது ஐந்தாம் பிண்டத்தை எடுத்தகற்றிப் பின்பு தண்டம் சமர்ப்பித்துத் தானங்கள் கொடுத்து மேற்சொன்னபிராமணர்களில் மரித்தவனது ஸ்தானத்திலிருக்கின்றவனுக்கு அதிகம் தக்ஷிணை கொடுத்துப் பகவான் திருப்தியடைந்து கடாக்ஷிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, அந்தணர்களைப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்து பின்பு தெற்கு முகமாய் இருந்து தருப்பணம் செய்தல் வேண்டும் இன்னும் விசேடமாய்ச்செய்யவேண்டுமென்று புத்திரனுக்கு மனமிருந்தால் சுவர்ணத்தினால் சர்ப்பம் செய்து சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி யாவும் செய்யலாம் என்றருளி வருடசிராத்தம் செய்யவேண்டியவிதி கூறியருளுவான்.

முப்பதாம் அத்தியாயம்- முற்றிற்று.

முப்பத்தொன்றும் அத்தியாயம்.

சூதர், திருமால்டியார்களே ! சாட்குண்ணியபரமன் பட்சி ராஜனைப்பார்த்துக் காசியபதனயா ! புத்திரன் முதலியோர் தாய் தந்தையர் முதலியோறைக்குறித்து வருடம்தோறும் சிராத்தம் செய்தல்வேண்டும். தந்தை தன்புத்திரனுக்கும் தமயன் தனது தம்பிக்கும், சிராத்தம்செய்யும்படிநேரிட்டால் தலைமுறையிலுள் ளோரைக்குறிக்காமல் இறந்தவனைக்குறித்துமாத்திரம் செய்தல் வேண்டும். புத்திரன் தாய்தந்தையருக்குசெய்வானாயின் மூன்று தலைமுறையைக்குறித்தேசெய்தல்வேண்டும். ஆசௌசம், விருத்திமுதலியவைநேரிட்டால் அவைநீங்கியதினத்தில் சிராத்தம் செய்தல் வேண்டும், மரித்தவனுக்குக் கிருத்தியம் செய்யும்போதே சபிண்டீகரணம் செய்யாமல் மாசிகமாத்திரம் செய்துவரும்போது ஆசௌசம்நேர்ந்து மாசிகம் நிறுத்தப்பட்டால் அம்மாசிகத்தை மறுமாசிகத்தோடுசேர்த்து செய்தல்வேண்டும் சபிண்டீகரணம்செய்து மாசிகம்செய்யப்பட்டுவந்தால் ஆசௌசத்தால் நின்ற மாசிகத்தை அவ்வாசௌசம் நீங்கியதினத்தில் செய்யலாம் பூணூல்பூணாதபுத்திரன் சிராத்தம்செய்யும்படி நேரிட்டால் சங்கற்பவிதானமாய்ச் செய்தல்வேண்டும் ஒரோகாலத்தில் தேசாந்திரத்தில் பலர் துஞ்சினரென்று கேள்வியுற்றால் யாவன் இறந்தானென்று முன்புகேட்டானோ அவனுக்குமுன்பும் மற்றவருக்குப்பின்பும் கிரியைசெய்தல்வேண்டும் மரித்ததினந்தெரியாமல் செத்தாரென்றுமாத்திரங் கேள்விபட்டால் அமாவாசையில் கருமஞ் செய்தல் வேண்டும். தினந்தெரிந்து மாதந்தெரியாவிட்டால் ஆடி, புரட்டாசி, மார்கழி, மாசி இந்தமாதங்களில் கிருஷ்ணபட்சத்தில் அஷ்டமியிலேனும், அமாவாசையிலேனும் செய்யலாம், தேசாந்திரத்தில் ஒருவன் இறந்ததினமாவது மாசமாவது தெரியாவிடின் யாத்திரைக்கு அவன் புறப்பட்ட திதியில் செய்தல் வேண்டும்,

ஒருகுடும்பத்துக்குத் தலைவன் அவனைச்சேர்ந்தசிலரோடு தேசாந்தரஞ்சென்றகாலை அவரில்ஒருவன்மரித்து அத்தலைவன் ஆங்கு ஆசௌசம் அநுஷ்டித்துப் பின்பு மனைக்கு வருவானேல் அந்த காலத்தில் வீட்டிலிருந்த அவன் புத்திரன் வேறொருவருக்குச் சிராத்தம்செய்துகொண்டிருந்தால் வந்ததலைவன் சிராத்தம்செய்துமுடியும்வரையிலும் தூரத்திலிருந்து பின்புவருதல்வேண்டும் சிராத்தத்துக்கு வரிக்கப்பட்டபிராமணன் மேற்சொன்ன சமாசாரத்தை முன்னமேயுணர்ந்து சிராத்தம்செய்கின்ற புத்திரனுக்கு அதனை சொல்லாமல் சிராத்தத்தில் சாப்பிட்டால் தோஷம் அப்பிராமணன் கையதாகும் தாய்தந்தையர் இறந்ததிதியை மறந்துவிட்டால் அஷ்டமியிலேனும், ஏகாதசியிலேனும், அமாவாசையிலேனுஞ் செய்தல்வேண்டும். செய்யாமல் விடலாகாது. சிராத்தஞ் செய்யாமல் விடுகின்றவன் யாவனோ அவனே சண்டாளன் ஒருவன் மரிக்குங்காலம்வரையிலும் நாள்தோறும் நித்தியசிராத்தஞ்செய்வனேல்அவனுக்குமிக்கநலமுண்டாகும் இறந்தவனைக்குறித்தல்லாமல் உயிரோடுள்ளவன் தன்க்ஷேமார்த்தமாய்ச் செய்யத்தக்கதாகிய இந்த நித்தியசிராத்தத்துக்கு விதியொன்று மிலது, ஆவாகனமு மிலது. சாப்பிடுகின்ற பிராமணனுக்கும் யாதொரு நிர்ப்பந்த விதியு மிலது தினந்தோறும் ஒரு பிராமணனுக்குப் போசனம் செய்வித்தல் மாத்திரமே என்றருளி, ஓ கருடா ! நீ வினவியவற்றிற்கெல்லாம்விடைதந்தோம் இனியேதேனும் வினவுவாயேல் செப்புகின்றோம் என்று பகர்ந்தருளினன்.

முப்பத்தொன்றும் அத்திபாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

——(*)——

முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம்.

ஸ்ரீ வியாசர்மாணுக்கர்பகவத்திருவாராதனபரர்களே! கருடபகவான் வாசுதேவனைத் தொழுது சுவாமி ! உலகில்தோன்றுகின்ற ஜீவரில் இந்தச்சீவன் பூர்வசன்மத்தில் இன்னபாபம்செய்

தவன் இந்தச்சீவன் இன்னபுண்ணியம்செய்தவனென்று பகுக்தறியலாகுமா? பாபம்செய்தவனைத் தண்டிப்பார் எமனன்றி வேறொருவரும் இலரோ பகர்ந்தருள்கவெனலும், பக்தவத்ஸலன், காசியபத்னயா இந்தச்சீவன் இன்னபாபம் செய்தவனென்று நன்கு அறியலாகும் சிஷ்டன் தவறிப் பாபம்செய்வனேல் அவனை அவனுடைய ஆசாரியன் சிட்சிக்கின்றனன், துஷ்டன் ஆசாரியன் ஆணையிலும், அடங்காதலால் அவனை அரசன் தண்டிக்கின்றனன். சிஷ்டனாயினும் துஷ்டனாயினும் யாரும் உணராவண்ணம், பாபம்செய்யின் யமன் நன்கு தண்டிக்கின்றனன். பாபம் செய்தவன் அப்பாப நிவர்த்தியின்பொருட்டுப் பிராயச்சித்தம் செய்யாமல் மரிப்பனேல், அவன் யமலோகத்தில் நெடுங்காலம் நரகவாசஞ்செய்து, நாய்நரிமுதலாகிய இழிந்தசன்மமடைந்துபின்புமானிடசன்மம் பெற்று முன்மாண்ட சன்மத்தில் செய்தபாவத்தை யாவரும் அறியத்தக்ககுறியுடையோனவன். வார்த்தை சொல்லவொண்ணமல் நெஞ்சடைப்புடையானைப் பூர்வசன்மத்தில்பொய்சொல்லி நரகவாசம் செய்தவனென்றும், மூங்கையானைச்சுரபிவிஷயத்தில் இழுதை நிகழ்த்தினவனென்றும், பிறன் இல்லத்தைக் கொளுத்தினவனென்றும், குஷ்டரோகியைப் பிரமகத்திசெய்தவனென்றும், புழுக்குற்ற பல்லுடையானை மத்தியபானம் செய்தவனென்றும், புழுக்குற்றநகம் அடைந்தவனைச் சுவர்ணம் திருடினவனென்றும், விகாரமுள்ளமேனியுடையானைக் குருஸ்திரீகமனம்செய்தவனென்றும் சண்டாள சன்ம மடைந்தவனைத் தன்சாதிப் பரஸ்திரீயைச் சேர்ந்தவனென்றும், வறிஞனை ஒருவனுக்கும் ஒன்றும் கொடாதவனென்றும் உணர்க.

கருடா ! பதிதனுக்கும் அசத்சூத்திரனுக்கும் புரோகிதனாயிருந்தவன் பன்றிச்சன்மமடைகின்றனன், ஒரு கிராமத்துக்குப் புரோகிதர் பலருளரேல் பாபம்முழுதும் ஒருவனையே சாராமல் புரோகிதரெல்லாரையும் சாரும், அங்ஙனமின்றி ஒருகிராமத்துக்குப் புரோகிதன் ஒருவனே இருப்பனேல் பாபம்முழுதும் அவனையே சார்ந்து அப்புரோகிதன் கழுதைச்சன்ம மடைகின்றனன் ஸ்நானமும் சந்தியும், தேவதாராதனமும் செய்யா

மல்புசித்தவன் காக்கைச்சன்மமடைகின்றனன் இல்லம் அல்லது பந்தல்முதலிய இடங்களிலன்றி வெளியிலிருந்து உண்டவன் மனிதசஞ்சாரமில்லாத அரணியத்தில் குரங்குச்சன்ம மடைகின்றனன். யாரும் அஞ்ச அதட்டிப்பேசினவன் பூனைச்சன்ம மடைகின்றனன். செடிகளைக்கொளுத்தினவன் மின்மினிச்சன்மம் அடைகின்றனன், பிராமணருக்குத் தீய பதார்த்தம் கொடுத்தவனும், சூத்திரஸ்திரீயைப் புணர்ந்தபிராமணனும், பண்டியிழுக்கும் எருதுச்சன்மம் அடைகின்றனர், விப்பிரனுக்குப் பழஞ்சோறு கொடுத்தவன் கருங்குறங்குச்சன்ம மடைகின்றனன், காரணமின்றி யாரையும் விரோதித்தவன் குருடனாய்ப்பிறக்கின்றனன். புஸ்தகம் திருடினவன் பிறந்து சிறிதுகாலத்துக் கப்புறம் குருடனாகின்றனன், பிராமண குடும்பத்தை நசிக்கச்செய்தவன் பெறுகின்ற மகவையெல்லாம் இழக்கின்றனன் பசித்துச்சோறுதம்மினென்றவனுக்கு அன்னங்கொடாதவன் மக்களைப்பெறாத பாபியாகின்றான் ஆடைதிருடினவன் உடும்புச்சன்ம மடைகின்றான், பிறருண்டுமரிக்க விஷம்கொடுத்தவன் சர்ப்பமாய்ப்பிறக்கின்றான், சந்நியாசாச்சிரமம் பெற்றவனுடையமனைவியைப்புணர்ந்தவன் பிசாசசன்மமடைகின்றான். மற்ற அந்நியஸ்திரீகளைக் கூடினவன் சிறுவயதிலிறக்கின்றான். குருஸ்திரீயை அணைய இச்சித்தவன் ஓந்திச்சன்ம மடைகின்றான். தனக்குக் கீழ்ச்சாதிப்பெண்ணைக் கூடினவன் செந்நாய்ச் சன்மமடைகின்றான், குளம்வெட்டிக் கிணறு எடுத்துப் பின்பு அவற்றைத்தூர்த்தவன் மீன்சன்ம மடைகின்றான் நீதி விரோதம்செய்தவன்கோட்டான் சன்மமடைகின்றான் ஏகோதிஷ்டம் சாப்பிட்டவன் நாய்ச்சன்மமடைகின்றான். தத்தாபகாரம் செய்தவன் நரிச்சன்மமடைகின்றான். இராஜஸ்திரீயைப் புணர்ந்தவன் இழிசன்ம மடைகின்றான். வேதியருக்குத் தோஷம் கற்பித்தவன் ஆமைச்சன்ம மடைகின்றான், மூன்று வருஷம் வரையிலும் தக்ஷிணைபெற்று ஆராதனம் செய்தவனும் வேதமோதுவித்தவனும், சண்டாளசன்ம மடைக்கின்றனர். கனிகாய்

பூவிருக்கின்ற விருக்ஷங்களை வெட்டினவன் ஒருகதியு மில்லாதவனாகின்றான் வாசனைபொருளைத் திருடினவன் தீநாற்றமுடைய சரீரமடைகின்றான். பிறனுடைய எப்பொருளையேனும் கவர்ந்தவன் புழுமுதலிய இழிசன்மமடைகின்றான். யமபுரிக்குச்செல்லும்மார்க்கத்தில் சீயாலும், அரத்தத்தாலும், பலவகைமிருகங்களாலும் முதலைகளாலும், கீடங்களாலும் நிறைந்தவைதரணியென்ற ஒருநதியுளதென்றேமே ! அந்நதியில் உருக்கிய நெய்போல ஊனீர் பெருகாநின்றது. மகாபாபங்களைச் செய்தவர்களுக்கெல்லாம் அந்நதிஸ்தானமாயிராநின்றது.எவற்றாலும் நம்மையொப்பவனும் ஒருவனுளனோவென்று செருக்குற்றவனும் தாய்தந்தை யரையும் குருவையும் புரோகிதனையும் அவமதித்தவனும் தன்னை நேசித்தவனுக்கும் தனக்குச் சீவனம் செய்வித்தவனுக்கும், ஸ்திரிகளுக்கும், குழந்தைகளுக்கும் கண் முதலிய இந்திரியக் குறையுள்ளவருக்கும், தீங்குசெய்தவனும், விவாகவிஷயத்திலும்,பிராமணவிஷயத்திலும், தானவிஷயத்திலும், தருமவிஷயத்திலும், மாறுபுரிந்தவனும் பிராமணருக்கு ஏதேனும் ஒன்று தருகின்றேனென்றுசொல்லி, இன்றுநாளையென்று அலைவித்தவனும்,புரோகிதன் மனைவியைப் புணர்ந்தவனும் ஸ்ரீமத்ராமாயண பாரதபாகவதங்கள் படிக்குமிடத்தில் வீண்வார்த்தை பேசினவனும் மணம்புரியுங்காலை கன்னிகைகளுக்குத் தோஷம் கற்பித்தவனும், பசுமுதலிய மிருகங்களுக்குச் சமயாய்த் தீர்த்தங்கொடாமல்தனக்குரியவற்றிற்கு, மிகுதியாயும் பிறனுக் குரியவற்றிற்குக் குறைவாயும் கொடுத்தவனும், ஒரு பொருளை யொருவனுக்குக் கொடுத்து கொடுத்தோமேயென்று பின்பு துக்கித்தவனும், பிராமணனுக்குரிய கருமாநுஷ்டானங்களைச் செய்த சூத்திரனும் கருமாநுஷ்டானங்களைவிட்டுப் புலாலுண்ட பிராமணனும் பகவானிலன் என்றவனும்எப்போதும் பிறரை முனிந்தவனும், பிறன்பழி கூறினவனும், அந்நதியிலேயே முழுகி மிருகங்களாலும் முதலைகளாலும்கீடங்களாலும், துன்பப்படுவர்.

தார்க்ஷியா ! தீவினைசெய்யாமல் நல்வினைசெய்த சீவன் இறுதியுற்றபின்பு சுவர்க்கவாசம் செய்து நல்லக்ஷேத்திரத்தில்

உத்தமகுலத்தில் சர்வசாஸ்திரசம்பன்னனாய் தனமுடையவனாய் பிறந்து வாழ்வன். தந்தைமரித்தகாலே ஆசௌசம் நீங்குவதற்குள் புத்திரன் இப்புராணத்தைகேட்பனேல் அத்தந்தை நிரதிசய இன்பவீடாகியநம்முலகு எய்துவன். தாய்மரித்தகாலே கேட்பனேல் அத்தாய் புருடசன்மமடைந்து சுவர்க்கஞ்சார்வாள் பிதிரர்களும் நற்கதியடைவார் சங்கிராந்தியிலும், விஷுவென்னும் புண்ணியதினத்திலும், கிரகணத்திலும், சிராத்ததினத்திலும், இப்புராணத்தைப் படிப்போரும், கேட்போரும், படிப்பிப்போரும், இறுதியில் நல்லுலகுசேர்வர். அவர்களுடைய பிதிரர்களும் உத்தமலோக மடைவார்கள். கோடிகன்னிகா தானம் செய்தலாலும் நூறு ஆவர்த்தி சோடசமகாதானம் செய்தலாலும், கயா சிராத்தம் செய்தலாலும், வரும் புண்ணியம்இப்புராணத்தைக்கேட்டலால் உளதாகும், சீவருக்கு யமலோகபயத்தை நிவர்த்திப்பதும், மோக்ஷமார்க்கத்தைத் தெரிவிப்பதும் ஆகிய இப்புராணம் உலக நன்மையின்பொருட்டு நினக்குநம்மால் சொல்லப்பட்டதென்று பத்தராவி திருவாய் மலர்ந்தருளினன் பின்னர்க்கருடபகவான் பரமகாருணியனாகிய பகவானைவலம்வந்து திருவடியைத்தொழுது வேதாவுக்கு வேதமோதியருளிய திருநாவால் சர்வேசன் புராணம் சொல்லி யருளப்பெற்றேனே, எத்தவம் புரிந்தேனோ? எனமகிழ்வுற்றனன். சூதர் நைமிசாரணிய வாசிகளே! புராணசிரவணம் செய்யவிரும்பிய தங்கட்கு அறிந்தவாறு சொன்னேனென்று ஸ்தோத்தி ஸ்ரீஹரிநாமங்களைப் புகன்றிருந்தனர், அக்காலே புராணசிரவணம்செய்த சௌனகாதி மகருஷிகளெல்லாரும் ஆநந்தவேலையில் ஆழ்ந்து புராணிகரைநோக்கி சூதமாமுனிவரே! அடியோங்களிடத்தில் கருணைசெய்து இப்புராணம் பகர்ந்தருளினீர் அநேகபுராணங்கள் தேவர்முகமாய்க் கேட்டிருக்கின்றோம். சீவனுக்கு உறுதிகற்பிக்கும் புராணம்இதனினும்மற்றொன்றிலது, தேவருக்கு விசேஷமாய்ச்சமர்ப்பித்தல்

வேண்டுமென்ற எண்ணம் எங்கட்குத் திண்ணமாயுளது, நங்கள் நிலைமை தேவருக்குத் தெரியாததன்று, யாங்கள் எல்லாம் எளியேமாகவே யிருக்கின்றோம் என்றுபுகன்றுகைந்நீர்-அடிநீர்-உண்ணீர்கொடுத்துப் போற்றினர்-அவருள் ஒருவர் வெறுமனே புராணம் கேட்டலாகாதென்று புராணிகருக்கு ஒரு கடம்கொடுத்தனர், ஒருவர் புலித்தோல் கொடுத்தனர். ஒருவர்பூணூல்கொடுத்தனர். ஒருவர்யாதைக் கொடுக்கலாமென்று சற்றேயாலோசித்துக் குசைப்புல் கொடுத்தனர். ஒருவர் சூதரைப்போலப் புராணம் சொல்லுவோர் திரிலோகத்திலும் உளரோவென்று வாயாரப்புகழ்ந்தனர், ஒருவர்பன்முறைதண்டம் சமர்ப்பித்தனர், பின்னர்யாவரும் புராணிகரை வலம்வந்து தண்டம்சமர்ப்பித்துத் தத்தம் ஆச்சிரமமேகினர்.

முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகருடபுராணவசனம்

முற்றுப்பெற்றது.

—✤✤✤✤—

ஸ்ரீ சடகோபயதீந்திர மகாதேசிகர் பொன்னடிகள்வாழ்க.